

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

**Materiały programowe i informacyjne,
opinie i stanowiska z 2010
i początku 2011 roku**

Nawet jeśli się mylisz, mów prawdę
Seneka

Publikacja nr 21

Warszawa, marzec 2011 r.

Redakcja:

mgr Jerzy Horodecki, Edmund Misterski,
dr Henryk Potrzebowski,
prof. dr hab. Paweł Soroka

Zdjęcia:

Mikołaj Mazurkiewicz,
dr Henryk Potrzebowski,
dr Zbigniew Zaborowski,
Rafał Zarzecki

Realizacja:

Ośrodek Wydawniczo-Poligraficzny SIM
00-669 Warszawa, ul. Emilii Plater 9/11, tel. 22 629 80 38
e-mail: owpsim@post.pl
Nakład: 450 egz.

Spis treści

Wstęp	9
Geneza, tożsamość i dorobek Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego	11
Dokument założycielski PLP	15
Pismo PLP do Ludwika Dorna – Wicepremiera, Ministra Spraw Wewnętrznych	19
Odpowiedź Ministra Spraw Wewnętrznych	20
List Gratulacyjny Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego do organizatorów i uczestników Jubileuszu 15-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego	21

Partnerzy Polskiego Lobby Przemysłowego

Porozumienie o współpracy pomiędzy Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich a Polskim Lobby Przemysłowym	25
Porozumienie o współpracy pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej	28
Porozumienie o współdziałaniu w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu	31
Porozumienie Obywatelskie organizacji społecznych i związków zawodowych „Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami” z dnia 7 września 2004 roku	45

Zasady wykonywania uprawnień Skarbu Państwa i problemy lobbingu

Uwagi Polskiego Lobby Przemysłowego do projektu ustawy z dn. 30.10. 2009 r. o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa	56
Pismo Ministerstwa Skarbu Państwa do Koordynatora PLP ..	66
Pismo przewodniczącego Sejmowej Komisji Skarbu Państwa do Koordynatora PLP	67
Opinia i uwagi Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego na temat projektu założeń projektu ustawy o lobbingu	69
Pismo Julii Pitera - Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów do Koordynatora Polskiego Lobby Przemysłowego	73

Przyszłość polskiego przemysłu obronnego i lotniczego

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w sprawie restrukturyzacji i konsolidacji potencjału polskiego przemysłu obronnego	79
Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego i Zarządu Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska w sprawie przyszłości Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo- -Produkcyjnych	86
Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w sprawie budżetu MON na rok 2011 i realizacji programów modernizacyjnych Sił Zbrojnych RP	94

Odpowiedź Marcina Idzika – Podsekretarza Stanu w MON ds. Uzbrojenia i Modernizacji	99
---	----

Propozycje Polskiego Lobby Przemysłowego dotyczące ustanowienia strategicznego programu rządowego związanego z pozyskaniem dla Sił Powietrznych samolotu szkolenia zaawansowanego (LIFT)	105
--	-----

Pismo - opinia skierowana do Prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska dotycząca Dyrektywy nr 2009/81WE	125
---	-----

Sytuacja polskich kolei regionalnych

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego, Konfederacji Kolejowych Związków Zawodowych i Sekcji Krajowej Kolejarzy NSZZ „Solidarność” w sprawie usamorządowienia polskich kolei regionalnych	137
--	-----

Rewitalizacja Holdingu Stocznia Szczecińska S.A.

Poparcie Polskiego Lobby Przemysłowego dla koncepcji rewitalizacji holdingu Stocznia Szczecińska Porta Holding S.A. w Szczecinie	145
--	-----

Sygnatariusze Listu poparcia z dn. 17.03.2010 r. dla inicjatywy rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej w trybie układu w upadłości przed Sądem Rejonowym w Szczecinie zgodnie z wnioskiem Zarządu Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. z dnia 17.11.2009 r. sygn. akt.XII U-24/09	147
---	-----

Pismo PLP do Ministra Skarbu Państwa Aleksandra Grada w sprawie rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A z dnia 2 września 2010 r.	153
--	-----

Pismo PLP do Ministra Skarbu Państwa Aleksandra Grada w sprawie rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A z dnia 16 września 2010 r.	154
---	-----

Odpowiedź Podsekretarzu Stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Zdzisława Gawlika	156
---	-----

Czyja będzie polska elektroenergetyka

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego dotyczące konsolidacji i prywatyzacji sektora elektroenergetycznego oraz budowy elektrowni atomowej	162
--	-----

Zakończono prace nad Raportem o globalnym kryzysie gospodarczym

Zakończono prace nad niezależnym Raportem o globalnym kryzysie finansowo-gospodarczym	175
--	-----

Polskie Lobby Przemysłowe na łamach prasy i w Internecie (marzec 2010 r. – marzec 2011 r.)

185

Kalendarium Polskiego Lobby Przemysłowego (marzec 2010 – marzec 2011 r.)

207

Bibliografia dotyczących wydawnictw PLP

210

Eugeniusz Kwiatkowski
patron Polskiego Lobby Przemysłowego

WSTĘP

Przedstawiamy kolejny rocznik Polskiego Lobby Przemysłowego, publikowany z okazji osiemnastej rocznicy jego powstania.

Zamieszczone w nim zostały ekspertyzy, stanowiska i opinie, które Polskie Lobby Przemysłowe opracowało w 2010 i na początku 2011 roku. Przekazaliśmy je najwyższym władzom w Polsce, zarówno parlamentarnym, jak i rządowym.

Niniejszy rocznik zawiera m.in. uwagi Polskiego Lobby Przemysłowego do projektu ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa oraz do projektu założeń ustawy o lobbingu. W najnowszym roczniku dużo miejsca zajmują materiały i stanowiska poświęcone polskiemu przemysłowi obronnemu i jego zapleczu badawczo-rozwojowemu, w tym jego konsolidacji. Za istotny należy uznać materiał zawierający propozycje PLP dotyczące programu przemysłowego związanego z pozyskaniem dla Sił Powietrznych samolotu szkolenia zaawansowanego. Ponadto w niniejszej publikacji znalazły się stanowiska poświęcone Stoczni Szczecińskiej, sytuacji polskich kolei samorządowych i przyszłości polskiej elektroenergetyki.

Publikacja zawiera ponadto informację o zakończeniu prac Konwersatorium „O lepszą Polskę” nad raportem poświęconym globalnemu kryzysowi finansowo-gospodarczemu. Raport ten zawiera diagnozę i określenie przyczyn oraz mechanizmów tego kryzysu, a ponadto propozycje działań pozwalających na jego przezwyciężenie. Konwersatorium współpracowało w tej sprawie z Polskim Lobby Przemysłowym.

Z okazji osiemnastej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego wszystkim jego członkom i uczestnikom: prezesom i dyrektorom przedsiębiorstw i instytutów, działaczom naszego partnera strategicznego SIMP oraz naszym ekspertom i współdziałającym z nami działaczom związkowym, dziękujemy za pomoc, owocną współpracę i wielkie zaangażowanie w działania, których celem jest obrona interesów polskiego przemysłu, szerzej – polskiej gospodarki.

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego

A handwritten signature in black ink, reading 'Paweł Soroka' in a cursive script.

Prof. dr hab. Paweł Soroka

GENEZA, TOŻSAMOŚĆ I DOROBEK Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

I. Początki Polskiego Lobby Przemysłowego sięgają 1992 roku, kiedy to przedstawiciele polskiego przemysłu zorganizowali w Świdniku i w Warszawie trzy konferencje poświęcone sytuacji polskiego przemysłu obronnego i lotniczego, polskiego przemysłu elektronicznego oraz polityce przemysłowej.

W ich trakcie narodził się pomysł powołania organizacji występującej w obronie polskiego przemysłu, artykułującej jego interesy. Wtedy bowiem nasz przemysł – w warunkach „szokowej” transformacji realizowanej przez wicepremiera Leszka Balcerowicza i kiedy obowiązywała zasada głoszona przez ministra przemysłu i handlu Tadeusza Syryjczyka, że „najlepszą polityką przemysłową jest brak polityki przemysłowej” – zagrożony był upadłością wielu branż oraz przedsiębiorstw i związanych z nimi jednostek badawczo-rozwojowych.

13 marca 1993 roku, w Warszawskiej Szkole Zarządzania – Szkole Wyższej, odbyło się zebranie założycielskie Polskiego Lobby Przemysłowego. Jego założycielami byli dyrektorzy niektórych przedsiębiorstw, działacze związków zawodowych oraz naukowcy i eksperci działający w sferze naukowo-badawczej przemysłu, którzy brali udział w wyżej wymienionych trzech konferencjach.

Polskie Lobby Przemysłowe przyjęło formułę poziomego porozumienia o współdziałaniu i współpracy stowarzyszeń, zwłaszcza naukowo-technicznych i organizacji związanych z polskim przemysłem, w tym związków zawodowych różnych nurtów, głównie ze strategicznych branż.

Deklaracje uczestnictwa w pracach Polskiego Lobby Przemysłowego podpisali również prezesi i dyrektorzy niektórych przedsiębiorstw, instytutów i jednostek badawczo-rozwojowych oraz eksperci i pracownicy nauki. Naszym partnerem strategicznym jest Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich (SIMP), w lokalu którego odbywamy nasze spotkania. Mamy także podpisane porozumienia o współpracy z innymi organizacjami społecznymi.

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego jest organizacją pozarządową non-profit, działającą w oparciu o pracę społeczną, nie związaną z jakąkolwiek opcją polityczną. W swojej działalności kieruje się polską racją stanu w gospodarce, czyniąc wysiłki na rzecz umocnienia suwerenności gospodarczej Polski. Będąc wyłącznie organizacją opiniotwórczą i opiniodawczą, nie prowadzącą działalności gospodarczej, koncentrujemy się na wypracowaniu stanowisk, ekspertyz i opinii w ważnych sprawach polskiego przemysłu i jego zaplecza badawczo- rozwojowego, szczególnie sektorów i branż strategicznych. Swoje opracowania, opinie i stanowiska PLP adresuje do najwyższych władz w Polsce i do opinii publicznej , m.in. za pośrednictwem Internetu i konferencji prasowych.

W swojej 18-letniej historii Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego zorganizowało kilkadziesiąt konferencji, forów i seminariów dotyczących przekształceń w polskiej gospodarce, restrukturyzacji w poszczególnych sektorach i branżach polskiego przemysłu, zwłaszcza w przemyśle obronnym. Niektóre z nich organizowane były wspólnie z różnymi związkami zawodowymi, z którymi PLP w 1996 roku podpisało porozumienie o współdziałaniu w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu. **W tym samym roku Polskie Lobby Przemysłowe opracowało dokument określający kryteria wyboru samolotu wielozadaniowego dla Wojsk Lotniczych. W 2000 roku eksperci Polskiego Lobby Przemysłowego sporządzili opracowanie pt. „Polska racja stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego”, które zostało wydane w postaci książkowej. Ważną inicjatywą Polskie-**

go Lobby Przemysłowego było powołanie 12 listopada 2003 roku Konwersatorium pn. „O lepszą Polskę. Końcowym rezultatem tych prac był wydany w czerwcu 2005 roku „Raport o stanie państwa i sposobach jego naprawy”. W roku ubiegłym Konwersatorium opracowało Raport o globalnym kryzysie finansowo-gospodarczym i jego wpływie na sytuację polskiej gospodarki.

II. Bieżącą działalnością Polskiego Lobby Przemysłowego kieruje Gremium Koordynacyjne w składzie: doc. dr Tadeusz Gałązka, mgr inż. Jerzy Horodecki, prof. dr hab. Andrzej Janicki, prof. dr hab. Jerzy Klamka, mgr Kazimierz Łasiewicki, płk mgr inż. Edmund Mistowski, prof. dr hab. Stanisław Piasecki, dr inż. Henryk Potrzebowski, dr hab. Paweł Soroka i dr inż. Ryszard Wieczorkowski.

Koordynatorem PLP jest prof. dr hab. Paweł Soroka, a sekretarzem dr inż. Henryk Potrzebowski. Komisję Rewizyjną PLP tworzą: Jerzy Czeszko, Jerzy Panek i Zygmunt Szczepkowski.

**Adres Polskiego Lobby Przemysłowego:
00-050 Warszawa, ul. Świętokrzyska 14 „a” pok. 540
(ZG SIMP), tel. 827-17-68, fax: 826-03-54
Telefon kom. koordynatora prof. dr. hab. Pawła Soroki:
0603-425-568.
Strony internetowe PLP: www.plp.info.pl
e-mail: pawel@plp.info.pl**

Posiedzenie Porozumienia Obywatelskiego Organizacji Społecznych i Związków Zawodowych „Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami”. Wystąpienie przewodniczącego Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” dr Janusza Sobieszczańskiego (18 stycznia 2007 r.)

Rozszerzenie posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Loby Przemysłowego w dniu 24 stycznia 2011 r. Od lewej: Jerzy Panek, Wiesław Klimek, płk Edmund Mistowski, płk mgr inż. Jerzy Czeszko, prof. dr hab. Andrzej Janicki, prof. dr hab. Paweł Soroka i mgr inż. Jerzy Horodecki

DOKUMENT ZAŁOŻYCIELSKI

Założenia programowo-organizacyjne Polskiego Lobby Przemysłowego, przyjęte w trakcie zebrania założycielskiego w dniu 13 marca 1993 roku

Polski przemysł znalazł się w bardzo trudnej sytuacji. Brak prorozwojowej polityki przemysłowej, restrykcyjne obciążenia podatkowe i niekorzystna polityka importowa doprowadziły wiele przedsiębiorstw na skraj upadku. W takiej sytuacji znalazły się również przedsiębiorstwa nowoczesne, mające strategiczne znaczenie dla naszej gospodarki, w tym produkujące na potrzeby obronności. Szybko postępuje degradacja polskiej nauki i rośnie bezrobocie wśród inteligencji technicznej.

Dokonująca się w Polsce przebudowa gospodarki była dotąd procesem odgórnym, sterowanym przez urzędników i doradców zagranicznych. W przekształceniach nie uwzględniane są opinie i umiejętności praktyków – środowisk menedżerskich i inżynierskich, a także aspiracje i podmiotowe dążenia pracowników. Do przezwyciężenia recesji i wyprowadzenia kraju z kryzysu może przyczynić się wykorzystanie wielkiego potencjału tych środowisk. Szansą na powodzenie reform jest wykreowanie szerokiego ruchu, spełniającego funkcję lobby przemysłowego, skupiającego najlepszych fachowców. Niezbędne jest także wypracowanie długofalowej strategii zmian strukturalnych i własnościowych, wyznaczonej przez polską rację stanu i spełniającej aspiracje i oczekiwania społeczne. Dla realizacji tych celów powstało Polskie Lobby Przemysłowe.

1. Polskie Lobby Przemysłowe jest dobrowolnym porozumieniem o współdziałaniu równoprawnych i samodzielnych organizacji, związków zawodowych i stowarzyszeń związanych z przemysłem, działających na rzecz zahamowania regresu oraz pobudzenia i stymulowania procesów rozwojowych w przemyśle i poprawienia kondycji polskich przedsiębiorstw przemysłowych. Porozumienie będzie dążyć do przekształcenia się w przyszłości w ogólnopolską strukturę posiadającą osobowość prawną.

2. Lobby stanowi forum uzgadniania stanowisk i opinii oraz wspólnych działań w istotnych sprawach naszego przemysłu, zwłaszcza branż strategicznych i nowoczesnych, uwzględniających różne aspekty, charakterystyczne dla tworzących je organizacji i stowarzyszeń. Jednocześnie lobby reprezentuje uzgodnione interesy polskiego przemysłu i przedsiębiorstw wobec parlamentu i jego komisji, rządu, samorządów terytorialnych i organizacji oddziałujących na sytuację w przemyśle.

3. Lobby jest ruchem niezależnym od ugrupowań politycznych i działa na rzecz popierania fachowców i oddzielenia ideologii od gospodarki.

4. Porozumienie będzie wpływać na politykę przemysłową państwa i uczestniczyć w jej realizacji, oraz oddziaływać na kierunki przekształceń własnościowych.

5. Istotnym celem porozumienia jest wywieranie wpływu na kształt decyzji parlamentarnych, rządowych i samorządowych dotyczących polskiego przemysłu i przedsiębiorstw oraz włączenie się w ich urzeczywistnienie – przy wykorzystaniu potencjału i możliwości organizacji i związków zawodowych współdziałających w ramach lobby.

§ 1

Swoje cele lobby realizuje poprzez:

- 1) Inicjowanie, opiniowanie i uzupełnianie projektów ważnych aktów prawnych odnoszących się do przemysłu i przedsiębiorstw.

- 2) Pośredniczenie w nawiązywaniu współpracy między przedsiębiorstwami różnych branż.
- 3) Organizowanie i podejmowanie wspólnych przedsięwzięć – w tym akcji i działań w terenie.
- 4) Inspirowanie i organizowanie badań, prac projektowych i ekspertyz – we współpracy z profesjonalnymi placówkami naukowymi – dotyczących przemysłu i przedsiębiorstw, oraz upowszechnianie ich wyników.
- 5) Organizowanie seminariów, konferencji i spotkań o charakterze programowym.
- 6) Popieranie edukacji menadżerskiej, służącej podnoszeniu sprawności zarządzania przedsiębiorstwami w gospodarce rynkowej.
- 7) Nawiązywanie kontaktów i podejmowanie współpracy z organizacjami i instytucjami posiadającymi wpływ na sytuację w przemyśle i funkcjonowanie przedsiębiorstw, oraz organizacjami polonijnymi i wybitnymi polskimi specjalistami żyjącymi za granicą.
- 8) Reprezentowanie interesów skupionych w lobby organizacji w sporach z administracją państwową – z ich upoważnienia.

§ 2

Poszczególne organizacje i stowarzyszenia tworzące lobby reprezentowane są przez swoich przewodniczących lub sekretarzy albo przez upoważnionych przedstawicieli, co powinno zapewnić ścisły związek porozumienia ze środowiskami, których wyrazicielami są te organizacje i stowarzyszenia.

§ 3

Oprócz organizacji i stowarzyszeń tworzących lobby, w jego ramach działają:

- 1) Rada Dyrektorów przedsiębiorstw różnych branż i instytutów badawczo-rozwojowych, reprezentująca racje pracodawców.

- 2) Rada Związkowa złożona z przedstawicieli różnych związków zawodowych, reprezentująca racje pracobiorców.
- 3) Rada Naukowo-Doradcza, skupiająca pracowników naukowo-badawczych z uczelni i instytutów związanych z przemysłem i przedsiębiorstwami.

§ 4

Bieżąca działalność lobby – w uzgodnieniu z tworzącymi je podmiotami – prowadzi Gremium Koordynacyjne, złożone z osób deklarujących chęć aktywnego działania na rzecz całego lobby. Gremium wybiera koordynatora organizującego jego prace.

§ 5

Decyzje i stanowiska lobby przyjmuje metodą uzgodnień.

§ 6

W ramach porozumienia istnieją stałe komisje problemowe. Powoływane są także komisje zadaniowe.

§ 7

W ramach Polskiego Lobby Przemysłowego mogą tworzyć się ogniwa terenowe o zasięgu wojewódzkim lub międzywojewódzkim, które realizują cele programowe określone w niniejszych założeniach. Ogniwa terenowe mogą skupiać przedstawicieli tych środowisk z danego terenu, które zostały wymienione w pkt. 1 i § 3.

§ 8

Szczegółowe zasady funkcjonowania ogniwa terenowego Polskiego Lobby Przemysłowego określa regulamin przyjęty przez jego założycieli i uzgodniony z Gremium Koordynacyjnym PLP, które wspiera działalność ogniw terenowych.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a pck. 540
(ZG SIMP)
00-090 Warszawa

L. dr. 9/2006

Warszawa, 24 marca 2006 r.

Szanowny Pan
Ludwik Dorn
Wicepremier Rządu RP
Minister Spraw Wewnętrznych

Szanowny Panie Premierze,

W związku z wejściem w życie Ustawy o działalności lobbingsowej i z uwagi na prace nad stosownymi zmianami Regulaminu Sejmu i Senatu RP związanymi z tym faktem, pragniemy przedłożyć do Pańskiej akceptującej wiadomości co następuje:

1. Jak wiadomo, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agendy od kilkunastu lat prowadziły i nadal prowadzą swoją działalność jedynie dla dobra wspólnego, całkowicie społecznie, a więc bez jakiegokolwiek wynagrodzenia, kierując się wyłącznie najlepszym obywatelskim rozumieniem polskiej racji stanu. Jest to zatem działalność nie poddająca się zarówno wpływom politycznym, jak i naciskom komercjalizacji.

2. W toku prac Nadzwyczajnej Komisji Sejmowej do spraw wyżej wspomnianej ustawy, w których uczestniczył nasz reprezentant, dobitnie i konsekwentnie artykułowaliśmy istnienie już w Polsce tradycji lobbingu społecznego – w odróżnieniu do wprowadzanego do naszego kraju lobbingu zawodowego, finansowanego przez zainteresowane podmioty.

3. Dalsze nasze zamierzenia, cele i pełne jawności metody działania, podporządkowujemy idei pomyślności narodu i państwa polskiego, zdolnego do skutecznego konkurowania w ramach Unii Europejskiej i globalizującego się świata.

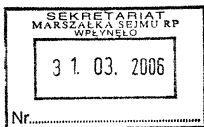
Bylibyśmy wdzięczni, jeśli zechciałby Pan Premier odpowiedzieć na ten list, akcentując zwłaszcza w nim zrozumienie dla naszych wysiłków.

Do wiadomości:

2 egzemplami załącznik

Pan Marek Jurek – Marszałek Sejmu RP

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego
Paweł Soroka
dr Paweł Soroka

Warszawa, dnia 24.07.2006 r.

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI**

DAP/730-39/06/Am

**Pan
Paweł Soroka
Koordynator Polskiego
Lobby Przemysłowego
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
00 – 050 Warszawa**

Szanowny Panie

W nawiązaniu do Pana wystąpienia na temat działalności lobbingowej Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agend zwracam uwagę, że wszelkie działania lobbingowe, które byłyby prowadzone w sposób zgodny z prawem i innymi normami życia społecznego, oraz – jak Pan wspomniał w wyżej wymienionym wystąpieniu – z myślą o „idei pomyślności narodu i państwa polskiego”, zasługują na uznanie i poparcie.

Pragnę zatem wyrazić nadzieję, że działalność lobbingowa Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agend pomoże w wypracowaniu najważniejszych rozwiązań prawnych.

Z pozdrowieniem

**MINISTER
Spraw Wewnętrznych i Administracji**

[Signature]
**z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu**

Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 29 marca 2008 roku

Organizatorzy i Uczestnicy
Jubileuszu 15 - lecia
Polskiego Lobby Przemysłowego
Warszawa

serdecznie pozdrawiam uczestników i organizatorów uroczystych obchodów 15 - tej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego imienia Eugeniusza Kwiatkowskiego. Proszę przyjąć moje najlepsze gratulacje z okazji obchodzonego przez Państwa jubileuszu. Pragnę złożyć wszystkim osobom i instytucjom zaangażowanym w działania Polskiego Lobby Przemysłowego wyrazy uznania wobec roli, jaką organizacja odgrywa w debacie nad kondycją polskiej gospodarki i kształtem przemian ekonomicznych w naszym kraju.

Prowadzone przez Państwa przedsięwzięcie ma formułę organizacji non - profit, opiera się na pracy społecznej i nie forsuje niczych partykularnych interesów. W swoich analizach i raportach starają się Państwo prezentować szerokie, interdyscyplinarne, merytoryczne spojrzenie i kierować się najlepiej rozumianą polską racją stanu. Są Państwo wierni przesłaniu Eugeniusza Kwiatkowskiego, postaci o ogromnych zasługach dla polskiego państwa i gospodarki, jednego z głównych twórców historycznych przedsięwzięć odrodzonej Rzeczypospolitej - portu w Gdyni i Centralnego Okręgu Przemysłowego.

W swojej działalności opiniodawczej i opiniotwórczej pragną Państwo pomagać w rozwiązywaniu problemów gospodarczych, w popularyzowaniu i przyswajaniu dobrych praktyk w zarządzaniu sektorem publicznym i przedsiębiorstwami, a także kształtować postawy mentalne w środowiskach związanych z polskim przemysłem. Z uznaniem należy podkreślić liczne inicjatywy i opracowania, przygotowane przez Polskie Lobby Przemysłowe, jak *Polska racja stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego* czy też *Raport o stanie państwa i sposobach jego naprawy*. Nie ulega wątpliwości, że Państwa wysiłki i aktywność, niejednokrotnie wymagające odwagi i nonkonformizmu, mają istotne znaczenie dla polskiej gospodarki i przemian cywilizacyjnych w naszym kraju, w budowanie suwerennej, demokratycznej, solidarnej Rzeczypospolitej, o wydajnej i mocnej gospodarce.

Pragnę raz jeszcze złożyć Państwu serdeczne gratulacje z okazji jubileuszu. Życzę wszystkim, którzy związali swoją wiedzę, kwalifikacje i doświadczenie z działalnością Polskiego Lobby Przemysłowego, wielu kolejnych osiągnięć oraz satysfakcji z pracy dla Polski.

**PARTNERZY
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO**

POROZUMIENIE O WSPÓŁPRACY pomędzy Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich a Polskim Lobby Przemysłowym

Nawiązując do wieloletniej współpracy Polskiego Lobby Przemysłowego ze Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, mając na celu działania na rzecz dobra polskiej gospodarki i jej rozwoju, a także dążąc do zacieśnienia więzi między środowiskami – inżynierskimi i przemysłowymi, zawarto porozumienie pomiędzy:

Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, reprezentowanym przez prezesa SIMP – Andrzeja Ciszewskiego i wiceprezesa SIMP – Jana Salamończyka i Polskim Lobby Przemysłowym, reprezentowanym przez koordynatora PLP – Pawła Sorokę.

§ 1

Strony niniejszego porozumienia, kierując się postanowieniami zawartymi w § 9 pkt 3 statutu SIMP i założeniami programowo-organizacyjnymi PLP ustalają współpracę w zakresie formułowania opinii i ekspertyz dotyczących stanu polskiej gospodarki, a zwłaszcza przemysłu, i docierania z nimi do gremiów decydenckich i opinii publicznej.

§ 2

Współpraca pomiędzy SIMP i PLP realizowana będzie przez:

1. Organizowanie dyskusji i debat z udziałem ekspertów SIMP i PLP, poświęconych wybranym problemom ogólnym i branżowym.
2. Organizowanie wspólnych seminariów i konferencji o charakterze programowym.
3. Organizowanie wspólnych konferencji prasowych.
4. Wydawanie publikacji, prezentujących wspólne opinie i stanowiska.

§ 3

W konsekwencji postanowień określonych w § 1 i § 2 strony przyjmują następujące zakresy obowiązków:

1. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich:
 - a) wspólne występowanie z PLP na wewnątrz, w przypadkach gdy od występującego wymagane jest posiadanie osobowości prawnej,
 - b) udostępnianie nieodpłatne pomieszczeń na zebrania PLP i udzielanie mu swego adresu,
 - c) przechowywanie dokumentacji PLP.
2. Polskie Lobby Przemysłowe:
 - a) udział ekspertów PLP w opracowywaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez poszczególne sekcje i towarzystwa naukowo-techniczne SIMP,
 - b) udział w konferencjach i seminariach organizowanych przez SIMP,
 - c) pomoc w redagowaniu wspólnych wydawnictw,
 - d) promocję w środowiskach przemysłowych dorobku SIMP w zakresie postępu naukowo-technicznego.

§ 4

Strony uznają za celowe dokonywanie wymiany oficjalnych dokumentów, stanowisk, materiałów konferencyjnych wydanych przez każdą ze stron.

§ 5

Strony postanawiają, że pełnomocnikami do spraw kontaktów roboczych będą:

- ze strony SIMP – Kazimierz Łasiewicki,
- ze strony PLP – Paweł Soroka.

§ 6

Strony postanawiają, że co roku dokonywana będzie ocena realizacji niniejszego porozumienia.

§ 7

Porozumienie zawiera się na czas nieokreślony z możliwością jego wypowiedzenia przez każdą ze stron z terminem 3-miesięcznym.

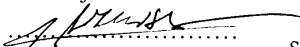
§ 8

Porozumienie zostało sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla każdej ze stron.

§ 9

Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Prezes SIMP
Andrzej Ciszewski

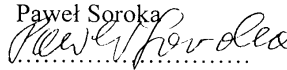

Wiceprezes SIMP
Jan Salamończyk

STOWARZYSZENIE
Inżynierów i Techników Mechaników Polskich
Zarząd Główny
00-950 W-wa, ul. Świętokrzyska 14A

Koordinator PLP
Paweł Soroka

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
(ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Warszawa, 2004-03-10.

POROZUMIENIE O WSPÓŁPRACY pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej

Pozytywne efekty dotychczasowej doraźnej współpracy na rzecz promowania obronności i bezpieczeństwa kraju, motywują Polskie Lobby Przemysłowe i Towarzystwo Wiedzy Obronnej do nadania jej instytucjonalnej, bardziej ścisłej i dynamicznej formy. Dlatego też układające się strony:

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego (PLP), reprezentowane przez koordynatora PLP – Pawła Sorokę i Towarzystwo Wiedzy Obronnej, reprezentowane przez prezesa Zarządu Głównego TWO – Wiesława Józwicka zawierają porozumienie.

§ 1

Strony niniejszego porozumienia, kierując się postanowieniami zawartymi w założeniach programowo-organizacyjnych PLP i w statucie TWO (§ 6 pkt 3 i § 7 pkt 5), ustalają następujące płaszczyzny współpracy:

- 1) zapoznavanie i upowszechnianie dokumentów prawnych w dziedzinie obronności i gospodarki narodowej pracującej na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa;
- 2) popularyzowanie osiągnięć naukowych i technicznych, krajowych i zagranicznych związanych z obronnością;
- 3) formułowanie opinii i ekspertyz dotyczących obronności i bezpieczeństwa państwa;
- 4) współdziałanie w przedsięwzięciach promocyjnych PLP i TWO, m.in. na forum targów zbrojeniowych.

§ 2

Współpraca pomiędzy PLP i TWO realizowana będzie przez:

- 1) organizowanie wspólnych konferencji, sympozjów i warsztatów edukacyjnych o charakterze programowym;
- 2) wydawanie publikacji, prezentujących dorobek naukowy oraz opinie i stanowiska wypracowane przez oba stowarzyszenia;
- 3) wymianę informacji o najistotniejszych przedsięwzięciach PLP i TWO.

§ 3

Realizując postanowienia § 1 i § 2 niniejszego porozumienia, układające się strony przyjmują następujące zobowiązania:

1. Polskie Lobby Przemysłowe
 - a) udział w konferencjach i warsztatach edukacyjnych organizowanych przez TWO;
 - b) pomoc w redagowaniu wspólnych wydawnictw;
 - c) promowanie w środowiskach przemysłowych TWO oraz jego możliwości marketingowych za pośrednictwem wydawnictw („Wiedza Obronna”, „Zeszyt Problemowy”, „Biuletyn Informacyjny”) i płyt DVD, CD;
 - d) udział ekspertów PLP w opracowywaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez TWO.
2. Towarzystwo Wiedzy Obronnej
 - a) udział przedstawicieli TWO w przedsięwzięciach realizowanych przez PLP, dotyczących spraw obronnych i bezpieczeństwa państwa;
 - b) udział ekspertów TWO w opracowaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez PLP;
 - c) promowanie dokonań PLP w środowiskach, w których działa TWO;
 - d) udostępnienie wydawnictw TWO dla autorów publikujących materiały na temat przemysłu a przemysłu zbrojeniowego w szczególności;

- e) współudział w realizowaniu filmów promujących polski przemysł (zakłady, grupy zakładów przemysłowych).

§ 4

Strony uznają za celowe dokonywanie wymiany materiałów konferencyjnych wydawanych przez każdą ze stron.

§ 5

Porozumienie zawiera się na czas nieokreślony z możliwością jego wypowiedzenia przez każdą ze stron w terminie 3-miesięcznym.

§ 6

Porozumienie nie powoduje dla żadnej ze stron zobowiązań finansowych.

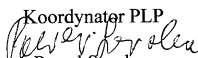
§ 7

Porozumienie zostało sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla każdej strony.

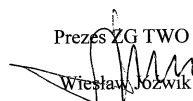
§ 8

Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a poż. 540
(ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Koordinator PLP

Paweł Soroka

TOWARZYSTWO WIEDZY OGRANICZONEJ
ZARZĄD GŁÓWNY
03-446 Warszawa
ul. 11^{go} Listopada 17/19
NIP 526-006-17-72

Prezes ZG TWO

Wiesław Jozwik

Warszawa, dnia 19.06.1996 r.

POROZUMIENIE O WSPÓŁDZIAŁANIU w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu

W okresie najbliższych dwóch lat zapadną zasadnicze decyzje dotyczące restrukturyzacji i przekształceń własnościowych wiodących strategicznych branż polskiego przemysłu i skupionych w nich wielkich przedsiębiorstwach oraz związanego z nimi zaplecza badawczego i rozwojowego. Koncepty tych przekształceń powstają pod naciskiem wysoko rozwiniętych krajów świata i wielkich korporacji międzynarodowych, a w ich tworzeniu przeważnie uczestniczą zagraniczne firmy konsultingowe. Wdrażanie zaś tych koncepcji odbywa się często z zastosowaniem nieuczciwej konkurencji i monopolizacji środków pomocowych. Niżej podpisani uważają, że ze względu na znaczenie strategicznych branż przemysłu dla całej gospodarki i potrzebę zachowania suwerenności ekonomicznej Polski, decyzje dotyczące ich przyszłości powinny zapadać w parlamencie i pod kontrolą niezależnych sił społecznych, zwłaszcza Związków Zawodowych. W szczególności niezbędne są niezależne – alternatywne wobec rządowych – opracowania dotyczące kierunków przekształceń w branżach strategicznych.

Związki Zawodowe, których przedstawiciele podpisali niniejsze porozumienie, będą współdziałać z ekspertami Polskiego Lobby Przemysłowego w tworzeniu tego rodzaju opracowań oraz na rzecz ich uwzględnienia przez organy państwowe odpowiedzialne za politykę gospodarczą i przemysłową. Jednocześnie będą wspólnie monitorować procesy decyzyjne dotyczące przyszłości tych branż i przeciwstawiać się rozwiązaniom niekorzystnym dla Polski. Sygnatariusze porozumienia w swym postępowaniu kierować się będą polską racją stanu w gospo-

darce i kryteriami efektywności ekonomicznej, przy uwzględnieniu racji społecznych i interesów pracowniczych.

Polskie Lobby Przemysłowe
Dr Paweł Soroka

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 144, pok. 540
00-060 Warszawa
78 511 17 17

Sekretariat Górnictwa i Energetyki NSZZ „Solidarność”
Władysław Remiasz

SEKRETARIAT GÓRNICTWA I ENERGETYKI
NSZZ

Przewodniczący
V-ce PRZEWODNICZĄCY
Władysław REMIASZ

Związek Zawodowy Górników w Polsce
Lesław Jankiewicz

* V-CE PRZEWODNICZĄCY *
Związku Zawodowego Górników w Polsce

Przewodniczący
Lesław Jankiewicz

Federacja Związków Zawodowych „Metalowcy”
Krzysztof Trzosowski

PRZEWODNICZĄCY
FEDERACJI „METALOWCY”
Krysztof Trzosowski

Sekretariat Przemysłu Chemicznego NSZZ „Solidarność”
Sekcja Krajowa Górnictwa Naftowego i Gazownictwa
Andrzej Sęk

Sekcja Krajowa Pracowników Dystrybucji i Magazynowania Produktów
Naftowych CPN
Walenty Cywiński

PRZEWODNICZĄCY
Szekcji Krajowej NSZZ „Solidarność”
Prac. Dystrybucji i Magazynowania
Produktów Naftowych „CPN”
Walenty Cywiński

Federacja Związków Zawodowych Przemysłu Chemicznego
Tadeusz Szmit

Federacja Związków Zawodowych Przemysłu Chemicznego
Przemysłu Chemicznego
Szekcja Krajowa i Gazownictwa
ul. Sobieskiego 23
40-004 KATOWICE

Związek Zawodowy Inżynierów i Techników
Zygmunt Mierzejewski

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU KRAJOWEGO ZW. INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW

Przewodniczący
Zygmunt Mierzejewski

Sekcja Branżowa NSZZ „Solidarność - 80”
przy Przedsiębiorstwach Państwowych „Polmos”
Jarosław Marek Garczewski

Przewodniczący Sekcji Branżowej
NSZZ „Solidarność 80”
przy Przedsiębiorstwach „POLMOS”
Jarosław Marek Garczewski

Związek Zawodowy „Kontra”
Krzysztof Fijałkowski

SEKRETARZ
Komisji Krajowej
Związku Zawodowego „KONTRA”
Krzysztof Fijałkowski
Krzysztof Fijałkowski

Związek Zawodowy Przemysłu Elektromaszynowego
Zbigniew Wyrzykowski
ZWIĄZEK ZAWODOWY
PRZEMYSŁU ELEKTROMASZYNOWEGO
V CO PRZEWODNICZĄCY
Zbigniew Wyrzykowski
Zbigniew Wyrzykowski

Wolny Związek Zawodowy „Sierpień - 80”
Dr Gabriel Kraus

G. Kraus
W.Z.Z. **SIERPIEŃ 80**
40-008 Katowice, ul. Warszawska 11
tel. 46.84.30 fax 46.82

Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”
Kopalni Węgla Brunatnego „Bełchatów”
Ryszard Brzuzy

Komisja Zakładowa
NSZZ „Solidarność” Kopalni „Bełchatów”
Przewodniczący
Ryszard Brzuzy
Ryszard Brzuzy

WOLNY ZWIĄZEK ZAWODOWY
SIERPIEŃ 80
w KWB „Bełchatów”
PRZEWODNICZĄCY KOMISJI ZAKŁADOWEJ
Ryszard Brzuzy
Ryszard Brzuzy
07.01.1991

NSZZ „Solidarność -80” przy Centrali Produktów Naftowych S.A. *członek w łodzi*
Klemens Dziubiński

Komitet Założycielski NSZZ „Solidarność -80” Elektrowni „Bełchatów”
Andrzej Górajek

Andrzej Górajek
Niezależny Samorządny
Związek Zawodowy „SOLIDARNOŚĆ '80”
Elektrowni Bełchatów z/s w Rogowcu
97-406 Bełchatów 5

Konfederacja Związków Zawodowych Przemysłu
Zdzisław Tuszyński

Federacja Zakładowych Związków Zawodowych Pracowników Energetyki
Mikołaj Bernas

F E D E R A C J A
Zakładowych Związków Zawodowych
Pracowników Energetyki
ul. Dąbrowskiego 23
40-032 KATOWICE

PRZEWODNICZĄCY
Mikołaj Bernas
Mikołaj Bernas

Sekcja Krajowej Energetyki NSZZ "Solidarność - 80"
Szczepan Kędziak

Sekcja Krajowa Energetyki
NSZZ "SOLIDARNOŚĆ - 80"
PRZEWODNICZĄCY
Szczepan Kędziak

Sekcja Krajowa Górnictwa Węgla
Brunatnego NSZZ „Solidarność”
Zdzisław Bołsa
SEKCJA KRAJOWA
GÓRNICWA WĘGLA BRUNATNEGO
NSZZ „Solidarność”
PRZEWODNICZĄCY
Zdzisław Bołsa

Sekcja Krajowa Związków
Zawodowych Pracowników "CPN" -
FZZPCH
Zdzisław Kędzierski
Johanna Kowalski

Federacja Związków Zawodowych
Górnictwa Węgla Brunatnego

Federacja Związków Zawodowych
Górnictwa Węgla Brunatnego
PRZEWODNICZĄCY
Lucjan Jakubowski -1-

Sekcja Krajowa Górnictwa, Energetyki i
Paliw Płynnych KNSZZ "Solidarność 80"
Przewodniczący
Szekcji Krajowej
Górnictwa Energetyki i Paliw Płynnych
KNSZZ „SOLIDARNOSC 80”
Zdzisław Janowski

Federacja Związków Zawodowych Pracowników
Automatyki i Telekomunikacji PKP

FEDERACJA Zw. Zaw. Prac.
Automatyki i Telekomunikacji PKP
Pracownik
inż. Tadeusz Gawin
PRZEWODNICZĄCY

Ranga Krajowy OMZZTK
Przewodniczący
Elżbieta Jędrzejewska

Związek Zawodowy Administracji PKP-SFT

PRZEWODNICZĄCY
Zarządu Głównego ZZA-PKP
mgr inż. Marek Bodnarczyk

Związek Zawodowy Dyspozytorów PKP

Przewodniczący
Włodzisław Dziurzyk

WZP Darsztatys
Przewodniczący
Stanisław Piwoński

Z.Z. Bud. Komunikacyjnej
Maciej Siatkowski
Przewodniczący Z.Z. ZZB
Maz

SEKCJA KRAJOWA
Pracowników Związków Zawodowych
Transportu Kolejowego
76-200 SŁUPSK, ul. Główna 32

*Liściek Zezwoleny
Siostry Wąg. PRP
Zarząd Krajowy
r. Przew. Andrzej Homera - *

* W 1999 r. Sekcja Krajowa Górnictwa Węgla Brunatnego NSZZ „Solidarność” odstąpiła od ww. porozumienia.

**SEKCJA KRAJOWA
PRZEMYSŁU TELEELEKTRONICZNEGO
SEKRETARIAT METALOWCÓW**

SIEDZIBA :BYDGOSZCZ : [adres do korespondencji : ul. Piłicka 6 85-776 Bydgoszcz]

Przewodniczący: Leszek Szmyt, tel. (0-52) 349 11 40; fax (0-52) 349 10 01

Sekretarz: Bartłomiej Soszyński, ul. Okulickiego 7/9, 05-500 Piaseczno; tel.(0-22) 757 13 21.fax(0-22) 756 70 20

Piaseczno dn. 23. 11. 1998r.

Pan Paweł Soroka
Koordynator Polskiego
Lobby Przemysłowego
ul. Świętokrzyska 14a
00-050 Warszawa

W związku z kampanią wyborczą, jaka miała miejsce w tym roku w naszym Związku, nastąpiła niezawiniona przez nas przerwa w naszych kontaktach.

Pragnę poinformować Pana, że Rada Sekcji Krajowej podjęła decyzję o kontynuowaniu naszej współpracy. Myślę, że będzie ona pożyteczna dla obu stron, a najbardziej dla rozwoju przemysłu teleelektronicznego.

Ze związkowym pozdrowieniem

**SEKRETARZ SEKCJI KRAJOWEJ
PRZEMYSŁU TELEELEKTRONICZNEGO**

NSZZ Solidarność
B. Soszyński
Bartłomiej Soszyński

OGÓLNOKRAJOWE ZRZESZENIE ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH PRACOWNIKÓW RUCHU CIĄGŁEGO

Biuro Główne Warszawa

Adres :

03 - 503 Warszawa
ul. Oszmiańska 20
Regon: 272313900

kierunkowy : 0 - 22

tel/fax; 678 - 23 - 20

NIP: 769 - 12 - 88 - 130

Konto bankowe - PKO S.A. I O/Belchatów 10801297 - 941 - 27006 - 801000 - 111

e-mail: ozzzprc@kki.pl
<http://www.kki.pl/ozzzprc/>

Warszawa, dnia 13.07.1999

BG / 7 / 07 / 99

**Polskie Lobby Przemysłowe
Koordynator
Dr Paweł Soroka**

W dniu 13.07.1999 Zarząd Ogólnokrajowego Zrzeszenia Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego podjął Uchwałą nr 2/13.07.99 decyzję o ratyfikowaniu treści porozumienia o współdziałaniu z Polskim Lobby Przemysłowym w/s strategicznych branż polskiego przemysłu, tym samym rozpoczynając oficjalną współpracę z PLP.

Z poważaniem

Ogólnokrajowe Zrzeszenie
Związków Zawodowych
Pracowników Ruchu Ciągłego
PRZEWODNICZĄCY

Zbigniew Stępień

Porozumienie Związków Zawodowych •KADRA•

40-032 KATOWICE, ul. Dąbrowskiego 23 tel. 255-24-02; 255-10-17 w. 112, 160 fax: 256-12-93 tel./fax: 256-43-16

PKO BP II O/K-ce 10202326-701907-270-1-111
Nr Regon 003498822

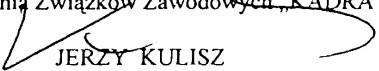
Katowice, 29 maj 2000 r.

L.Dz.222/2000/PZZ-KAD/K

Szanowny Pan
Dr PAWEŁ SOROKA
Koordynator
Polskie Lobby Przemysłowe
Warszawa

Porozumienie Związków Zawodowych „KADRA” zgodnie z uchwałą Prezydium z dnia 19 kwietnia 2000 r. postanawia przystąpić do Porozumienia o Współdziałaniu w Sprawie Strategicznych Branż Polskiego Przemysłu.

W załączeniu przesyłam odpis uchwały z posiedzenia Prezydium.

Przewodniczący
Porozumienia Związków Zawodowych „KADRA”

JERZY KULISZ

Katowice, 19 kwiecień 2000 r.

UCHWAŁA nr 4
Prezydium Porozumienia Związków Zawodowych „KADRA”

Prezydium Porozumienia Związków Zawodowych „KADRA” na posiedzeniu w dniu 19 kwietnia 2000 r. postanawia o przystąpieniu do Porozumienia o współdziałaniu w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu.

Two handwritten signatures in black ink. The signature on the left is a stylized, cursive 'K' followed by a horizontal stroke. The signature on the right is a more complex, cursive flourish.

**ZWIĄZEK ZAWODOWY MASZYNISTÓW KOLEJOWYCH W POLSCE
BIURO RADY KRAJOWEJ**

03-734 Warszawa, ul. Targowa 74 (s. E, pok. 04)
tel./fax, (+48 022) 513-36-81, tel. PKP 336-81

RK ZZM 12/02/02

Warszawa, dnia 11.02.2002r.

**Pan
Dr Paweł Soroka
Koordynator Polskiego
Lobby Przemysłowego**

Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce potwierdza współdziałanie z PLP. Wierzymy, że w działaniach PLP na rzecz obrony polskiego przemysłu znajdzie się miejsce dla obrony polskiej kolei.

Dotychczas przygotowane wspólnie dwie konferencje nt. alternatywnych rozwiązań restrukturyzacji PKP pokazały, że jest w Polsce wielu ludzi, którym bliski jest problem ratowania polskich kolei.

Liczymy, że jak dotąd głuche na stanowisko PLP i ZZMK w P ekipy rządowe uwzględnią w swojej polityce gospodarczej przedstawiane przez nas rozwiązania i efekt naszych wspólnych działań będzie widoczny.

**ZWIĄZEK ZAWODOWY MASZYNISTÓW
KOLEJOWYCH W POLSCE
PREZYSTENT**
Kazimierz Gontarczyk

ZWIĄZEK ZAWODOWY DYŻURNYCH RUCHU PKP

RADA KRAJOWA

03 734 Warszawa
tel/fax kol. 33 513

ul. Targowa 74
tel/fax poczta/ 0/22/51 33 513

RK ZZDR PKP Nr 153/2004

Warszawa, dnia 17.02.2004r.

Pan Paweł Soroka

Koordinator

***Polskiego Lobby Przemysłowego
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego***

***ul. Świętokrzyska 14a (pokój 540)
00 – 050 Warszawa***

Związek Zawodowy Dyżurnych Ruchu PKP po zapoznaniu się z ustną propozycją przedstawioną przez Pana o podpisaniu Porozumienia o współdziałaniu pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Związkiem Zawodowym Dyżurnych Ruchu PKP w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu, informuje, że Związek jest zainteresowany współpracą z Polskim Lobby Przemysłowym w temacie przyszłości transportu kolejowego.

Pragnę Pana poinformować, że Zgodnie z Uchwałą Nr 15/2004 Rady Krajowej Związku Zawodowego Dyżurnych Ruchu PKP z dnia 16.01.2004 roku, Związek zgłasza wolę nawiązania współpracy z Polskim Lobby Przemysłowym.

Myślę, że nasza współpraca będzie pożyteczna dla obu stron i przyniesie wymierne korzyści dla transportu kolejowego.

Z poważaniem
Związek Zawodowy Dyżurnych Ruchu
Polskich Kolei Państwowych
PRZEWODNICZĄCY
[Signature]
Barbara Komander

Pan
Paweł Soroka
Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
ul. Świętokrzyska 14a (pokój 540)
00 – 050 Warszawa

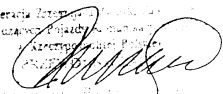
Rada Krajowa Federacji Zrzeszającej Związki Zawodowe Prowadzących Pojazdy Komunikacji Miejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej oraz organizacje związkowe zrzeszone w Federacji, po przedstawieniu przez Pana problematyki działania Polskiego Lobby Przemysłowego są zainteresowane współdziałaniem w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu, a zwłaszcza tak trudnej dziedziny jaką jest komunikacja miejska w kraju i państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Pragnę Pana poinformować, że Rada Krajowa Federacji Zrzeszającej Związki Zawodowe Prowadzących Pojazdy Komunikacji Miejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej na swym Krajowym Zjeździe podjęła jednomyślnie **Uchwałę Nr 5 / 6 / 2004** Krajowego Zjazdu Federacji do podpisania porozumień z Polskim Lobby Przemysłowym na rzecz polskiej gospodarki a także komunikacji miejskiej.

Jesteśmy przekonani, że nasza współpraca będzie pomyślna dla obu stron porozumienia na rzecz polskiej gospodarki i komunikacji miejskiej.

W załączeniu przesyłamy kserokopię uchwały oraz pieczęć organizacji podejmujących Uchwałę Federacji

Z wyrazami szacunku

Federacja Zrzeszająca Związki Zawodowe
Prowadzących Pojazdy Komunikacji Miejskiej
w Rzeczypospolitej Polskiej

Paweł Soroka

ADRES
ul. Głogowska 131
60 - 244 Poznań

Siedziba Federacji
Pętla Tramwajowa
Poznań - Górczyn

TEL/ FAX
(061) 866 95 09

NIP
729-24-09-129
REGON
471285466

Uchwała nr5 /6 /2004

Federacja Zrzeszająca Związki Zawodowe Prowadzących
Pojazdy Komunikacji Miejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej

Darłówek Zachodni 21.06.2004 r

Krajowy Zjazd Członków Federacji uchwala co następuje:

§ 1

UPOWAZNIAM PRZEWODNICZĄCEGO FEDERACJI DO
PODPISANIA POKŁUMIENIA O WSPÓŁPRACY FEDERACJI
I POLSKIM LOBBY PRZEMYSŁOWYM

Głosowanie przeprowadzono w trybie jawnym / tajnym

Ilość organizacji związkowych uprawnionych do głosowania17.....

Ilość głosów „za”16.....
„przeciw”1.....
„wstrzymujących się”0.....

Uchwała wchodzi w życie z dniem 21.06.2004 r

Skład Komisji Skrutacyjnej

Podpisy Komisji

Moluszek Mirosław
Janczak Mirosław
Majdacki Jan

[Podpisy Komisji]

niepotrzebne skreślić.

ZALECZNIK

DO UCHWAŁY

16/2004

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy
Kierowców MPK w Jaszczowie
Przewodniczący
Miroslaw Matuszak
Miroslaw Matuszak

PRZEWODNICZĄCY
Związku Zawodowego Kierowców i Motorniczych
Komunikacji Miejskiej
HENRYK KAISER

PRZEWODNICZĄCY
Związku Zawodowego Kierowców
i Motorniczych Komunikacji Miejskiej
w Gorzowie Wlkp.
Henryk Kaiser

ZWIĄZEK ZAWODOWY KIEROWCÓW
KOMUNIKACJI MIEJSKIEJ
Sp. z o.o. w Głogowie
ul. Różnowska 20 - 67-200 Głogów
tel. (076) 833-48-44 ; 833-41-29
NIP 693-19-40-576 Regon 390798055

PRZEWODNICZĄCY
Związku Zawodowego Kierowców
i Motorniczych Komunikacji Miejskiej
w Poznaniu
Dariusz Brzezowski

PRZEWODNICZĄCY
NSZZ Kierowców Autobusowych
Pracowników Przedsiębiorstwa Komunikacji
Miejskiej Sp. z o.o. w Sosnowcu
Dariusz Brzezowski

Związek Zawodowy Kierowców
Komunikacji Miejskiej i Obsługi
w Puławach
24-100 Puławy, ul. Debliska 2
Tel. (081) 886-67-52
Nr rej. KR 000939000

Związek Zawodowy Kierowców
Miejskiego Zakładu Komunikacji
60-500 Kórnik, ul. Mi. Łódzkiej 10
tel./fax 242 89 42, wew. 47, tel./fax 242 90 77
REGON 311063190

PRZEWODNICZĄCY
Niezależnego Związku Zawodowego
Kierowców i Motorniczych
PKM Jastrzębie Sp. z o.o.
Matek Mielczki

Federacja
Zrzeszająca Związki Zawodowe
Prowadzących Pojazdy Samochodowe
w Rzeczypospolitej Polskiej
60-844 Poznań, ul. Głogowska 131
tel./fax (061) 866 95 09
NIP 729-24-09-129 ; REGON 471285466

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy
KIEROWCÓW
Prac. PST „TRANS-GO” S.A.
PRZEWODNICZĄCY
Tadeusz Wiśniewski

ZWIĄZEK ZAWODOWY PRACOWNIKÓW
ZWIĄZKU PRACOWNIKÓW KOMUNIKACJI MIEJSKA
W KÓRNIKU KPS „KOMBUS” Sp. z o.o.
z siedzibą w Kórniku
Gzotowo, ul. Kordecka 1, 62-035 Kórnik
tel. (061) 8980666, tel./fax (061) 8980661
NIP 7772755319, Regon 634539811

PRZEWODNICZĄCY
NSZZ Kierowców w MS Sp. z o.o.
w Skarżymku-Karłowej
Ireneusz Smolinski

Z-ca Przewodniczącego
ZZKA i MTK w MPK
w Częstochowie Sp. z o.o.
Krzysztof Opalski

ZWIĄZEK ZAWODOWY KIEROWCÓW
Komunikacji Miejskiej w Lublinie
20-778 Lublin, ul. Piłsudskiego 25
NIP 712-25-88-593
Regon 430495833

Związek Zawodowy Kierowców
Komunikacji Miejskiej
w Oświęcimiu
ul. St. Leszczyńskiego 7

NSZZ pracowników
Pier. - Kierowców.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a.pok. 540
(ZG SIMP)
00-090 Warszawa

ZWIĄZEK ZAWODOWY PRACOWNIKÓW
POLSKIEJ AKADEMII NAUK
PAŁAC KULTURY I NAUKI
skr. poczt. 24
00-901 Warszawa, tel. 620-00-24, 666-68-39

KRAJOWA SEKCJA NAUKI
NSZZ SOLIDARNOŚĆ
ul. Waryńskiego 12, p. A 221
00-421 Warszawa, tel. 825-73-63

POROZUMIENIE OBYWATELSKIE **organizacji społecznych i związków zawodowych** **„Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami”** **z dnia 7 września 2004 roku**

Wobec wyzwań przed jakimi stanęła dzisiaj polska nauka, gospodarka, społeczeństwo, a także w związku z ogólnie znanym stanem organizacyjnym, budżetowym i zadłużeniowym Państwa, strony – sygnatariusze niniejszego porozumienia:

1. Polskie Lobby Przemysłowe – reprezentowane przez dr Pawła Sorokę – Koordynatora PLP i prof. Andrzeja Janickiego – Przewodniczącego Komisji Nauki i Postępu Technicznego PLP.
2. Związek Zawodowy Pracowników Polskiej Akademii Nauk – reprezentowany przez mgr Janinę Owczarek – Przewodniczącą Związku i prof. Andrzeja Straszaka – Wiceprzewodniczącego Związku.
3. Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” – reprezentowana przez dr Janusza Sobieszczańskiego – Przewodniczącego Krajowej Sekcji i dr Piotra Lewandowskiego – Wiceprzewodniczącego Krajowej Sekcji oświadczają wolę:

§ 1

Podpisania z dniem dzisiejszym porozumienia, którego celem jest współdziałanie w wykorzystywaniu pojawiających się szans rozwojowych i w skutecznym rozwiązywaniu kluczowych problemów w obszarze wspólnym nauki, gospodarki i społeczeństwa i ich relacjach wzajemnych – z wykorzystaniem inicjatyw i potencjału strony obywatelskiej w kraju i sieciach międzynarodowych.

§ 2

W szczególności chodzi o:

- stworzenie i systematyczne funkcjonowanie obywatelskiej platformy wymiany myśli i twórczego formułowania problemów i propozycji inicjujących działania własne i odwołujących się do współdziałania strony rządowej i strony samorządowej;
- zapewnienie systematycznego funkcjonowania owej platformy dla dobra nauki, gospodarki i społeczeństwa polskiego w kontekście strategii rozwojowych Unii Europejskiej i partnerów z poza niej;
- wykorzystywanie szans i możliwości powstających w ramach współpracy europejskiej i globalnej z uwzględnieniem metod i sposobów tworzenia efektu synergii;
- opracowywanie strategii i przedłożeń w sferze nauki i rozwoju, kierowanych do organizacji i instytucji pozarządowych, a zwłaszcza przedkładanych stronie rządowej i samorządowej na mocy posiadanego autorytetu i wypracowanego uznania owych stron dla działalności Porozumienia.

§ 3

Porozumienie tworzy swój organ zwany „Radą Porozumienia”. W skład Rady Porozumienia wchodzi sygnatariusze, których podpis został złożony pod tekstem Porozumienia, zwani także założycielami, i naukowe gremium złożone z utytułowanych pracowników naukowych.

§ 4

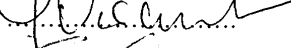
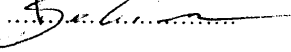
Przewodniczących samego Porozumienia, a także Rady Porozumienia wybierają ich uczestnicy.

Regulaminy Porozumienia i Rady Porozumienia zostaną opracowane w terminie 2 miesięcy i zostaną zatwierdzone solidarnie przez sygnatariuszy tj. osoby podpisujące niniejsze Porozumienie.

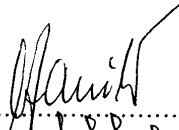
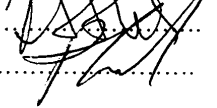
§ 5

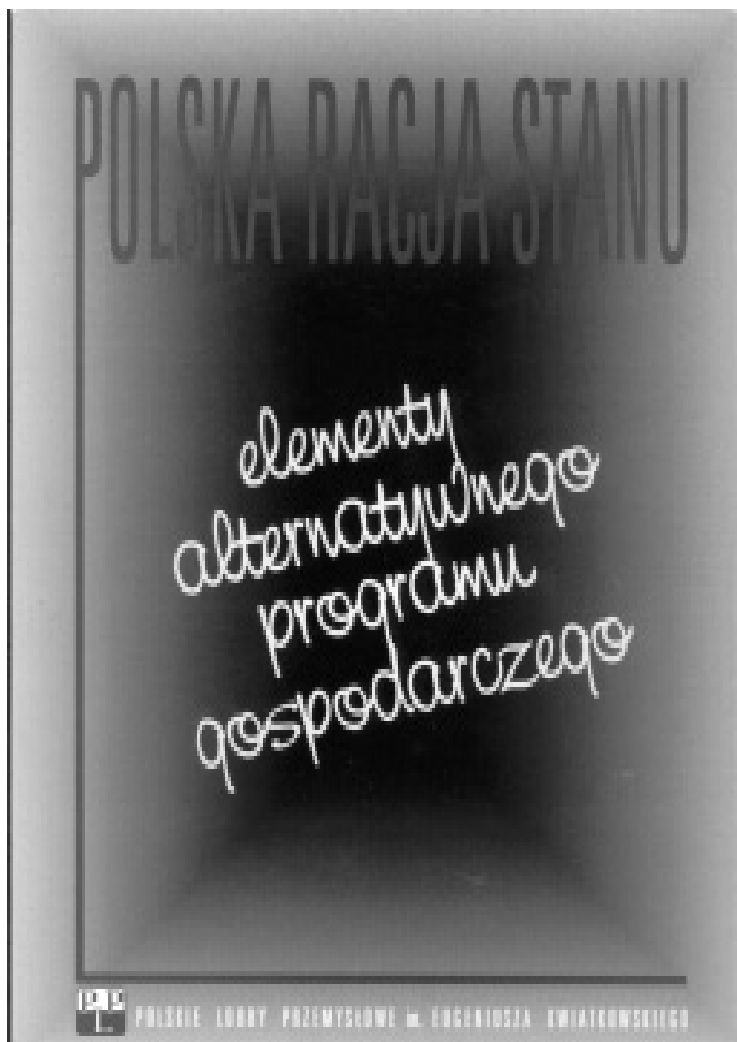
Porozumienie ma charakter otwarty, a przystąpienie do niego kolejnych uczestników wymaga uzgodnienia z jego sygnatariuszami.

Porozumienie niniejsze zostało podpisane w trzech jedno-brzmiących egzemplarzach po jednym dla każdej uczestniczącej strony.

1.
2.
3.

PODPISY

Reprodukcja okładki publikacji PLP pt. „Polska racja stanu”
(wydanie z marca 2000 r.), zawierającej elementy alternatywnego programu
gospodarczego, opracowanego przez ekspertów
Polskiego Lobby Przemysłowego

Ogólnopolska Konferencja pt. „Spółdzielczość i akcjonariat pracowniczy jako elementy bezpieczeństwa społecznego i trwałego rozwoju”, zorganizowanej w dniu 12 października 2009 r. przez Polskie Lobby Przemysłowe i Krajową Radę Spółdzielczą. Prezydium Konferencji.

Od prawej: Alfred Domagalski – Prezes Krajowej Rady Spółdzielczej, Wicepremier, Minister Gospodarki Waldemar Pawlak i koordynator PLP Prof. dr hab. Paweł Soroka

Uroczystość siedemnastej rocznicy Polskiego Lobby Przemysłowego w sali konferencyjnej KOARA EXPO w dniu 20 marca 2010 r.

Wystąpienie Stanisława Janasa – przewodniczącego Związku Zawodowego Przemysłu Elektromaszynowego

Uroczystość siedemnastej rocznicy Polskiego Lobby Przemysłowego
w sali konferencyjnej KOARA EXPO w dniu 20 marca 2010 r.
Wystąpienie eksperta PLP dr Ryszarda Grabowieckiego

Uroczystość siedemnastej rocznicy PLP. Referat na temat globalnego
kryzysu gospodarczego wygłasza Lesław Michnowski

Wyróżnienie Dyplomami Polskiego Lobby Przemysłowego w czasie uroczystości siedemnastej rocznicy powstania PLP. Od lewej: dr Ryszard Grabowiecki, dr Krzysztof Lachowski, Bogusław Sady – wiceprezydent Związku Zawodowego Maszynistów kolejowych, Stanisław Janas – przewodniczący Związku Zawodowego Przemysłowego Elektromaszynowego, Małgorzata Kucab – przewodnicząca Zarządu Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Sfery Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska

Uczestnicy i goście uroczystości siedemnastej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego w dniu 20 marca 2010 r.

**ZASADY WYKONYWANIA UPRAWNIENÍ
SKARBU PAŃSTWA
I PROBLEMY LOBBINGU**

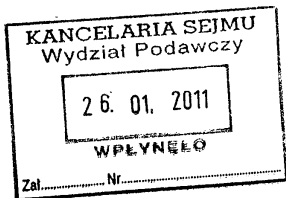
**Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego**

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa

tel: 0-22 827-17-68; fax: 0-22 826-03-54

tel. kom. 0603-425-568

e-mail: pawel@plp.info.pl; www.plp.info.pl

Warszawa, 26 stycznia 2011 r.

Szanowny Pan

Grzegorz Schetyna

Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
uprzejmie przesyła swoje Uwagi do projektu ustawy z dn. 30.10.2009 r.
o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa

Załącznik 1

Z wyrazami szacunku

Koordynator

Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka
dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

- **Bogdan Borusewicz**
Marszałek Senatu RP
- **Donald Tusk**
Prezes Rady Ministrów
- **Waldemar Pawlak**
Wicepremier, Minister Gospodarki
- **Aleksander Grad**
Minister Skarbu Państwa
- **Posel Tadeusz Aziewicz**
Przewodniczący Sejmowej Komisji Skarbu Państwa
- **Posel Wojciech Jasiński**
Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki
- **Senator Jan Wyrowiński**
Przewodniczący Senackiej Komisji Gospodarki Narodowej
- **Przewodniczący Klubów Parlamentarnych**
- **General Mieczysław Cieniuch**
Szef Sztabu Generalnego WP

Warszawa 25 stycznia 2011 r.

**Uwagi Polskiego Lobby Przemysłowego
do projektu ustawy z dn. 30.10.2009 r.
o zasadach wykonywania niektórych uprawnień
Skarbu Państwa**

Uwagi ogólne

Przedmiotem projektu ustawy są regulacje prawne odnoszące się do uprawnień Skarbu Państwa. Regulacje te obejmują głównie tematykę:

- reprezentacji własności Skarbu Państwa,
- działań odnoszących się do ustanowienia zarządów i rad nadzorczych spółek z większościowym udziałem Skarbu Państwa lub państwowych osób prawnych,
- procedur komercjalizacji i prywatyzacji mienia przedsiębiorstw państwowych,
- przeznaczenia środków uzyskiwanych z prywatyzacji przedsiębiorstw.

Projekt omawianej ustawy odnosi się więc do prawnych aspektów zarządzania mieniem, oraz do trybu dokonywania zmian prywatyzacyjnych w tym mieniu. Nie jest to więc projekt ustawy Sejmu RP traktujący mienie państwowe jako ogólnonarodowy zasób majątkowo-kapitałowy mający służyć i wspierać gospodarkę narodową, uczestniczyć w jej rozwoju; wykorzystywany także jako narzędzie pobudzające i koordynujące działania przedsiębiorstw sektora prywatnego, (szczególnie kapitału zagranicznego w Polsce) np. w formie „joint venture” – w interesie rozwoju gospodarki narodowej, jej oddłużania i konkurencyjności.

Proponowane uzupełnienia i korekty do projektu ustawy sformułowane zostały głównie w założeniu, że mienie państwowe powinno być w niej wyraźnie zaakcentowane jako aktywny, trwały sektor uczestniczący w rozwoju gospodarki narodowej. Konsekwentnie ujmuje się w nich, że minister właściwy do spraw Skarbu Państwa ma nie tylko reprezentować Skarb Państwa w aktach prawnych odnoszących się do ustanawiania władz zarządzających przedsiębiorstwami Skarbu Państwa oraz do obrotu rynkowego mieniem prywatyzowanych przedsiębiorstw państwowych. Nie wystarczające jest też reprezentowanie Skarbu Państwa poprzez uzyskiwanie sprawozdań o stanie przedsiębiorstw. Bowiem minister Skarbu Państwa powinien dążyć w swoich działaniach do zwiększenia dochodów właścicielskich Skarbu Państwa, tworzenia warunków dogodnych dla rozwoju przedsiębiorstw państwowych, eliminowania deficytów w obrotach towarowych z zagranicą oraz dla oddłużania budżetu państwa i kraju.

Zrozumiałe, że projekt ustawy odnoszący się do uprawnień Skarbu Państwa nie może być projektem ustawy obejmującym pełen zakres potrzebnego gospodarce polskiej interwencjonalizmu państwowego, a interwencjonalizm taki jest niezbędny aby gospodarka polska stała się zrównoważona w obrotach z zagranicą, konkurencyjna i zapewniająca potrzebną ilość i jakość miejsc pracy, a w konsekwencji oddłużona. Tym niemniej projekt powinien wspomagać i uczestniczyć w procesie odnowy i umacniania gospodarki polskiej.

Z tych względów nie nacisk na dalszą prywatyzację przedsiębiorstw państwowych, a nacisk na umocnienie i rozwój sektora przedsiębiorstw państwowych – równoległe z rozwojem sektora polskiego przedsiębiorstw prywatnych – powinien być wiodącą treścią w omawianym projekcie ustawy o uprawnieniach Skarbu Państwa. Twierdzenie takie uzasadnia kryzysowy stan gospodarki polskiej.

Stan ten prezentują następujące dane:

1. W grudniu 2009 r. państwowy dług publiczny wzrósł do 669,9 mld zł, obsługa tego długu pochłonęła 10,8%

budżetu państwa, deficyt budżetu państwa wyniósł 23,8 mld zł;

2. Deficyty w obrotach towarowych z zagranicą pogłębiają się od 1991 r.: deficyt w 2008 r. wyniósł 26,2 mld EUR, a w kryzysowym roku 2009 – 8,7 mld EUR; trwałe deficyty w obrotach towarowych z zagranicą występują w przemyśle chemicznym, maszyn budowlanych, drogowych i rolniczych oraz przemyśle „wysokiej techniki”;
3. Zadłużenie zagraniczne Polski wyniosło w grudniu 2009 r. 267,4 mld USD.
4. Bezrobocie ogarnia w Polsce ponad 1,8 mln osób, głównie młodych z wykształceniem średnim bądź wyższym (tj. 11-12% ludności w wieku produkcyjnym), pomimo, że w poszukiwaniu pracy wyemigrowało z kraju po 1989 r. ok. 2 mln osób; jedynie 56,3% ludności w wieku produkcyjnym było w 2009 r. aktywne zawodowo.
5. Gospodarka polska zdominowana została przez kapitał zagraniczny, który obecnie jest siłą decydującą o kierunkach rozwoju gospodarczego kraju; nastąpiło więc istotne ograniczenie suwerenności gospodarczej Polski. Jak wynika z przeprowadzonej jeszcze w 1997 r. analizy przez grupę profesorów PAN firmy zagraniczne starają się zwiększyć eksport towarów na segmenty krajowego rynku zaawansowanej techniki, skutecznie wypierając produkcję krajową,
 - tendencyjnie dążą do likwidacji polskiego zaplecza badawczo-rozwojowego,
 - dążą do maksymalnie możliwego zastępowania dóbr inwestycyjnych wytwarzanych dotychczas w Polsce dostawami z zagranicy (maszyn, urządzeń),
 - wycofują się z podejmowanego uprzednio w Polsce eksportu maszyn i urządzeń (z eksportu elektrowni i urządzeń energetycznych, z eksportu maszyn rolniczych i urządzeń cukrowniczych, eksportu maszyn budowlanych i dźwigów, fabryk kwasu siarkowego i innych),

- dyskontują i eksportują zyski z podejmowanych w kraju programów inwestycyjnych m.in. w budowie dróg i rozbudowie energetyki krajowej,
- przejmują przemysły krajowe, które produkują wyroby najbardziej opłacalne, które mają stały zbyt (jak przemysł samochodowy, cukrowniczy, chemii gospodarczej, farmaceutyczny, środków spożywczych); – super i hipermarkety zagraniczne zapełniają półki swoich sklepów z dominacją towarów importowanych, maksymalizują odprowadzanie zysków za granicę, eliminują z rynku małe i średnie krajowe przedsiębiorstwa handlowe.

Kapitał zagraniczny nie ma więc zainteresowania w ograniczeniu importu i nie można liczyć na to, aby był wiodącą siłą rozwijającą potencjał i konkurencyjność gospodarki polskiej, a także rozwijał eksport w skali eliminującej zadłużenie kraju, jak również nadmierną obecnie penetrację importu. Wskaźnik penetracji importu w 2009 r. wynosił ok. 58% (liczony jako udział wartości importu w wartości przetwórstwa przemysłowego pomniejszonego o wartość eksportu i powiększonego o wartość importu); jest on znacznie wyższy niż w rozwiniętych krajach Unii Europejskiej, gdzie kształtuje się na poziomie ok. 20%. Udział kapitału zagranicznego powinien więc być pomniejszony min. polityką promocyjną Skarbu Państwa, rozszerzającą w gospodarce polskiej udział kapitału polskiego. Kapitał zagraniczny dysponuje obecnie ok. 80% kapitału w bankach, ok. 50% kapitału w przemyśle przetwórczym, handlu i naprawach i ok. 20% kapitału w budownictwie – głównie kluczowym.

6. Dominacja kapitału zagranicznego oraz narastające zadłużenie kraju jest przyczyną transferów waluty zagranicę wyższych niż napływ transferów z zagranicy. W konsekwencji Produkt Narodowy Brutto (PNB) jest w Polsce niższy niż Produkt Krajowy Brutto (PKB). W 2008 r. z tej przyczyny ujemne saldo w tworzeniu PNB wyniosło 28,9 mld zł.

Przedstawiony kryzysowy, zwłaszcza z uwagi na rosnące zadłużenie, stan gospodarki polskiej uzasadnia aby projekt ustawy Sejmu porządkujący uprawnienia Skarbu Państwa był równocześnie projektem ustawy tworzącym warunki aby Skarbu Państwa skuteczniej uczestniczył w równoważeniu gospodarki polskiej.

Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego w zakresie reprezentacji własności Skarbu Państwa, powinien on zachować swój udział w wysokości 51 % w spółkach następujących branż:

- wydobywania surowców;
- grupach energetycznych;
- rurociągach gazowych, ropy naftowej i paliw płynnych oraz w magazynach paliw o pojemności powyżej 20.000 m³
- w rafineriach „Orlen” i i „Lotos”;
- w spółkach przewozowych PKP.

Jeśli chodzi o ustanowienie Zarządów i Rad Nadzorczych spółek Skarbu Państwa, to

- do Rad Nadzorczych należy powoływać doświadczonych specjalistów z tytułem magistra (nie dotyczy to przedstawicieli załogi), z praktyką m.in. 10 lat, w tym 5 lat na stanowisku kierowniczym;
- nie powoływać w skład Rad Nadzorczych działaczy partii politycznych, parlamentarzystów, pracowników na kierowniczych stanowiskach w Kancelarii Prezydenta, Premiera i innych na kierowniczych stanowiskach we władzach centralnych.

Środki z prywatyzacji w pierwszym rządzie należy przeznaczyć na rozwój branż dających szanse na poprawę efektywności i możliwości zwiększenia zatrudnienia, zwłaszcza w rejonach dużego bezrobocia.

Uwagi szczegółowe

Tytuł II. Organizacja nadzoru właścicielskiego Skarbu Państwa

Dodać nowy artykuł:

1. Prywatyzowane powinny być w pierwszym rzędzie przedsiębiorstwa państwowe/spółki – trwale nierentowne, których restrukturyzacja przywracająca ich rentowność oraz konkurencyjność rynkową nie ma uzasadnienia czy to popytem rynkowym czy to strategią rozwoju gospodarki narodowej. Podstawą decyzji o prywatyzacji bądź likwidacji przedsiębiorstwa państwowego/spółki państwowej powinna być tak ujęta ekspertyza, opracowana przez Ministra Gospodarki
2. Rentowne przedsiębiorstwa państwowe, spółki Skarbu Państwa – bądź z udziałem Skarbu Państwa powinny stanowić ważne źródło dochodów właścicielskich Skarbu Państwa, równoważących budżet państwa.

Art. 5.1.

- 1) (zamienny)

Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa: 1) przygotowuje i przedkłada Radzie Ministrów oraz z jej upoważnienia Sejmowi coroczne sprawozdanie o stanie mienia Skarbu Państwa oraz o zmianach w dochodach właścicielskich Skarbu Państwa oraz o ich przyczynach, o udziale kapitału krajowego i zagranicznego w sprzedanym prywatyzacyjnie majątku Skarbu Państwa, o wnioskowanych przez ministra Skarbu Państwa przedsięwzięciach prywatyzacyjnych w kolejnym roku budżetowym.

- 2) (nowy, zamiast obecnego p. 2)

- 3) przygotowuje i przedkłada Radzie Ministrów -w porozumieniu z Ministrem Gospodarki – projekty angażowania środków finansowych Skarbu Państwa w kolejnym roku budżetowym w zamierzenia aktywizujące gospodarczy rozwój kraju.

- 4) (nowy po obecnym p. 3)

zapewnia zarządzanie majątkiem Skarbu Państwa odpowiednio do warunków gospodarki rynkowej w celu wzrostu rentowności i konkurencyjności przedsiębiorstw państwowych oraz spółek państwowych bądź z udziałem Skarbu Państwa oraz wzrostu dochodów właścicielskich Skarbu Państwa z działalności przedsiębiorstw.

- 5) (nowy po obecnym p. 3)
przygotowuje i przedkłada Radzie Ministrów projekty rocznych programów Skarbu Państwa w zakresie akumulacji kapitału na cele rozwoju kraju, zamierzonych „joint venture”, dokapitalizowania, komercjalizacji bądź prywatyzacji przedsiębiorstw Skarbu Państwa bądź z udziałem Skarbu Państwa.
- 6) (nowy po obecnym p. 3)
- 7) wykonuje nadzór właścicielski Skarbu Państwa, szczególnie w zakresie racjonalności i efektywności gospodarowania majątkiem państwowym przedsiębiorstw, ich rentowności i konkurencyjności rynkowej.
- 8) (nowy punkt)
podejmuje decyzje mające na celu wzrost dochodów właścicielskich Skarbu Państwa z działalności przedsiębiorstw państwowych bądź z udziałem Skarbu Państwa.

Art. 6.3.2. ...mienia pozostałego w kraju lub zagranicą (dodać) po likwidacji państwowej jednostki organizacyjnej.

Art. 8.1. Państwowe osoby prawne są obowiązane uzyskać zgodę ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa na dokonanie czynności prawnej w zakresie rozporządzania (a nie rozporządzenia jak jest w tekście).

Art. 12.2. zamiennie: „Delegaturą kieruje dyrektor delegatury, do którego należy wykonywanie w imieniu ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa zadań i kompetencji wskazanych w Art. 5.1.” Do zadań tych i kompetencji należy dodać zamienny pkt. 1.

- 1) Wykonywanie nadzoru właścicielskiego w zakresie oceny prawidłowości rozwoju przedsiębiorstw, ich rentowności i konkurencyjności rynkowej. Zgłaszanie wniosków i propozycji do decyzji ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, mających m.in. na celu poprawę kondycji finansowo-gospodarczej nadzorowanych przedsiębiorstw.

Art. 13.1 Kierownicy urzędów państwowych ... reprezentują Skarb Państwa w odniesieniu do powierzonego im mienia i w zakresie zadań ich urzędów, sprawując nadzór właścicielski nad efektywnością i prawidłowością gospodarowania tym mieniem.

Art. 16. Organy administracji publicznej oraz ... reprezentują Skarb Państwa ... oraz sprawują nadzór właścicielski nad efektywnością gospodarowania powierzonego im mienia Skarbu Państwa zgodnie z ...

Art. 19. Podmioty ... składają temu ministrowi sprawozdania w zakresie spraw związanych z reprezentowaniem Skarbu Państwa oraz ze sprawowania nadzoru właścicielskiego Skarbu Państwa nad efektywnością gospodarowania jego mieniem.

Art. 20 – dodać jako p. 1)

- 1) Kryteria oceny efektywności w gospodarowaniu mieniem Skarbu Państwa, które powinny być uwzględniane w sprawozdaniach w zakresie reprezentowania oraz nadzoru właścicielskiego Skarbu Państwa.

Art. 21.1 – obecny p. 1 poprzedzić nowym dodatkowym punktem:

Członkowie zarządu spółki z większościowym udziałem Skarbu Państwa lub państwowe osoby prawnej – odpowiedzialni są za stan gospodarki zarządzanych przez nich przedsiębiorstw, a szczególnie za ich rentowność – o ile obowiązuje je rozrachunek gospodarczy.

Art. 21.7 – nowy

Odwoływanie bądź zawieszanie w czynnościach członków zarządu spółki z większościowym udziałem Skarbu Państwa lub państwowej osoby prawnej – wykazujących dobry stan gospodarki, rentowność oraz poprawnie zarządzanych, może mieć miejsce jedynie w przypadku ciężącego na nich wyroku sądowego w sprawie karnej, stwierdzenia działalności na niekorzyść spółki bądź państwowej osoby prawnej, bądź też działania niezgodnego z decyzją rady nadzorczej przedsiębiorstwa.

Art. 21.8 – nowy

Członek zarządu z większościowym udziałem Skarbu Państwa lub państwowej osoby prawnej, odwoływany z tytułu jego odpowiedzialności za złe wyniki przedsiębiorstwa, powinien być na mocy zawartej z nim umowy o pracę pozbawiony lub ograniczony w należynej mu odprawie z pracy.

Art. 21.9 – nowy

Zasady wynagradzania członków zarządu spółki z większościovym udziałem Skarbu Państwa lub państwowej osoby prawnej nie mogą dopuszczać miesięcznego wynagrodzenia członka zarządu spółki lub państwowej osoby prawnej wyższego od wielkości aktualnego rocznego PKB/ mieszkańca Polski, ustalonego przez Główny Urząd Statystyczny (w 2008 r. PKB/ mieszkańca Polski wyniósł 17.294 USD wg parytetu siły nabywczej). W zasadach tych należy też ustalić, że wypłata rocznych premii prezesom, dyrektorom i członkom zarządu spółek i państwowych osób prawnych nie powinna przekraczać 3- krotnej wysokości PKB/ mieszkańca Polski.

Art. 21.10 – nowy

Przyznanie rocznych, kwartalnych, miesięcznych i innych premii oraz nagród przekazywanych członkom zarządu spółek z większościovym udziałem Skarbu Państwa lub państwowych osób prawnych, może mieć miejsce jedynie przy dodatnim wyniku finansowym zarządzanych przez nich przedsiębiorstw.

Art. 21.11 – nowy

Odprawa członka zarządu spółki z większościovym udziałem Skarbu Państwa lub państwowej osoby prawnej nie może przekraczać jego 3 miesięcznego wynagrodzenia.

Art. 27.3 – nowy

Członek rady nadzorczej spółki z większościovym udziałem Skarbu Państwa lub państwowej osoby prawnej nie może być członkiem rady nadzorczej w innej spółce bądź w innej państwowej osobie prawnej.

Art. 40.5 – dodatkowy po obecnym p. 5

Spółka z większościovym udziałem Skarbu Państwa, sprzedająca majątek trwały nabywcy zagranicznemu, wymaga uprzedniej zgody Ministerstwa Skarbu oraz stwierdzenia Ministra Gospodarki, że transakcja taka nie jest sprzeczna z polską racją stanu.

Art. 43.2 – dodatkowy po obecnym p. 2

Sprawozdania dotyczące informacji o sytuacji prawnej i ekonomicznej spółek powinny obejmować również ocenę tej sytu-

acji, jak również odpowiednie wynikające z tej oceny wnioski. Wnioski te powinny wskazywać na działania, które mają być podjęte w celu usunięcia występujących trudności i braków oraz w celu poprawy rentowności i konkurencyjności przedsiębiorstwa.

Art. 65.1.2 – nowy p. 2 po obecnym p. 1

...zleca analizę mającą na celu ocenę sytuacji ekonomiczno-rynkowej spółki oraz jej rentowności; analiza powinna ujmować rachunek przewidywanych zmian w dochodach właścicielskich Skarbu Państwa w wyniku sprzedaży akcji spółki. Powinna ona wskazywać, w jakim okresie dochody z zamierzonej sprzedaży akcji spółki zrównoważą się z utratą dochodów właścicielskich Skarbu Państwa o ile akcje spółki przestałyby być własnością Skarbu Państwa.

Art. 66.6 – dodatkowy

Rada Ministrów ustali spółki z większościowym udziałem Skarbu Państwa oraz państwowe osoby prawne o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej. Prywatyzacja majątku tych osób prawnych wymaga uchwały Sejmu RP.

Rozdział 2 Art. 70-76 – proponujemy skreślić.

Majątek przedsiębiorstw państwowych jest majątkiem ogólnonarodowym. Brak jest więc uzasadnienia aby 15% akcji prywatyzowanych przedsiębiorstw było przekazywane nieodpłatnie pracownikom tych przedsiębiorstw. Postanowienie takie pomniejsza znacznie dochody Skarbu Państwa z prywatyzacji przedsiębiorstw, a ponadto jest niemoralne – ma bowiem na celu uniknięcie protestu pracowników prywatyzowanych przedsiębiorstw kosztem ogólnonarodowym.

Art. 77.1 – wprowadzić nowy punkt przed obecnym p.1

Fundusz Rozwoju i Modernizacji Przemysłu, na rachunku którego gromadzi się 70% środków pochodzących ze zbycia akcji należących do Skarbu Państwa, z przeznaczeniem na modernizację i rozbudowę przemysłów, szczególnie deficytowych w obrotach towarowych z zagranicą: przemysłu wysokiej techniki, maszyn budowlano-drogowych, rolniczych i przemysłu chemicznego.

MINISTERSTWO SKARBU PAŃSTWA

Warszawa, 03 lutego 2011 r.

DP-MM-0244-274/08
MSP/DP/888/11

Pan
Dr hab. Paweł Soroka
Koordynator Polskiego Lobby
Przemysłowego

W nawiązaniu do pisma z dnia 26 stycznia 2011 r. uprzejmie informuję, iż w dniu 2 listopada 2010 r. projekt ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa został przyjęty przez Radę Ministrów, a w dniu 10 listopada Prezes Rady Ministrów przekazał go do Sejmu RP. Obecnie przedmiotowy projekt jest rozpatrywany w ramach prac Komisji Skarbu Państwa.

W związku z powyższym, mając na uwadze, iż prace nad ww. projektem znajdują się obecnie na etapie postępowania ustawodawczego w Sejmie RP, uprzejmie informuję, iż propozycje zmian ww. projektu powinny być kierowane na ręce Marszałka Sejmu RP.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Komisja Skarbu Państwa
SUP-0140-179-180/2011

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

*pan Janek Soroka
Polskie Lobby Izennyjone*

Prezydium Komisji Skarbu Państwa uprzejmie zawiadamia, że posiedzenia Komisji odbędą się w dniach **2 i 3 marca 2011 r. (środa i czwartek)** w sali **118 (bud. C)** w gmachu Sejmu RP w Warszawie, przy ul. Wiejskiej 4/6/8.

Początek posiedzenia o godz. 17.00

Porządek dzienny:

Rozpatrzenie sprawozdania podkomisji o rządowym projekcie ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa (druk nr 3580)

- sprawozdawca podkomisji - poseł Tadeusz Aziewicz

Przewodniczący Komisji

/-/ Tadeusz Aziewicz

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa

tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54

tel. kom. 0603-425-568

e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 4 czerwca 2010 r.

Szanowna Pani

Julia Pitera

Sekretarz Stanu w Kancelarii

Prezesa Rady Ministrów

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego – organizacja non profit o charakterze opiniotwórczym i opiniodawczym, działająca w oparciu o pracę społeczną, uprzejmie przesyła swoją opinię i uwagi dotyczące „Projektu założeń projektu ustawy o lobbingu”.

Załącznik

z powołaniem

Koordynator

Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka

dr hab. Paweł Soroka

Opinia i uwagi Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego na temat projektu założeń projekt ustawy o lobbingu

Przedstawione poniżej nasze uwagi do projektu Założeń należy traktować jako wstępne. Jesteśmy bowiem gotowi je rozwinąć i uszczegółowić w toku dalszych prac nad regulacjami dotyczącymi lobbingu w Polsce.

1. Podstawową słabością przesłanego nam **projektu założeń projektu ustawy o lobbingu** jest brak w nim przekonujących i wyczerpujących argumentów, które przemawiałyby za zastąpieniem dotychczas obowiązującej **Ustawy o działalności lobbinglej w procesie stanowienia prawa**, uchwalonej 7 lipca 2005 roku, nową ustawą. Naszym zdaniem, obowiązująca ustawa zupełnie dobrze spełnia swoje funkcje i co najwyżej może podlegać nowelizacji.
2. Przedłożony **projekt założeń** ma zasadniczą wadę, polegającą na znacznym umniejszeniu roli organizacji pozarządowych i związków zawodowych w wpływaniu na stanowienie prawa oraz programy i decyzje rządu oraz jego poszczególnych resortów. A są to podstawowe instytucje społeczeństwa obywatelskiego. Między innymi odebrane zostanie im prawo uczestniczenia w pracach komisji sejmowych, zaś decydenci nie będą zobowiązani odpowiadać im na piśmie na ich postulaty i propozycje! Zamiast tego projekt Założeń zdecydowanie preferuje lobbystów zawodowych, co więcej – proponuje zapisy i regulacje prawne, które w konsekwencji przyczynią się do powstania kolejnej – na wzór prawniczej czy rzeczoznawców majątkowych – korporacji zawodowej. Pojawia się tu py-

tanie czy lobbysta zawodowy będzie urzędnikiem, konsultantem, prawnikiem czy bardziej doradcą opłacanym przez stronę reprezentującą jakieś własne lub grupowe interesy gospodarcze? Nie mniej istotne jest to, że jak pokazuje praktyka – w odróżnieniu od organizacji pozarządowych i związków zawodowych – znaczna część lobbystów zawodowych lobbuje na rzecz firm zagranicznych i różnych zagranicznych grup interesów, w tym korporacji transnarodowych.

3. Innym zagrożeniem widocznym w **projekcie założeń** jest stworzenie możliwości inwigilowania przez CBA działań lobbujących, które przecież są częścią mechanizmu demokratycznego.
4. Kolejnym niepokojącym zamiarem wynikającym z *projektu założeń projektu ustawy o lobbingu* jest dyskryminacja niezależnych ekspertów, zakładając, iż z każdy z nich działa na zlecenie określonych grup interesów. Jak wiadomo, związki zawodowe i wiele organizacji społecznych, pozarządowych dysponuje własnymi ekspertami, reprezentującymi w swoich działaniach racje społeczne i publiczne. Proponowane w projekcie Założeń zapisy pozbawiają ich możliwości wpływania – w imieniu organizacji pozarządowych i związków zawodowych – na kształt ustaw i treść ważnych dokumentów rządowych. Dlatego widzimy potrzebę wyraźnego zdefiniowania kategorii niezależnego eksperta i określenia obszarów, w których jego oddziaływanie będzie możliwe i pożądate.
5. W obecnych czasach działalność lobbująca może obejmować swoim zasięgiem wszystkie dziedziny życia ludzi i całych społeczeństw oraz narodów. Działalność ta jest prowadzona z różną intensywnością i zaangażowaniem – przy zastosowaniu różnych instrumentów i narzędzi wywierania wpływu (różnej techniki i technologii lobowania). **Naszym zdaniem, gdyby się udało stworzyć taki system, który wymuszałby koncentrowanie i ukierunkowanie działalności lobbującej tylko na przedmiocie stanowienia prawa i podejmowania decyzji, a nie na jego podmiocie,**

skuteczność ochrony przed niezgodnym z prawem działaniem lobbingowym byłaby dużo większa. Systemem takim można byłoby objąć większy obszar oddziaływania lobbingu w Polsce, nie tylko na szczeblu centralnym. Taka regulacja spełniałby funkcję czynnika samoregulacji społecznej i pogłębiania demokracji, wpływając także na rozwój gospodarczy. Należy również pamiętać, że pewne działania lobbingowe, zwłaszcza w najważniejszych sferach działalności gospodarczej, ujęte w ramy ustawowych regulacji dotyczących zwalczania nieuczciwej konkurencji, pomocy państwa dla podmiotów gospodarczych czy regulacji zamówień publicznych, są mało skuteczne. Wspomniane przepisy są nieodporne na występujące patologie. Lobbing negatywny, występujący w tak dużej strefie gospodarczej, nie objęty jest żadną regulacją. Straty gospodarcze z tego powodu w skali kraju są znacznie i mają duży negatywny wpływ również na powstawanie prawa. Nieprawidłowości w wywieraniu wpływu na decydentów (określamy go mianem lobbingu negatywnego) nie opierają się bowiem na używaniu argumentów merytorycznych opartych na wiedzy, lecz na osobistym oddziaływaniu na ludzi, którzy bezpośrednio podejmują decyzje lub je przygotowują.

6. Według przedłożonego do zaopiniowania *projektu założeń projektu ustawy o lobbingu*, lobbista zawodowy będzie uczestniczył w procesach ustanawiania prawa i przepisów wykonawczych do ustaw oraz innych projektów aktów normatywnych. Należy rozumieć, że lobbysta zawodowy będzie mógł brać udział w pracach nad danym dokumentem aż do momentu skierowania projektu tego dokumentu pod obrady Komitetu Stałego Rady Ministrów. Lobbysta zawodowy będzie mógł również uczestniczyć w pracach prowadzonych w poszczególnych ministerstwach i urzędach centralnych. Warunkiem ma być rejestracja, pełna odpowiedzialność podlegająca kontroli, łącznie z roczną sprawozdawczością z działalności lobbingowej. Naszym zdaniem, organ prowadzący konsultacje społeczne lub poseł sprawozdawca koniecznie

powinni w całości ponosić odpowiedzialność za treść i jakość ustawy czy rozporządzenia. W sytuacji lobbingu zawodowego – sformalizowanego, podlegającego kontroli wraz z jurysdykcją sądu administracyjnego – pojawia się zagrożenie rozłożenia odpowiedzialności za nieudane akty prawne, bez wskazania winnych.

7. Wyrażamy opinię, iż konsekwentne wprowadzenie w życie wszystkich proponowanych w **projekcie założeń projektu ustawy o lobbingu** zapisów i regulacji doprowadzi do wyalienowania ogniw władzy od czynnika społecznego i nie będzie sprzyjało budowie społeczeństwa obywatelskiego w Polsce.

Warszawa, 2 czerwca 2010 r.

KANCELARIA PREZESA RADY MINISTRÓW
SEKRETARZ STANU

Warszawa, dnia 9 czerwca 2010 r.

Julia Pitera

SJP 10-7(51)/09/10
74945/10

**Pan
Paweł Soroka
Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego**

Szanowny Panie,

W nawiązaniu do przesłanego pisma, zawierającego uwagi do projektu założeń projektu ustawy o lobbingu, uprzejmie dziękuję za przedstawienie stanowiska i zgłoszenie uwag.

Obecnie są one poddawane analizie. Finalny projekt założeń projektu ustawy o lobbingu będzie dostępny na stronach Biuletynu Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z pozdrowieniami
Julia Pitera

PRZYSZŁOŚĆ POLSKIEGO PRZEMYSŁU OBRONNEGO i LOTNICZEGO

Połączone ćwiczenia Sił Zbrojnych i Układu Pozamilitarnego
 „Anakonda 2010” na Poligonie w Ustce w dniu 6 października 2010.
 Od lewej: Marek Łukaniuk, gen. dyw. prof. Bogusław Pacek
 i prof. dr hab. Paweł Soroka

Połączone ćwiczenia Sił Zbrojnych i Układu Pozamilitarnego
 „Anakonda 2010” na Poligonie w Ustce w dniu 6 października 2010.
 Od lewej: Dowódca Operacyjny Sił Zbrojnych RP Gen. Broni Edward
 Gruszka, Marek Łukaniuk i prof. dr hab. Paweł Soroka

**Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego**

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa

tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54

tel. kom. 0603-425-568

e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

L. dz. 32/2010

Warszawa, 11 maja 2010 r.

Szanowny Pan
Aleksander Grad
Minister Skarbu Państwa

Szanowny Panie Ministrze,

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego uprzejmie
przesłała swoje Stanowisko w sprawie restrukturyzacji i konsolidacji potencjału
polskiego przemysłu obronnego.

Załącznik

2 wywerami szacunku

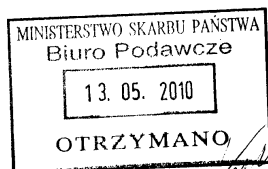
**Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego**

Paweł Soroka

dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

- Bronisław Komorowski	Marszałek Sejmu RP
- Donald Tusk	Prezes Rady Ministrów
- Waldemar Pawlak	Wicepremier, Minister Gospodarki
- Bogdan Klich	Minister Obrony Narodowej
- Krzysztof H. Łaskiewicz	Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa
- Poseł Wojciech Jasiński	Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki
- Poseł Stanisław Wziętek	Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej
- Poseł Tadeusz Aziewicz	Przewodniczący Sejmowej Komisji Skarbu Państwa
- Senator Henryk Górski	Wiceprzewodniczący Senackiej Komisji Obrony Narodowej
- Przewodniczący Klubów Parlamentarnych	Szef Sztabu Generalnego WP
- General Mieczysław Cieniuch	

STANOWISKO
Polskiego Lobby Przemysłowego
im. E. Kwiatkowskiego
w sprawie restrukturyzacji i konsolidacji
potencjału polskiego przemysłu obronnego

Koncepcje restrukturyzacji i konsolidacji polskiego przemysłu obronnego powstały pod wpływem światowych tendencji w przemyśle zbrojeniowym ostatnich lat. Konsolidacja musi wyprzedzać nieuniknione włączenia się polskiego przemysłu w międzynarodowe struktury współpracy gospodarczej, m.in. w obszarze kontrolowanym przez Europejską Agencję Obrony (EDA). Na razie jednak decydenci polityczni zrobili niewiele, by polskie przedsiębiorstwa dorównywały zagranicznym konkurentom, a potencjał rodzimej obronności odpowiadał potencjałowi innych podobnej wielkości państw Unii Europejskiej i NATO.

Obecnie największą słabością procesu przekształceń polskiej zbrojeniówki jest brak integracji systemu zarządzania sferą gospodarczego zaplecza systemu bezpieczeństwa narodowego w Urząd ds. Uzbrojenia, od lat postulowanego przez Polskie Lobby Przemysłowe. Nie ma nawet ministra odpowiedzialnego za nadzorowanie realizacji programu konsolidacji, a między resortami – Ministerstwem Obrony Narodowej a Ministerstwem Skarbu Państwa, czy Ministerstwem Gospodarki – dochodzi do różnicy zdań i ciągłych sporów. Ustanowienie takiego nadzoru jest bardzo wskazane w końcowej fazie realizacji programu konsolidacji, przypadającej na lata 2010 – 2012.

Czego brakuje w prowadzonych procesach restrukturyzacyjnych?

– **Konsolidacji drogą ustawową w modelu koncernowym.** Realizowanie etapami konsolidacji kapitałowej dziesiątek spółek, którą można przeprowadzić na gruncie kodeksu handlowego, nie odpowiada potrzebom wzmocnienia rynkowej elastyczności sektora i nie wniesie istotnych zmian w wadliwe mechanizmy zarządzania, poza ograniczeniem finansowej samodzielności spółek zależnych. Dla powodzenia sanacji przemysłu obronnego, koncentracja kapitałowa ma drugorzędne znaczenie. PLP już kilka lat temu mówiło o polskim koncernie zbrojeniowym, a nie o kapitałowo zintegrowanym holdingu.

Istotne jest elastyczne współdziałanie potencjału naukowo-badawczego i produkcyjnego, koncentracja sił i środków na najbardziej obiecujących kierunkach rozwoju i perspektywicznych potencjalnych zamówieniach. Tymczasem dalej utrzymywanych jest wiele spółek, które przy deklarowanym narodowym charakterze przedsięwzięcia, są tworem sztucznym i przez rzeczywisty brak wielu współników naruszają istotę spółki jako takiej. Uważamy, że na obecnym etapie przekształceń sens ma jedynie tworzenie spółek z podmiotami zagranicznymi w formie Joint Venture, przy zachowaniu osobowości prawnej podmiotów polskich.

– **Brak wyznaczenia odpowiedniej roli MON w zakresie nadzoru oraz odpowiedzialności za politykę wobec przemysłu zbrojeniowego** – doskonały jest tu przykład roli tego ministerstwa w okresie II RP, któremu wtedy podporządkowany był cały polski przemysł zbrojeniowy. **Uważamy, że także obecnie narodowy koncern zbrojeniowy powinien pozostawać pod nadzorem Ministerstwa Obrony Narodowej.** Za bardzo szkodliwe dla polskiej racji stanu i wręcz niebezpieczne uważamy zamiary podporządkowania skonsolidowanego koncernu Agencji Rozwoju Przemysłu (a takie pomysły się pojawiają), która niedawno sprzedała zagranicznym podmiotom dwie najważniejsze polskie wytwórnie finalnej produkcji lotniczej – PZL w Mielcu i WSK PZL Świdnik, oraz walcie przyczyniła się do zniszcze-

nia większości potencjału produkcyjnego polskiego przemysłu stocznioowego.

– **Brak własnej, wewnętrznej profesjonalnej obsługi handlu w przemyśle obronnym i perspektyw na taką rzetelną obsługę.** Spółki PHZ Cenzin i Cenrex – wchodzące w skład Bumar, prowadzą działalność konkurencyjną dla przemysłu w zakresie importu uzbrojenia. Posiadane przez nie informacje o cenach i wadach rodzimych produktów mogą w tej sytuacji zostać pozyskane przez konkurentów, zabiegających o import do Polski ich wyrobów.

– **Systematyczne zastawianie akcji spółek zależnych przez Bumar, a także przejmowanie ich przez ARP.** Przykładem może być kredyt Bumaru w zagranicznym banku w wysokości 18 mln dolarów pod zastaw aż 80% akcji CNPEP Radwar S.A., wartych rynkowo co najmniej miliard złotych, co grozi przejęciem kontroli nad tymi akcjami przez zagraniczne podmioty.

– **Brak konsolidacji z przemysłem jednostek badawczo rozwojowych i biur konstrukcyjno-technologicznych.** Szczególnie wskazane jest realizowanie – w oparciu o skoncentrowane środki – trafnie zdefiniowanych kilku dużych programów badawczo-rozwojowych, opartych na przełomowych technologiach, uwzględniających przyszłe rynki zbytu.

– **Brak zapewniającej bezpieczeństwo i sensownej ekonomicznie koncepcji eksploatacji sprzętu i uzbrojenia przez wojsko,** przy narastającym wsparciu eksploatacyjnym ze strony zagranicznych producentów. **W czasie pokoju (czyli także obecnie) powoduje to znaczny wzrost kosztów w stosunku do cen oferentów krajowych, a w sytuacjach kryzysowych może oznaczać zerwanie kontraktów lub stawianie jeszcze bardziej wygórowanych wymagań cenowych.** W tym samym czasie nie otrzymują kontraktów obsługowych i modernizacyjnych wojskowe zakłady produkcyjno-remontowe, podległe MON.

– **Brak należytej osłony kontrwywiadowczej dla kształceń polskiego przemysłu obronnego,** ułatwiający działania lobbingowe przeciw wybranym menadżerom i spółkom,

a także promowanie rozwiązań zagranicznych, niekorzystnych dla interesu Polski. W ostatnich latach zdarzyło się co najmniej kilka podobnych przypadków. Przykładem może być zakup niepotrzebnych Siłom Zbrojnym samolotów M28 za cenę przekraczającą trzykrotnie ich wartość rynkową i wypłacenie wysokiej zaliczki - przy braku pieniędzy na kontrakty realizowane przez dostawców krajowych. Co więcej, lobbysci zagraniczni zajmują ważne stanowiska w resortach związanych z polską obronnością.

– ***Brak zapewnienia trwałości narodowego charakteru polskiego przemysłu zbrojeniowego.*** Dążenie Ministerstwa Skarbu Państwa do wprowadzenia kluczowych spółek (Bumar) na giełdę nie daje trwałości kontroli przy istocie akcyjności, czyli dopuszczenia do publicznego obrotu akcjami. Nie zmienia tego koncepcje *złotych akcji*, a kolejne ekipy władzy w ramach istoty akcyjności mogą uzyskać odpowiednie uprawnienia interpretacyjne do sprzedaży przedsiębiorstw branży. Obrót udziałami spółek bywa prowadzony w złej wierze i przy udziale dobrze ukrytej korupcji.

Pozyskanie kapitału i technologii najkorzystniej z punktu widzenia bezpieczeństwa ekonomicznego i ze względów ekonomicznych realizować można w formie przedsięwzięć Joint Venture, bo taka umowa określa trwale warunki wejścia obcego podmiotu i zabezpiecza polskie interesy. W JV strony powinny wносить do spółki nieruchomości, projekty i licencje na wyroby, technologie i urządzenia potrzebne do wytwarzania produktów, czy markę, a całość powinna zmierzać do podjęcia określonej produkcji, a nie do przejęcia rodzimego rynku.

– ***Zamierzenia Bumaru można ocenić jako standardowe: restrukturyzacja, przekształcenia kapitałowe i wejście na giełdę, co nie przystaje do potrzeb planowej konsolidacji.*** Cechuje je podejście etatystyczne – zamiast redukcji zatrudnienia w centrali, następuje rozbudowa struktur, co skutkuje bałaganem i paraliżem decyzyjnym. Tymczasem struktura zarządzająca skonsolidowaną grupą powinna wynikać z jej celów i zadań określonych przede wszystkim przez szacowaną wielkość zamówień MON w ciągu najbliższych kilkunastu lat oraz

możliwości eksportowe. Struktura ta powinna być służebna wobec spółek zależnych, a nie rozrastać się nad nimi – często dublując działania podejmowane w spółkach zależnych i wydłużając obieg środków finansowych. Wprowadzane do organizacji dywizje – jako dobrowolne konsorcja spółek, bez osobowości prawnej – w obecnym kształcie nie wnoszą żadnych korzyści do procesu wzmacniania sektora. Pogłębiają tylko bałagan. Może to być przygotowaniem do konsolidacji kapitałowej, a za tym rozbudowania struktury zarządzania, co pogorszy operatywność spółki.

Na obecnym etapie znacznie więcej można uzyskać konsolidację w formie unii personalnej. Nowatorskie niewątpliwie jest powołanie na szefa jednej z dywizji dobrego menadżera, będącego szefem jednej ze spółek zależnych, ale nową jakość w obecnej strukturze formalnej uzyskano by, gdyby został on jednocześnie prezesem kilku (najlepiej wszystkich) spółek dywizji.

– ***Nie zgodna z Kodeksem Spółek Handlowych jest próba ingerowania w działalność zarządów spółek zależnych Bumaru przez komitety sterujące zarządzaniem procesem restrukturyzacji.*** Oznacza to bowiem brak odpowiedzialności przy możliwości przekazywania obowiązujących zarządy wytycznych. Integracja w takim modelu ignoruje fakt suwerenności kodeksowej zarządu spółki i naraża na odpowiedzialność prawną za działania spółki dominującej na szkodę spółki zależnej, na przykład poprzez kontrolę nad nieruchomościami, czy prawami do wybranych, atrakcyjnych produktów. Sytuacja taka może być wykorzystywana przez zarządy będące w porozumieniu ze związkami, a w konflikcie z kierownictwem Bumaru. Przyszłe akcje pracownicze mogą rozszerzyć pole takich zaskarżeń.

– ***Brakuje efektywnych rozwiązań zarządzania kluczową dla przyszłości polskiego przemysłu obronnego strukturą, jaką jest Grupa Bumar.*** W holdingowej strukturze funkcje władcze spółka dominująca może realizować legalnie i formalnie tylko przez zmiany personalne w zarządach spółek zależnych. To zaś prowadzi do wprowadzania do nich osób nieprzygotowanych do zarządzania tą specyficzną dziedziną gospodarki (np. Bumar-Łabędy). Taki proces można obserwować w Bumarze

już kolejny rok. Efektem jest mało efektywne i elastyczne zarządzanie w warunkach agresywnej konkurencji międzynarodowej.

Podsumowując:

W ramach dotychczasowych działań w polskim przemyśle obronnym od lat obserwujemy brak perspektywicznych zamówień, rosnącą lukę technologiczną i postępujące zwolnienia pracowników, w tym wyszkolonych przez lata unikatowych fachowców.

Wiele wskazuje na to, że obecnie prowadzona holdingowa koncentracja kapitałowa w połączeniu z udziałem w przedsiębiorstwach EDA, zamiast konsolidacji pilotowanej przez Radę Ministrów RP, najlepiej w oparciu o specjalną ustawę, w perspektywie będzie krokiem do likwidacji przemysłu obronnego w Polsce, co prowadzi też będzie do istotnej redukcji potencjału polskich Sił Zbrojnych. Kryzys już wymusił największe cięcia w historii dwóch ostatnich dekad funkcjonowania MON. Zadania likwidowanej armii przejmą za nasze pieniądze inni partnerzy NATO lub przedsiębiorstwa komercyjne, co może okazać się końcem suwerenności Polski. Czas zatem najwyższy, aby instytucje rządowe ponownie zajęły się problemem restrukturyzacji i konsolidacji polskiego przemysłu zbrojeniowego w interesie przyszłego bezpieczeństwa narodowego.

Warszawa, maj 2010 r.

**Polskie Lobby
Przemysłowe
im. Eugeniusza
Kwiatkowskiego**
00-050 Warszawa
ul. Świętokrzyska 14 A
pok. 540 (ZG SIMP)

**Zarząd Okręgu
Przedsiębiorstw Wojskowych
i Działalności Pozabudżetowej
NSZZ Pracowników Wojska**
00 – 909 Warszawa
ul. Koszykowa 79 A

Warszawa, 16 lipca 2010 r.

**Szanowny Pan
Bronisław Komorowski
Prezydent Elekt RP**

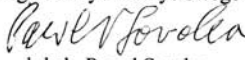
Uprzejmie przesyłamy Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego i Zarządu Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska w sprawie przyszłości Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych.
Załącznik

Z wyrazami szacunku

Przewodnicząca Zarządu Okręgu
Przedsiębiorstw Wojskowych
i Działalności Pozabudżetowej
NSZZ Pracowników Wojska

mgr Małgorzata Kucab

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego

dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

1. Donald Tusk
Prezes Rady Ministrów
2. Waldemar Pawlak
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki
3. Bogdan Klich
Minister Obrony Narodowej
4. Prof. gen Stanisław Koziej
Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego
5. Poseł Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu RP
6. Poseł Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

STANOWISKO
Polskiego Lobby Przemysłowego
i Zarządu Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych
i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników
Wojska w sprawie przyszłości
Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-
-Produkcyjnych

Niezwykle istotną część polskiego potencjału przemysłu obronnego stanowią Wojskowe Przedsiębiorstwa Remontowo-Produkcyjne. Ich szczególna rola wynika z przypisanej im misji i z unikalnego potencjału, którym one dysponują. Misją tych przedsiębiorstw jest zaspokojenie potrzeb remontowo-produkcyjnych w zakresie uzbrojenia i sprzętu wojskowego na rzecz resortu obrony narodowej. Realizują one ok. 80% wszystkich przemysłowych remontów uzbrojenia i sprzętu wojskowego, w tym usługi o najwyższym stopniu trudności. Wykonują regenerację części do sprzętu już aktualnie nieprodukowanego. Mają one do spełnienia szczególnie istotną rolę w okresie zagrożenia i konfliktu wojennego, kiedy to w szybkim tempie trzeba remontować i odtwarzać zdolności bojowe uzbrojenia i sprzętu będącego na wyposażeniu jednostek liniowych wojsk operacyjnych i obrony terytorialnej. Taka ich misja powoduje, iż w istocie przedsiębiorstwa te stanowią część logistyki Sił Zbrojnych RP. Tym bardziej, że charakterystyka branżowa tych przedsiębiorstw pokrywa zasadniczo wszystkie rodzaje uzbrojenia i sprzętu wojskowego.

W grupie WPRP znajdują się bowiem:

1. Przedsiębiorstwa branży pancerno-samochodowej:

- Wojskowe Zakłady Motoryzacyjne S.A. w Poznaniu (WZMot. S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Mechaniczne S.A. w Siemianowicach Śląskich (WZMech S.A.);
2. Przedsiębiorstwa branży lotniczej:
 - Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 1 S.A. w Łodzi (WZL Nr 1 S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 2 S.A. w Bydgoszczy (WZL Nr 2 S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 4 S.A. w Warszawie (WZL Nr 4 S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 3 w Dęblinie (WZL Nr 3) – obecnie gospodarstwo pomocnicze przewidziane do likwidacji w celu wniesienia do wytypowanego WZL;
 3. Przedsiębiorstwa branży elektronicznej i łączności:
 - Wojskowe Zakłady Elektroniczne S.A. w Zielonce (WZE S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Łączności Nr 1 S.A. w Zegrzu (WZŁ Nr 1 S.A.),
 - Wojskowe Zakłady Łączności Nr 2 S.A. w Czernicy (WZŁ Nr 2 S.A.);
 4. Przedsiębiorstwa branży uzbrojenia:
 - Wojskowe Zakłady Uzbrojenia S.A. w Grudziądzu (WZU S.A.);
 5. Przedsiębiorstwa branży inżynieryjno-saperskiej:
 - Wojskowe Zakłady Inżynieryjne S.A. w Dęblinie (WZInż. S.A.);
 6. Stocznia Marynarki Wojennej S.A. w Gdyni (SMW S.A.);
 7. Przedsiębiorstwo Wojskowe Centralne Biuro Konstrukcyjno-Technologiczne S.A. w Warszawie (WCBKT), projektujące i produkujące urządzenia naziemne obsługi statków powietrznych.

Największym kapitałem tych przedsiębiorstw jest ich kadra menedżersko-techniczna i pracownicy. Cechują ich wysokie kwalifikacje i duże wieloletnie doświadczenie, umiejętność rozwijania i wdrażania nowoczesnych technologii. Jest to m.in. wy-

nikiem serwisowania, remontowania, modernizowania oraz produkowania różnych generacji uzbrojenia i sprzętu wojskowego, w tym produkowanego za granicą, do którego nie ma części oryginalnych, a zamówienia na nie trzeba składać z wyprzedzeniem nawet do dziewięciu miesięcy. Dysponują także nowoczesnymi liniami produkcyjnymi i remontowymi, a niektóre z nich nie miały potencjałem naukowo-badawczym, a także znacznymi wewnętrznymi rezerwami, niezbędnymi dla realizacji podstawowych zadań w okresie zagrożenia bezpieczeństwa państwa.

W okresie ostatnich lat przedsiębiorstwa te dokonały wewnętrznej restrukturyzacji i z powodzeniem dostosowały się do aktualnych potrzeb i wymagań Sił Zbrojnych RP, wykonując remonty i modernizacje użytkowanego przez wojsko sprzętu. Niektóre podjęły produkcję krótkich serii nowoczesnych wyrobów, które znalazły się na wyposażeniu wojska. Stopniowo przystosowują się także do remontów i serwisowania sprzętu produkcji zachodniej. **Wszystko to przemawia za tym, by ewentualna konsolidacja tych przedsiębiorstw uwzględniła ich specyfikę i szczególne usytuowanie w systemie obronnym państwa, a nadrzędnym celem konsolidacji winny być korzyści dla Sił Zbrojnych i samych przedsiębiorstw.**

Za uzasadnione uważamy obawy zarządów poszczególnych WPRP w kwestii włączenia tych przedsiębiorstw do grupy kapitałowej BUMAR, w sytuacji budzącego wiele zastrzeżeń postępowania obecnego Zarządu BUMARU. Aktualnie bowiem BUMAR generuje zysk przede wszystkim ze sprzedaży nieruchomości spółek zależnych oraz operacji finansowych, a nie z działalności operacyjnej spółek zależnych. Temu celowi służy m.in. tworzony obecnie fundusz nieruchomości. Za wszelką udzieloną pomoc spółkom BUMAR żąda wysokiej marży, natomiast obiecana pomoc w pozyskaniu kontraktów zagranicznych praktycznie sprowadza się do próby przejęcia kontraktów załatwianych przez spółki zbrojeniowe (WZM S.A. Siemianowice Śląskie – KTO, SMW S.A. – kontrakt wietnamski). Bardzo niepokojącym zjawiskiem jest eliminowanie BUMARU z coraz trudniejszego rynku Azji Płd-Wsch. Niepokoi także stosowana polityka finansowa

przejawiająca się m.in. zastawianiem przez BUMAR akcji spółek zależnych – co należy podkreślić – w zagranicznych bankach inwestycyjnych, których jednym z rodzajów działalności są tzw. wrogie przejęcia atrakcyjnych podmiotów. Przykładem może być kredyt BUMARU w zagranicznym banku w wysokości 18 mln dolarów pod zastaw aż 80% akcji CNPEP Radwar S.A., których wartość rynkowa szacowana jest na co najmniej miliard złotych, co groziło przejęciem kontroli nad tymi akcjami przez zagraniczne podmioty. Kredyt ten został spłacony w kwietniu br. (najprawdopodobniej) ze środków udzielonych przez Ministerstwo Skarbu Państwa na podwyższenie kapitału zakładowego BUMAR.

Podstawową jednak sprawą jest przyszłe usytuowanie WPRP po ich włączeniu do Grupy BUMAR. Zdecyduje ono bowiem o ich dalszym przeznaczeniu, możliwości realizacji ich misji oraz o ich rozwoju. Jak wiadomo, kierownictwa i związki zawodowe Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych nie wykluczają wejścia w przyszłości w skład narodowego koncernu zbrojeniowego, ale pod warunkiem, że wszystkie WPRP zostaną skoncentrowane w utworzonej w koncernie jednej podgrupie (dywizji) o charakterze remontowo-usługowym.

Obecne kierownictwo Grupy BUMAR ma jednak inną koncepcję włączenia WPRP w jej skład. Mianowicie zamierza włączyć osobno poszczególne Wojskowe Przedsiębiorstwa Remontowo-Produkcyjne do tworzonych w Grupie BUMAR dywizji branżowych. Oznacza to, że wojskowe przedsiębiorstwa zostaną rozproszone w dywizjach, w których wiodącą rolę odgrywają przedsiębiorstwa produkcyjne, często znajdujące się w trudnej sytuacji ekonomicznej. Jak wiadomo, przedsiębiorstwa zajmujące się produkcją wielkoseryjną nie zawsze zainteresowane są mniejszymi przedsięwzięciami niezbędnymi dla zabezpieczenia potrzeb polskiej armii. Rozbicie WPRP po branżowych dywizjach może doprowadzić do rozerwania naturalnych powiązań kooperacyjnych między nimi, a w efekcie do stopniowego zaniku ich bazy remontowo-produkcyjnej oraz do przejęcia części mocy produkcyjnych – oraz zleceń – Wojskowych

Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych przez zbrojeniowe przedsiębiorstwa produkcyjne. Jest to wysoce prawdopodobne w sytuacji zainteresowania obecnego kierownictwa BUMA-RU przejęciem intratnych terenów i majątku podległych spółek w celu najszybszego ich upłynnienia.

Biorąc to wszystko pod uwagę, domagamy się jak najszybszego skonsolidowania Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych w jednej grupie (Konsorcjum WPRP), **pozostającej pod nadzorem Ministra Obrony Narodowej**. Zagwarantuje to zachowanie istniejącej ich unikalnej bazy remontowo-produkcyjnej, umocnienie więzi kooperacyjnych między nimi oraz skoncentrowanie środków i zasobów do wspólnych perspektywicznych przedsięwzięć, a jednocześnie umocnienie więzi z systemem logistyki Sił Zbrojnych RP. W przyszłości można ewentualnie wrócić do sprawy wejścia skonsolidowanej Grupy pn. „Konsorcjum Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych” do narodowego koncernu zbrojeniowego na warunkach gwarantujących jej podmiotowość oraz zachowanie misji i specyfiki przedsiębiorstw należących do **Grupy „Konsorcjum WPRP”**. **Również jako warunek konsolidacji uznać należy nadanie – w drodze przepisów ustawowych oraz w statutach spółek ppo – Ministrowi Obrony Narodowej szczególnych uprawnień do zgłaszania sprzeciwu wobec decyzji organów wszystkich spółek ppo naruszających zakres zadań wykonywanych przez spółki na rzecz Sił Zbrojnych RP. Szczególne uprawnienia Ministra Obrony Narodowej dotyczyć winny prawa zgłaszania sprzeciwu decyzji (lub zamiaru) organów tych spółek w zakresie:**

- **rozwiązania spółki,**
- **przeniesienia siedziby spółki za granicę,**
- **zmiany przedmiotu działania przedsiębiorstwa spółki,**
- **zbycia albo wydzierżawienia przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części albo rozporządzenia akcjami/udziałami oraz ustanowienia na nich ograniczonego prawa rzeczowego,**

- **zmiany przeznaczenia lub zaniechanie eksploatacji składnika mienia spółki,**

jeżeli będzie istniało uzasadnione podejrzenie, że uchwała taka narusza zakres zadań wykonywanych na rzecz Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Sprzeciw zgłaszany byłby w formie decyzji administracyjnej Ministra Obrony Narodowej.

Jako jedną z możliwości jaką należałoby rozważyć byłoby włączenie do „Konsorcjum WPRP” wojskowych „technicznych” instytutów i jednostek badawczo-rozwojowych. **Wówczas w ramach Grupy „Konsorcjum Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych” mogłyby zostać utworzone trzy sektory: lotniczy, uzbrojenia wojsk lądowych i specjalnych oraz sektor morski.**

W skład **sektora lotniczego** weszłyby: WZL Nr 1 S.A. w Łodzi, WZL Nr 2 S.A. w Bydgoszczy, WZL Nr 3 w Dęblinie, WZL Nr 4 S.A. w Warszawie i Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych oraz WCBKT S.A. w Warszawie.

W **sektorze uzbrojenia wojsk lądowych i specjalnych** znalazłyby się: WZU S.A. w Grudziądzu, WZMot. S.A. w Poznaniu, WZMech. S.A. w Siemianowicach Śląskich, WZE S.A. w Zieloncu, WZŁ Nr 1 S.A. w Zegrzu i WZŁ Nr 2 S.A. w Czernicy, WZINż. S.A. w Dęblinie oraz Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia w Zieloncu, Wojskowy Instytut Techniki Pancernej i Samochodowej w Sulejówku, Wojskowy Instytut Łączności w Zegrzu, Wojskowy Instytut Techniki Inżynieryjnej we Wrocławiu oraz Wojskowy Instytut Chemii i Radiometrii w Warszawie.

Do **sektora morskiego** powinny wejść: SMW S.A. w Gdyni, Szczecińska Stocznia Remontowa „Gryfia” (wymagałoby to przekazania tych dwóch Stocznii z Agencji Rozwoju Przemysłu pod nadzór MON) i Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Centrum Techniki Morskiej S.A. (CTM).

Wymienione sektory świadczyłyby usługi remontowo-produkcyjne oraz eksperckie na rzecz poszczególnych rodzajów sił zbrojnych.

Dokonana w ten sposób konsolidacja wydaje się być naturalnym, logicznym rozwiązaniem jako zapewniająca ściśle po-

wiązanie wojskowych przedsiębiorstw z ich wojskowym zapleczem badawczo-rozwojowym a zarazem z systemem logistyki Sił Zbrojnych RP. **Warto podkreślić, iż w przypadku sektora lotniczego mielibyśmy do czynienia ze skonsolidowaniem przedsiębiorstw i instytutów będących jeszcze polską własnością.**

Zaprezentowana tu koncepcja nie wyklucza różnych form własności podmiotów wchodzących do Grupy „Konsorcjum WPRP”. Poszczególne przedsiębiorstwa i instytuty mogą zachować status firm państwowych lub być przekształcone na przykład w spółki pracownicze.

Koncepcję skonsolidowania Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych w jednej Grupie jak najszybciej powinien opracować Departament Polityki Zbrojeniowej MON aktualnie realizujący zadania nadzoru właścicielskiego, we współpracy z Biurem Bezpieczeństwa Narodowego. Instytucje te posiadają merytoryczną wiedzę i doświadczenie oraz kompetencje niezbędne do wypracowania koncepcji z zachowaniem kluczowych interesów obronności i bezpieczeństwa państwa.

Takie rozwiązanie na pewno poprą załogi tych przedsiębiorstw.

Biorąc powyższe pod uwagę stoimy na stanowisku, że literalne kierowanie się zapisami „Strategii konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007-2012”, która powstała w innych realiach, bez uwzględnienia zmian w makrootoczeniu może doprowadzić do utraty lub znacznego ograniczenia narodowego przemysłowego potencjału obronnego. Z punktu widzenia interesów obronności i bezpieczeństwa państwa kierowanie się partykularnymi interesami bieżących potrzeb Zarządu BUMARU uznajemy za niewłaściwe.

Warszawa, 16 lipca 2010 r.

**Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego**

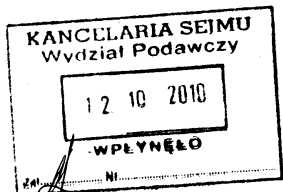
ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa

tel: 0-22 827-17-68; fax: 0-22 826-03-54

tel. kom. 0603-425-568

e-mail: pawel@plp.info.pl, www.plp.info.pl

Warszawa, 8 października 2010 r.

Szanowny Pan

Posel Paweł Arndt

Przewodniczący Sejmowej Komisji
Finansów Publicznych

Szanowny Panie Posle,

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego uprzejmie przesyła swoje Stanowisko w sprawie budżetu MON na rok 2011 i realizacji programów modernizacyjnych Sił Zbrojnych RP.

Załącznik

Z wyrazami szacunku

Koordinator

Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka

dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

- Bronisław Komorowski
Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
- Donald Tusk
Prezes Rady Ministrów
- Waldemar Pawlak
Wicepremier, Minister Gospodarki
- Bogdan Klich
Minister Obrony Narodowej
- Aleksander Grad
Minister Skarbu Państwa
- Jacek Rostowski
Minister Finansów
- Poseł Wojciech Jasiński
Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki
- Poseł Stanisław Wziątek
Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej
- Przewodniczący Klubów Parlamentarnych
- Generał Mieczysław Cieniuch
Szef Sztabu Generalnego WP
- Dowódcy Rodzajów Sił Zbrojnych

STANOWISKO
Polskiego Lobby Przemysłowego
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
w sprawie budżetu MON na rok 2011 i realizacji
programów modernizacyjnych Sił Zbrojnych RP

1. Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego wyraża zaniepokojenie planowaną wysokością budżetu MON w wysokości 1,95% PKB w perspektywie sześciolletniej (jako średnia z sześciu lat). Realizacja tego zamiaru byłaby nie tylko naruszeniem obowiązującej Ustawy **z dnia 25 maja 2001 roku o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych RP**, ale wymusiłaby dalsze redukcje polskiej armii i zahamowałaby jej profesjonalizację i modernizację.
2. **Wielkie cięcia budżetu MON w latach 2008-2009 spowodowały zapaść w polskim przemyśle obronnym i znacznie spowolniły modernizację naszych Sił Zbrojnych, dlatego budżet na potrzeby obronności w najbliższym roku powinien być wyższy niż w latach ubiegłych.** Bardzo ważną sprawą będzie ostateczna, zaakceptowana przez Parlament, struktura budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej w roku przyszłym. Postulujemy, aby jako priorytet w przyszłorocznym budżecie potraktować wydatki na modernizację techniczną Sił Zbrojnych RP i zakup nowego uzbrojenia. Powinny także wzrosnąć wydatki na szkolenie i prace remontowo-modernizacyjne.
3. Budżet powinien zawierać – w odpowiednich proporcjach – wydatki na realizację przyjętych już czternastu programów modernizacyjnych. Jednocześnie warto w najbliż-

szym czasie przyjąć jeszcze jeden program modernizacyjny, a mianowicie wdrożenie i produkcję wielozadaniowej platformy bojowej „Anders”, zaprezentowanej podczas niedawnego Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach. Jest ona przykładem dużych możliwości naszego przemysłu obronnego. Program ten powinien przybrać formę strategicznego programu rządowego.

4. Dla prawidłowej, korzystnej dla obu stron – dla wojska i przemysłu – modernizacji uzbrojenia Sił Zbrojnych RP pożądana jest ścisła, systematyczna współpraca między polskimi przedsiębiorstwami obronnymi i ich zapleczem badawczo-rozwojowym a polską armią, oparta na wzajemnym przekazywaniu wymagań i oczekiwań obu stron. Do tego niezbędne jest stworzenie stałej płaszczyzny wymiany informacji na ten temat, która na przykład może przybrać formę cyklicznych, odbywających się raz na kwartał, spotkań Ministra Obrony Narodowej lub jego zastępcy ds. uzbrojenia i modernizacji, Szefa Sztabu Generalnego WP i dowódców wszystkich rodzajów sił zbrojnych z prezesami przedsiębiorstw i firm zbrojeniowych, państwowych i prywatnych, remontowo-produkcyjnych i szefami jednostek badawczo-rozwojowych prowadzących prace na rzecz obronności.
5. W celu właściwego ukierunkowania procesów modernizacyjnych wskazane jest również powołanie w Ministerstwie Obrony Narodowej specjalnej komórki analizującej doświadczenia z udziału polskich oddziałów wojskowych w misjach w Iraku i w Afganistanie, a zwłaszcza użycia tam uzbrojenia i wyposażenia produkowanego przez polski przemysł. Wynikające z tego wnioski i rekomendacje powinny być przekazywane polskiemu przemysłowi obronnemu i jego zapleczu badawczo-rozwojowemu.
6. Postulujemy, aby specjalnie powołany zespół międzyresortowy, w którym zasiadaliby także reprezentanci przemysłu, szybko zajął się implementacją w formie ustawowej (wydaje się, że najlepiej poprzez nowelizację istniejącej ustawy Prawo zamówień publicznych) przyjętej przez Unię Europejską

Dyrektywy nr 81 (2009/81/WE), która jest konsekwencją przystąpienia Polski do otwartego, konkurencyjnego europejskiego rynku uzbrojenia. Do 21 sierpnia 2011 r. jej przepisy muszą zostać wdrożone do ustawodawstwa krajowego.

Obok pozytywnych efektów, jakie powodować może implementacja tej dyrektywy (wzrost konkurencji, obniżenie cen, poprawa jakości oferowanych wyrobów i usług), z naciskiem należy stwierdzić należy, iż polski przemysł obronny na obecnym etapie rozwoju nie jest dostatecznie przygotowany do konkurencyjnej konfrontacji z dużo silniejszymi przedsiębiorstwami zbrojeniowymi z innych krajów UE, szczególnie pochodzącymi z krajów „starej UE”. Ortodoksyjna, polegająca na „wybieganiu przed szereg” implementacja zasad opisanych w Dyrektywie 2009/81/WE doprowadzić może do całkowitej likwidacji większości spółek należących do polskiego przemysłowego potencjału obronnego.

Stąd do nowelizowanej ustawy należy, naszym zdaniem, wprowadzić zapis mówiący, że „elementem zapewnienia bezpieczeństwa narodowego jest utrzymanie możliwości produkcyjnych w zakresie podstawowych rodzajów uzbrojenia na terenie kraju”. Sformułowanie takie nie dyskryminuje firm zagranicznych – stwarza jedynie wymóg produkcji w Polsce, co ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa dostaw. Należałoby też stworzyć rygorystyczną instrukcję dla MON, określającą jakie wymogi musi spełniać zagraniczny dostawca, aby zagwarantować bezpieczeństwo dostaw.

Ponadto postulujemy:

- uregulowanie w przepisach krajowych, dopuszczone dyrektywą, wyłączenia zakupu sprzętu wojskowego i cywilnego o dowolnej wartości dla wojsk poza terytorium kraju,
- podjęcie próby wyspecyfikowania zakupów podlegających wyłączeniu w szczególnie uzasadnionych przypadkach,
- uregulowanie przestrzegania przez MON zasady posiadania w swoich zasobach jednolitego uzbrojenia i środków bojowych przyjętych na uzbrojenie Sił Zbrojnych na mocy decyzji MON; dopuszczenie do przyjęcia zamówienia przez

innych niż dotychczas dostawców wiązać się powinno z pewnymi barierami np. badaniami kwalifikacyjno-wdrożeniowymi na koszt producenta,

- zaproponowanie Ministerstwu Obrony Narodowej rozwiązania polegającego na zawarciu siedmioletnich umów ramowych z przedsiębiorstwami krajowymi np. w ramach Planu Modernizacji Technicznej Sił Zbrojnych.
- uregulowanie prawa własności dokumentacji technicznej; dobrym rozwiązaniem byłoby tu przejęcie dokumentacji MON-owskiej przez wskazane przedsiębiorstwa np. w formie darowizny lub dzierżawy wieczystej, bowiem posiadanie własnej dokumentacji preferować będzie wykonawcę w każdego rodzaju przyjętym trybie przetargowym.

Warszawa, listopad 2010 r.

Posiedzenie Komisji Polityki Gospodarczo-Obronnej Polskiego Lobby Przemysłowego w Przemysłowym Centrum Optyki S.A. w dniu 22 września 2010 r., poświęcone budżetowi MON na rok 2011 i Dyrektywie nr 84 UE. Referuje red. Wojciech Łuczak

Posiedzenie Komisji Polityki Gospodarczo-Obronnej PLP w dniu 22 września 2010 r. w PCO S.A.

Warszawa, dnia listopada 2010 r.

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ
PODSEKRETARZ STANU
DS. UZBROJENIA I MODERNIZACJI
Marcin IDZIK

KOORDYNATOR
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO
IM. EUGENIUSZA KWIATKOWSKIEGO

Pan dr hab. Paweł SOROKA

4337/OP/K/OP2
17 11 2010

Dotyczy: stanowiska PLP w sprawie budżetu MON na 2011 rok

Szanowny Panie Profesorze

Z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, po wnikliwej analizie stanowiska Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w sprawie budżetu MON na 2011 rok (załącznik do pisma z dnia 8 października 2010 r.) dziękuję za przesłane sugestie oraz proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do przyszłorocznego budżetu MON należy podkreślić, że zgodnie z aktualnym projektem „Planu modernizacji technicznej SZ RP w latach 2011–2012”, nakłady na modernizację techniczną w 2011 r. wynoszą 6 276,1 mln zł i są o 10,93% wyższe w stosunku do wydatków przeznaczonych na ten cel w roku bieżącym (5 657,4 mln zł). Prognozowane na 2011 r. środki finansowe w obszarze modernizacji technicznej planuje się w około 50% (3 072,1 mln zł) przeznaczyć na zadania realizowane w ramach 14 Programów Operacyjnych. Pozostałe środki będą wykorzystane na zadania mające decydujące znaczenie dla utrzymania i rozwoju systemów funkcjonalnych oraz bieżącego działania wojsk, w tym między innymi na: zabezpieczenie szkolenia, modernizację samolotów i śmigłowców oraz zakup zestawów i systemów radiolokacyjnych. Mając na uwadze aktualną sytuację ekonomiczną kraju, można uznać powyższy budżet za zadowalający.

Propozycja ustanowienia kolejnego programu modernizacyjnego na bazie oferowanego przez Grupę BUMAR wyrobu *Wóz Wsparcia Ogniowego „ANDERS”* jest niezgodna z obowiązującymi procedurami pozyskiwania nowego uzbrojenia i sprzętu

wojskowego (UiSW) dla Sił Zbrojnych RP. Uruchomienie takiego programu musi być poprzedzone wstępnymi pracami analityczno-planistycznymi, prowadzonymi w ramach tzw. Identyfikacji Potrzeb Operacyjnych, a następnie opracowaniem Wymagań Operacyjnych określających wymagania taktyczno-techniczne niezbędne do zapewnienia planowanej zdolności obronnej. Jest to podejście ukierunkowane na realizację funkcji, a nie pozyskanie konkretnego wyrobu. W dotychczasowych edycjach przeglądu potrzeb operacyjnych nie zidentyfikowano potrzeby wdrożenia do Sił Zbrojnych RP wozu wsparcia ogniowego, choć uwzględniając kończące się rezerwy eksploatacyjne czołgów T-72 oraz wozów BWP-1, wskazywano na potrzebę uruchomienia procedur związanych z pozyskaniem uniwersalnej platformy gaśnicowej pod zabudowę dla nowego UiSW (nowy czołg, transporter opancerzony, wozy specjalne).

Ponadto pozytywne rozpatrzenie powyższego postulatu mogłoby sugerować, że resort obrony narodowej jest zainteresowany faworyzowaniem wyrobu jednej firmy. Stoi to w sprzeczności z powszechnie obowiązującą zasadą zachowania konkurencyjności i równego traktowania wszystkich podmiotów oferujących tego typu sprzęt.

Resort obrony narodowej dostrzega konieczność rozwijania płaszczyzny wzajemnej wymiany informacji pomiędzy polskim przemysłem obronnym a Siłami Zbrojnymi RP. Świadczą o tym między innymi organizowane od 2008 roku konferencje "Dni Przemysłu". Ponadto w 2011 roku planowana jest reorganizacja Pionu Uzbrojenia i Modernizacji Ministerstwa Obrony Narodowej, w wyniku której rozwinięte zostaną komórki organizacyjne realizujące zadania na rzecz współpracy z przemysłowym potencjałem obronnym kraju.

Odnosząc się do kwestii doświadczeń wynikających z udziału polskich kontyngentów w misjach w Iraku i Afganistanie chciałbym podkreślić, że wszelkie uwagi i propozycje dotyczące eksploatacji uzbrojenia i sprzętu wojskowego w ramach operacji prowadzonych przez SZ RP poza granicami kraju, są poddawane szczegółowej analizie, a wyciągane wnioski są dystrybuowane do właściwych instytucji (Gestorów, Dyrektorów Programów Operacyjnych) celem opracowania podstaw merytorycznych do wszczęcia procedur pozyskiwania nowego lub modernizacji posiadanego UiSW. Jednocześnie zgodnie z nową „*Koncepcją Systemu Wykorzystania Doświadczeń w Siłach Zbrojnych RP*”, rozpoczęto formowanie Centrum Doktryn i Szkolenia Sił Zbrojnych, którego Pion Rozwoju Koncepcji i Zbierania Doświadczeń stanowił będzie główny element wykonawczy szczebla strategicznego tego systemu. *Koncepcja* nie przewiduje tworzenia dodatkowych struktur w urzędzie Ministra Obrony Narodowej, natomiast rolę koordynatora systemu w tym urzędzie będzie pełnił Departament Transformacji.

Ostatnią kwestią jest transpozycja Dyrektywy 2009/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. w *sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa*. Zdaje sobie sprawę z faktu, że Dyrektywa, której postanowienia Polska, podobnie jak inne państwa Unii Europejskiej, ma obowiązek wprowadzić do 21 sierpnia 2011 r. budzi wiele obaw u producentów, gdyż na jej podstawie zamówienia w zakresie obronności i bezpieczeństwa mają być udzielane w procedurach przetargowych otwartych dla wszystkich państw wspólnoty.

Należy jednak pamiętać, że dyrektywa nakazuje otwarcie na konkurencję nie tylko polskiego rynku zamówień w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa, ale też rynków pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej. Spowoduje to, że polskie przedsiębiorstwa będą musiały konkurować o zamówienia w Polsce, ale zyskują jednocześnie możliwość ubiegania się o tego rodzaju zamówienia na dotychczas niedostępnych rynkach pozostałych państw UE. W związku z tym otwarcie rynku, poza ryzykiem związanym ze zwiększoną konkurencją, niesie ze sobą także pewne szanse, które można i należy wykorzystać.

Aktualnie w uzgodnieniach znajduje się opracowany przez Urząd Zamówień Publicznych projekt *założeń projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych*, zakładający implementację dyrektywy w formie nowego rozdziału w ustawie *Prawo zamówień publicznych*.

Rozwiązania takiego nie podziela resort obrony narodowej, który uważa, że nowy, odrębny akt prawny byłby dokumentem bardziej przejrzystym i przyjaznym dla użytkownika. Dyrektywa powinna być przetransportowana nie w sposób „mechaniczny”, lecz z uwzględnieniem specyfiki zamówień w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa. Podtrzymujemy również swoje stanowisko w zakresie uregulowania, np. w formie aktu wykonawczego, sposobu kwalifikowania zadania jako służącego ochronie istotnego interesu bezpieczeństwa państwa i tym samym możliwości zastosowania wyłączenia przewidzianego w art. 346 TFUE. W obecnej sytuacji, za taką kwalifikację odpowiada zamawiający, którym może być centralna instytucja, ale również odrębna jednostka wojskowa, często nie posiadająca personelu o odpowiednim przygotowaniu. Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 346 TFUE, taka ocena powinna być dokonana przez państwo członkowskie, przez co należałoby rozumieć władze tego państwa. Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, że przywoływany w tym przypadku jest interes bezpieczeństwa całego państwa, resort obrony

narodowej stoi na stanowisku, że powinna zostać opracowana ogólnopństwowa procedura oceny i przedmiotowej kwalifikacji zadań. Procedura taka powinna zostać wypracowana na szczeblu międzyresortowym, uwzględniając oczekiwania wszystkich resortów, których przedmiotowy problem dotyczy.

Pomimo stosunkowo dużej jednoznaczności zapisów Dyrektywy 2009/81/WE odnoszących się do zasad zachowania konkurencji na wspólnym unijnym rynku uzbrojenia, resort obrony narodowej, dostrzegając obok korzyści związanych z implementacją dyrektywy również zagrożenia dla krajowego przemysłu, poszukuje rozwiązań prawnych pozwalających na stworzenie optymalnych warunków funkcjonowania na rynku europejskim, których celem będzie zabezpieczenie potrzeb zarówno Sił Zbrojnych RP jak i przemysłu obronnego.

Z poważaniem

Maciej Gier

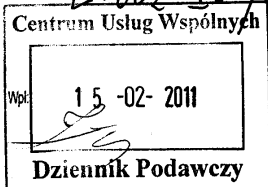

**Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego**

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel.: 0-22 827-17-68; fax: 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl; www.plp.info.pl

L. dz. 16/2011

Warszawa, 11 lutego 2011 r.

Szanowny Pan
Donald Tusk
Prezes Rady Ministrów

Szanowny Panie Premierze,

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego przekazuje w załączeniu propozycje dotyczące ustanowienia strategicznego programu rządowego związanego z pozyskaniem dla Sił Powietrznych samolotu szkolenia zaawansowanego (LIFT) pod nazwą: *„Pozyskanie samolotu szkolenia zaawansowanego – I etap. Rozwinięcie tego samolotu do wersji szkolno-bojowej nowej generacji wraz z systemami wspomagającymi - II etap”*.

Zawarte w tym dokumencie propozycje i rekomendacje są rozwinięciem i aktualizacją wniosków i propozycji z Seminarium pt. *„Możliwości wyprodukowania polskiego samolotu szkolno – bojowego nowej generacji we współpracy międzynarodowej”*, które 29 października 2008 roku Polskie Lobby Przemysłowe zorganizowało w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie.

Uważamy, że tylko sam przetarg na pozyskanie samolotu szkolenia zaawansowanego to rozwiązanie, które nie stworzy odpowiednich możliwości na pełne i szerokie włączenie polskiego przemysłu zbrojeniowo-lotniczego do montażu i polonizacji zakupionego samolotu, a następnie wyprodukowania na jego bazie samolotu o właściwościach uderzeniowych nowej generacji. Przetarg bowiem skutkuje ofertą offsetową ze strony dostawcy samolotu. Dotychczasowe doświadczenia z offsetem bezpośrednim związanym z zakupem uzbrojenia produkowanego zagranicą, a zwłaszcza pozyskaniem samolotu wielozadaniowego F-16, są negatywne i niesatysfakcjonujące dla polskiego przemysłu obronnego i lotniczego.

Dlatego oferta przemysłowa związana z zakupem przez Polskę samolotów szkolenia zaawansowanego (LIFT) powinna być czymś więcej niż tylko offsetem. Mianowicie, naszym zdaniem, powinna ona przybrać formę **strategicznego programu rządowego**, opartego na wieloletniej, pogłębionej współpracy przemysłowej z dostawcą samolotu LIFT, umożliwiającej pozyskanie przez polskich użytkowników oraz polski przemysł zbrojeniowy

i lotniczy, wysoce zaawansowanych technologii, zarówno w obszarze systemów lotniczych, jak i systemów wspomagających (tj. szkoleniowych, medycznych, eksploatacyjnych, remontowych i badawczo-rozwojowych).

W załączonym opracowaniu zawarliśmy szczegółowe propozycje dotyczące wyprodukowania - na bazie konstrukcji pozyskanego samolotu szkolenia zaawansowanego - samolotu szkolno-bojowego nowej generacji o rozwiniętych właściwościach uderzeniowych, który uzupełniłby potrzeby Sił Powietrznych w zakresie ich możliwości bojowych po wycofaniu z uzbrojenia dotychczas używanych samolotów Su-22. Byłoby to wspólne przedsięwzięcie zagranicznego dostawcy samolotu szkolenia zaawansowanego i polskiego przemysłu zbrojeniowo-lotniczego oraz jego zaplecza badawczo-rozwojowego, do którego mogłyby przyłączyć się inne państwa mające podobne potrzeby.

Załącznik

Z wyrazami szacunku

Koordynator

Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka

prof. ndzw. dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

- Bronisław Komorowski
Prezydent RP
- Waldemar Pawlak
Wicepremier, Minister Gospodarki
- Bogdan Klich
Minister Obrony Narodowej
- Poseł Wojciech Jasiński
Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki
- Poseł Stanisław Wziątek
Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej
- Senator Maciej Klima
Przewodniczący Senackiej Komisji Obrony Narodowej
- Przewodniczący Klubów Parlamentarnych

- Generał Mieczysław Cieniuch
Szef Sztabu Generalnego WP
- Gen. broni pil. Lech Majewski
Dowódca Sił Powietrznych

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

Propozycje Polskiego Lobby Przemysłowego dotyczące ustanowienia strategicznego programu rządowego związanego z pozyskaniem dla Sił Powietrznych samolotu szkolenia zaawansowanego (LIFT) pod nazwą: „*Pozyskanie samolotu szkolenia zaawansowanego – I etap. Rozwinięcie tego samolotu do wersji szkolno-bojowej nowej generacji wraz z systemami wspomagającymi – II etap*”.

Wprowadzenie

Zawarte w tym dokumencie propozycje i rekomendacje są rozwinięciem i aktualizacją wniosków i propozycji z Seminarium pt. **„*Możliwości wyprodukowania polskiego samolotu szkolno – bojowego nowej generacji we współpracy międzynarodowej*”**, które 29 października 2008 roku Polskie Lobby Przemysłowe zorganizowało w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie.

1. Potrzeby Sił Powietrznych w interesie polskiej obronności i gospodarki.

Z analiz przedstawionych w czasie Seminarium zorganizowanego przez Polskie Lobby Przemysłowe 29 października 2008 roku w Wyższej Oficerskiej Szkole Sił Powietrznych w Dęblinie wynika, że Siły Powietrzne w ciągu najbliższych 30 lat powinny posiadać w wyposażeniu co najmniej kilkadziesiąt samolotów szkolno-treningowych i szkolno-bojowych wraz z otaczającymi je nowoczes-

nymi systemami wspomagającymi. W najbliższej perspektywie niezbędne jest więc pozyskanie samolotów szkolenia zaawansowanego, które będą mogły efektywnie służyć do szkolenia pilotów nowych samolotów wielozadaniowych (F-16). Potrzeba co najmniej 16 takich samolotów. Naszym zdaniem, na bazie ich konstrukcji możliwe jest zbudowanie samolotu szkolno-bojowego o rozwiniętych właściwościach uderzeniowych, który uzupełniłby potrzeby Sił Powietrznych w zakresie ich możliwości bojowych po wycofaniu z uzbrojenia dotychczas używanych samolotów Su-22 (nie jest też pewne ilość i okres użytkowania w linii samolotów Mig-29). Według ocen specjalistów, dla utrzymania odpowiedniego potencjału bojowego potrzeba co najmniej 32 takich samolotów, przy czym część z nich powinna zostać przystosowana do wykonywania zadań na rzecz Marynarki Wojennej RP (niektórzy eksperci idą dalej twierdząc, iż w państwach europejskich normą jest posiadanie od 5 do 10 samolotów bojowych na każdy 1 mln mieszkańców, z tego wniosek, że Polska powinna posiadać od 190 do 380 samolotów bojowych). ***Co więcej, należy takim programem zainteresować także inne kraje potrzebujące podobne samoloty. W grę wchodzić takie państwa jak Chorwacja, Słowenia, Słowacja, państwa bałtyckie – Litwa, Łotwa i Estonia oraz Bułgaria i Rumunia. Gdyby udało się je przyciągnąć do programu rozwinięcia – pozyskanego przez Polskę nowego samolotu LIFT – do samolotu szkolno-bojowego (uderzeniowego) najnowszej generacji, to wówczas można by mówić o rynku obejmującym, w perspektywie najbliższych 10 lat, zapotrzebowanie na co najmniej 60 takich samolotów. Taka liczba samolotów znacznie podniosłaby efektywność ekonomiczną przedsięwzięcia i powinna stworzyć u dostawcy-producenta samolotu LIFT silną motywację do głębokiego zaangażowania się we wspólny projekt i mogłaby go skłonić do udostępnienia najnowszych technologii i kodów.***

Żadna ze znanych nam dotychczasowych analiz nie bierze pod uwagę w wystarczającym stopniu ewentualnych korzyści gospodarczych, jakie może przynieść tak poważne

przedsięwzięcie, jak zakup i produkcja kilkudziesięciu bardzo nowoczesnych samolotów oraz związany z tym rozwój systemów wspomagających. Wysoce nie satysfakcjonujące, wręcz negatywne doświadczenia polskiej gospodarki, które przyniosły zagraniczne zakupy sprzętu wojskowego, w tym zwłaszcza samolotów F-16 i CASA i związany z nimi offset, wskazują na konieczność zaproponowania nowego modelu pozyskiwania samolotów szkolenia zaawansowanego, w najwyższym możliwym stopniu uwzględniającego polskie interesy ekonomiczne.

Dlatego uważamy, że oferta przemysłowa związana z zakupem przez Polskę samolotów szkolenia zaawansowanego(LIFT), powinna być czymś więcej niż tylko zwyczajowym offsetem będącym konsekwencją zwykłego przetargu na nowy samolot. Mianowicie, stanowić ona powinna strategiczny program rządowy wieloletniej, pogłębionej kooperacji przemysłowej z dostawcą samolotu LIFT, umożliwiającej pozyskanie, przez polskich użytkowników oraz polski przemysł zbrojeniowy i lotniczy, wysoce zaawansowanych technologii, zarówno w obszarze systemów lotniczych, jak i systemów wspomagających (tj. szkoleniowych, medycznych, eksploatacyjnych, remontowych i badawczo-rozwojowych). Tym bardziej, że w Unii Europejskiej obecne są tendencje do odejścia od offsetu.

Jeszcze niedawno polski przemysł lotniczy, elektroniczny i radiotechniczny miał zdolność projektowania i wytwarzania samolotów odrzutowych, a także systemów wspomagające ich efektywne użytkowanie, na równi z kilkunastoma przodującymi państwami świata. Niezbędny w najbliższych latach zakup samolotów szkolenia zaawansowanego jest szansą na to, aby we współpracy międzynarodowej przywrócić tę zdolność i pobudzić nasz przemysł lotniczy wraz ze współdziałającym otoczeniem naukowym i przemysłowym do opracowywania innowacyjnych konstrukcji i systemów wojskowych oraz cywilnych. Wzorem w tym zakresie mogą być takie kraje, jak Włochy i Hiszpania, które dzięki racjonalnej polityce przemysłowej

odnoszą dziś niepodważalne sukcesy techniczne i ekonomiczne, a ich przedsiębiorstwa uczestniczą w kluczowych lotniczych programach rozwojowych, takich jak duże samoloty pasażerskie i transportowe (Airbus), samoloty bojowe nowej generacji (Eurofighter Typhoon), nowe platformy bezzałogowe itp. Podobnie postępuje czeski przemysł lotniczy.

2. Udział polskiego przemysłu w realizacji programu rozwinięcia samolotu LIFT do wersji uderzeniowej najnowszej generacji i jej produkcji.

Proponowana przez nas oferta przemysłowa dotyczy pozyskania od producenta zagranicznego całkowicie nowego samolotu szkolenia zaawansowanego i stworzenia na jego bazie samolotu szkolno-bojowego nowej generacji. Wybór partnera zagranicznego z zaawansowanym projektem na etapie latającego prototypu pozwoli zaoszczędzić około 4 lat i stworzy warunki do pozyskania w krótkim czasie kilkunastu nowych samolotów LIFT, a następnie w oparciu o ich konstrukcję – podjęcia prac rozwojowych i wyprodukowania w okresie 5-8 lat, ze znaczącym udziałem polskiego przemysłu lotniczo-zbrojeniowego i ośrodków naukowych oraz badawczo-rozwojowych, samolotu szkolno-bojowego nowej generacji, o rozwiniętych właściwościach uderzeniowych, mającego odpowiednie oparcie w nowoczesnych systemach wspomagających.

Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego, racjonalne podejście do programu budowy takiego samolotu i sprzężonego z nim rozwoju systemów wspomagających, odpowiednie zarządzanie programem o takim stopniu złożoności oraz udział partnera zagranicznego na zasadach wspólnego przedsięwzięcia, zminimalizuje ryzyko niepowodzenia polskiego projektu budowy samolotu nowej generacji. Udział dostawcy nowego samolotu szkolenia zaawansowanego czyli partnera posiadającego zaawansowane rozwiązania i zdolności przybliży sukces pod względem terminu jak i efektu końcowego. Przy czym wybrany powinien być taki partner,

który zapewni dostępność polskiego przemysłu do nieodzownych nam kodów źródłowych, know-how i oprogramowania, a także do tajników techniki oraz technologii konstrukcji, która będzie rozwijana do poziomu wersji uderzeniowej najnowszej generacji. Dotyczy to również w całej rozciągłości potrzeb rozwojowych systemów wspomagających. W przypadku wejścia, do tak zakreślonego programu, kolejnych partnerów z innych państw zgłaszających zapotrzebowanie na taki samolot, warto by utworzyć międzynarodowe konsorcjum lub międzynarodowe przedsięwzięcie typu joint – venture – w celu zwiększenia efektywności jego realizacji; za wzór może tu posłużyć zakończony powodzeniem wieloletni program budowy europejskiego myśliwca Eurofighter Typhoon. Co więcej, należy rozważyć nadanie programowi formy ustawy, co zapewniłoby mu wieloletnie stabilne finansowanie.

W nowym programie trzeba wykorzystać w pierwszej kolejności pozostające pod polską kontrolą przedsiębiorstwa produkcyjne i remontowe, instytucje oraz placówki naukowe i badawcze, a także struktury konsolidującego się przemysłu lotniczo-zbrojeniowego i jego systemowego otoczenia, zapewniającego zaspokojenie kompleksowych potrzeb użytkownika końcowego.

Zakup nowych samolotów szkolenia zaawansowanego musi więc być połączony z utworzeniem nowego zakładu (najlepiej jako oddziału już istniejącego zakładu przemysłowego), w którym te samoloty będą montowane, oraz placówki badawczo-rozwojowej, która będzie nadzorowała proces transferu technologii i uczestniczyła w opracowaniu na ich bazie konstrukcji – we współpracy międzynarodowej – samolotu szkolno-bojowego nowej generacji. Brak własnego, rozbudowanego przemysłu lotniczego może tu być wręcz pozytywnym czynnikiem. Powszechnie stosowane systemy komputerowego projektowania pozwalają minimalizować prace konstrukcyjne, a użycie kompozytów do budowy płatowca nie wymaga zaangażowania wielkiego zakładu przemysłowego o tradycyjnym profilu.

Do powodzenia całego przedsięwzięcia niezbędne będzie powołanie doświadczonego menedżera projektu. Nieodzowna jest też specjalna, zadaniowa struktura zarządzania dla podejmowania decyzji selekcyjno-koordynacyjnych w ramach przedsięwzięcia . Powierzenie kierowania projektem konstruktorowi nie gwarantuje takiej racjonalności zarządzania, jaką może zapewnić dobry menadżer, koordynujący kompleksowe prace systemowe, projektowe, konstruktorskie, a następnie montażowe, kompletacyjne i wdrożeniowe. Dobrym wzorem mogą tu być procedury Programu Manhattan, dotyczącego wyprodukowania przez USA bomby atomowej.

Konieczne jest ustanowienie wiodącego podmiotu odpowiedzialnego za efektywne realizowanie programu. W praktyce najlepszym z punktu widzenia spełnienia wymagań (posiadane doświadczenie, wykwalifikowana kadra, teren pod inwestycje, dostęp do lotniska) przedsiębiorstwem, w którym mogłyby powstawać nowe samoloty, są Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 2 S.A. w Bydgoszczy. Pracująca przy tym programie polska grupa badawczo-rozwojowa, ściśle współpracująca z biurem konstrukcyjnym oferenta samolotu LIFT, może powstać z uwzględnieniem postępującej integracji sektora lotniczo-zbrojeniowego, z udziałem WZL nr 2 S.A., WZL nr 1 S.A.(jak wiadomo, do ich struktury włączono WZL nr 3, które mogą przejąć główną odpowiedzialność za wdrożenie i eksploatację pierwszych samolotów szkolenia zaawansowanego przeznaczonych dla uczelni dęblińskiej) i WZL nr 4 S.A, wybranych polskich przedsiębiorstw elektronicznych, Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, Wojskowego Instytutu Medycyny Lotniczej oraz odpowiednich wydziałów Politechniki Warszawskiej, Politechniki Rzeszowskiej, Wojskowej Akademii Technicznej i wydziałów matematyczno-przyrodniczych innych polskich uczelni oraz Wyższej Oficerskiej Szkoły Sił Powietrznych (Akademii Lotniczej). Szczególnie pożądane jest włączenie młodego pokolenia inżynierów i konstruktorów, którzy przy realizacji tego projektu mogliby realizować swoje ambicje i aspiracje. Stworzenie wspólnego programu z dostawcą samolotu szkolenia zaawansowanego, stworzyłoby

również polskim przedsiębiorstwom warunki do wykształcenia i przeszkolenia u zagranicznego producenta odpowiedniej liczby pracowników w celu uzyskania przez nich kwalifikacji umożliwiających udział ich w procesie jego rozwinięcia do uderzeniowego samolotu najnowszej generacji. Może to zostać połączone z przyznaniem stypendiów, w tym doktoranckich, przez wskazane przez stronę polską uczelnie i odbyciem staży w wybranych placówkach naukowych i zakładach produkcyjnych. Komponenty, w tym kompozytowe, struktury płatowca mogą być budowane przez wybrany polski zakład lotniczy, a wyposażenie powstawać przy udziale coraz liczniejszych prywatnych i kontrolowanych przez państwo nowoczesnych rodzimych przedsiębiorstw branży elektroniczno-informatycznej. Według wstępnych analiz, w Polsce może powstawać – po dokonaniu niezbędnych inwestycji i po odpowiednim przeszkoleniu naszej kadry u producenta samolotu LIFT – nawet do 50% podzespołów mechanicznych i 20 – 30% wyposażenia elektronicznego, a także – w kooperacji – symulatory i wyposażenie serwisowe. W fazie zaawansowanej programu, wraz z montażem końcowym, oczekiwać można polskiego udziału w wartości końcowej samolotu na poziomie 40 – 60%, zależnie od zaangażowanego potencjału i liczby zbudowanych samolotów.

Uzyskane doświadczenia i przeszkolona kadra, a także pozyskane technologie mogą procentować w stosunkowo nieodległej przyszłości możliwością samodzielnego zaprojektowania i wyprodukowania przez nasz przemysł, przy wykorzystaniu niektórych komponentów pozyskanych za granicą, polskiego samolotu szkolno-bojowego najnowszej generacji, tym bardziej, że taki projekt pod nazwą „GROT-2” już powstaje w wyniku współpracy podjętej przez Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych z grupą konstruktorów i pracowników naukowych skupionych w Politechnice Warszawskiej i Politechnice Rzeszowskiej. Ponadto zaistniałaby możliwość włączenia polskiego przemysłu lotniczo-zbrojeniowego w struktury europejskie jako równorzędnego partnera. A to oznacza poważne korzyści ekonomiczne. Szczególnie perspektywiczna jest branża dużych samolotów pasażer-

skich, w której roczne zamówienia średnio dwu-, trzykrotnie przekraczają obecnie możliwości produkcyjne istniejących wytwórni.

3. Sens strategiczno-ekonomiczny.

Włączenie polskiego przemysłu lotniczo-zbrojeniowego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w zaprojektowanie rozwoju konstrukcji – na bazie pozyskanego nowego samolotu LIFT, a także w produkcję finalną samolotu szkolno-bojowego nowej generacji, jest szczególnie pożądane w warunkach globalnego kryzysu gospodarczego, ponieważ takie wieloletnie przedsięwzięcie – oparte na nowoczesnych podstawach naukowych i wysokiej technice – stymulowałoby, wywołując efekty mnożnikowe, polską gospodarkę zagrożoną globalnym kryzysem (co jest realne z uwagi na duże skooperowanie przemysłu zbrojeniowo-lotniczego i postępującą tendencję rozwijania w nich technologii podwójnego zastosowania). Zdaniem wielu ekonomistów, ten strukturalny i systemowy kryzys, niestety, nie skończył się, ma bowiem charakter pełzający i bardzo możliwa jest jego druga faza, która bardziej niż pierwsza może dotknąć Polskę. Przy czym szczególnie niepokoi pogłębiający się kryzys finansowy w strefie Euro i gwałtownie ciągle rosnące zadłużenie Stanów Zjednoczonych, pojawianie się tendencji inflacyjnych i symptomów wojen walutowych, a przede wszystkim całkowite oderwanie się rynków finansowych, opartych na instrumentach pochodnych, od realnej gospodarki. W takich niepewnych i nieprzewidywalnych czasach, jak to już bywało w historii, możemy mieć do czynienia z różnymi turbulencjami i konfliktami w stosunkach międzynarodowych, a w takich uwarunkowaniach, taki kraj jak Polska – o określonym położeniu geopolitycznym – musi zachować niezbędny, wysoki poziom samowystarczalności obronnej, niezależnie od przynależności do sojuszu NATO i tworzących się struktur obronnych Unii Europejskiej. Warto tu zwrócić uwagę na fakt, iż takie państwa jak Grecja i Francja, podejmując działania przewyżające rodzącą się w wyniku kryzysu recesję,

przeznaczają znaczne środki z budżetu na modernizację własnych sił zbrojnych w oparciu o nowoczesne technologie podwójnego zastosowania.

Zakup 16 nowoczesnych samolotów szkolno-treningowych to wydatek równy ok. 1 mld zł (16 samolotów po ok. 20 mln USD, czyli ok. 60 mln zł – konkretna cena zależy będzie od typu samolotu, konfiguracji i pakietu logistycznego). 32 samoloty szkolno-bojowe zbudowane na ich bazie to wydatek na poziomie 2 mld zł. W 30-letnim okresie eksploatacji należy liczyć się z kolejnymi wydatkami, stanowiącymi 2-3-krotność tej kwoty, przeznaczonymi na eksploatację, remonty i modernizację zakupionych samolotów.

Doświadczenia polskie i innych krajów wskazują jednoznacznie na to, że tak duże programy zakupowe finansowane z budżetu muszą przybrać formę planu wieloletniego, a wiodącą rolę w ich realizacji musi odgrywać rodzimy przemysł lotniczo-zbrojeniowy wspomagany krajowymi, a w razie potrzeby – w ramach współpracy międzynarodowej – zagranicznymi placówkami naukowo-badawczymi i rozwojowymi. Tylko w Europie jest 6-9 państw, które postępują w podobny sposób (Francja, Hiszpania, Szwecja, Szwajcaria, W. Brytania, Włochy), a w pewnym stopniu także Czechy, Dania i Belgia. Potencjał gospodarczy Polski sytuuje ją w naturalny sposób w tym gronie, a do realizacji odpowiedniego programu potrzebna jest przede wszystkim wola i decyzja polityczna.

Duży program zakupów samolotów szkolno-treningowych realizują obecnie Indie. Zakupiły one pierwszą partię samolotów u producenta, a kolejne montują we własnym, kontrolowanym przez państwo przedsiębiorstwie (HAL). Z dostępnych danych wynika, że cena jednostkowa samolotu kupowanego za granicą wynosi ponad 18 mln USD, zaś samolot montowany (częściowo też produkowany) w Indiach jest o 4 mln USD tańszy. W Polsce, dzięki posiadanym przez rodzime przedsiębiorstwa technologiom i wykwalifikowanym kadrom, ta różnica mogłaby być jeszcze większa. W rzeczywistości kwoty zaoszczędzone przez budżet i możliwe do zainwestowania w przedsięwzięcia

rozwojowo-wdrożeniowe są w wypadku podobnych programów znacznie większe. Budżet odzyskuje bowiem w postaci różnego rodzaju podatków (VAT, PIT, CIT) 20 – 30% wydatkowanych w rodzimych przedsiębiorstwach kwot, tańsze jest serwisowanie kupionego sprzętu, a dodatkowe zyski może przynieść eksport opracowanego z polskim udziałem sprzętu, jeśli w negocjacjach zadba się o odpowiednie zapisy kontraktowe, a zwłaszcza gdy do projektu uda się pozyskać inne kraje. Trudną do oszacowania, a niezwykle istotną korzyścią, jest wyszkolenie wykwalifikowanych kadr, zdolnych do opracowywania i eksploatacji wyrafinowanych technicznie wyrobów, jakimi są oparte na głębokiej wiedzy i najnowszych technologiach, wykonane z nowoczesnych materiałów i w pełni skomputeryzowane, samoloty nowej generacji wraz z systemami wspomagającymi i otaczającymi.

Warto tu podać jeszcze jeden aktualny przykład dobrze rozwiniętej współpracy przemysłowej związanej z dużym kontraktem zbrojeniowym, korzystnej dla nabywcy uzbrojenia. Chodzi o niedawno zawarty kontrakt między Rosją i Francją, dotyczący budowy dla Rosji czterech dużych okrętów desantowych „Mistral”. Otóż dwa pierwsze okręty zbudowane zostaną w stoczni francuskiej, a dwa kolejne zbudują na licencji rosyjskie stocznie. W ramach kooperacji Rosjanie wykonają 20-40 proc. prac przy „Mistralach” budowanych we Francji, natomiast Francuzi wykonają 20-40 proc. prac w okrętach wykonywanych w Rosji.

4. Program pilotażowy.

Finansowanie programu powinno opierać się na środkach budżetowych, a postanowienie o utworzeniu odpowiedniego programu powinna podjąć Rada Ministrów na podstawie obowiązujących ustaw (m.in. ustawa o finansach publicznych). Ustanowienie rządowego programu strategicznego pod nazwą **„Pozyskanie samolotu szkolenia zaawansowanego – I etap. Rozwinięcie tego samolotu do wersji szkolno-bojowej nowej generacji wraz z nowoczesnymi systemami wspomagający-**

mi – II etap”, zapewniłoby stabilny, wieloletni dopływ środków. Nadzór nad ich wydatkowaniem, zgodny z przyjętym harmonogramem, powinien sprawować ustanowiony Dyrektor Programu, współpracujący w niezbędnym zakresie z partnerami zagranicznymi. Istotną rolę w tym przedsięwzięciu miałby do odegrania powstający Inspektorat Uzbrojenia jako instytucja rozliczająca osiągnięcie poszczególnych etapów programu.

5. Szansa, która się nie powtórzy.

Budowa i projektowanie samolotów szkolnych i szkolno-bojowych nowej generacji pozwoli na uzyskanie wymiernych efektów gospodarczych: zmniejszenia kosztów zakupu i eksploatacji samolotów dla Sił Powietrznych, zwiększenia zatrudnienia wysokokwalifikowanej kadry, pozyskania nowych technologii możliwych do wykorzystania w innych przedsięwzięciach przemysłowych, uzyskania nowych możliwości eksportowych.

Dzięki uruchomieniu montażu, a potem produkcji nowych samolotów możliwe będą znaczące oszczędności w ich eksploatacji w oparciu o polski potencjał przemysłowy. Kolejnym krokiem, realizowanym w miarę możliwości równoległe do podstawowego przedsięwzięcia, powinno być zbudowanie nieodzownych systemów wspomagających, efektywne i bezpieczne działania tak wyposażanego lotnictwa oraz utworzenie międzynarodowego ośrodka szkolenia lotniczego w Polsce. Obecne światowe zapotrzebowanie na specjalistów lotniczych znacznie przekracza możliwości istniejących ośrodków. To dla Polski szansa, którą trzeba wykorzystać. Bazą dla takiego przedsięwzięcia powinna być Wyższa Oficerska Szkoła Sił Powietrznych w Dęblinie (niebawem już Akademia Lotnicza), a partnerami polskie i zagraniczne instytucje oraz przedsiębiorstwa wyspecjalizowane w tym zakresie. Warto tu zauważyć, iż aktualnie w Europie nie funkcjonuje żaden międzynarodowy ośrodek szkolenia lotniczego. Szkolenie komercyjne zdominowały Stany Zjednoczone i Kanada. Od dłuższego czasu zainteresowanie szkoleniem pilotów samolotów bojowych w Dęblinie wyraża wiele państw.

Uczelnia Dęblińska powinna pełnić kluczową rolę w szkoleniu pilotów wojskowych, a na bazie ośrodka dęblińskiego powinno zostać zorganizowane przedsięwzięcie cywilno-wojskowe o znacznie większej niż dotychczas skali. Potrzeby rynku cywilnego w zakresie wykształconej kadry latającej i naziemnej kilkakrotnie przewyższają obecne możliwości całego systemu szkolnictwa lotniczego w Polsce.

Analizując potrzeby zakupowe nowego sprzętu i zintegrowanych systemów, warto wziąć pod uwagę nie tylko samoloty wojskowe, ale też inne wyposażenie. Można je nabyć we współpracy z przedsiębiorstwami komercyjnymi, zarówno kontrolowanymi przez państwo, jak i prywatnymi. Uzyskany w ten sposób efekt synergii może przynieść budżetowi państwa znaczne oszczędności, a lotnictwu państwowemu bardziej efektywne szkolenie we wszystkich obszarach potrzeb (personel latający, obsługa naziemna, personel pomocniczy, specjaliści od zarządzania szkoleniem).

Poniżej przedstawiamy propozycję harmonogramu dalszych działań w tworzeniu i realizacji programu. Zwracamy uwagę, że projekt harmonogramu, a raczej jego zarys, obejmuje kolejnych 18 – 20 lat. Tylko bowiem perspektywa 20-30-letnia pozwala na wyobrażenie sobie skali potrzeb, a tym samym sensownego określenia koncepcji realizacyjnych, a także analizy ekonomicznej z uwzględnieniem docelowej skali przedsięwzięć, a nie jedynie bieżących kosztów zakupowych, jak to niestety ma zazwyczaj miejsce w kraju, jeśli chodzi o programy sektora lotniczo-zbrojeniowego.

Przed MON pojawia się ogromna szansa zbudowania programu o zupełnie nowej jakości. Mamy nadzieję, że obecne szefostwo resortu wykorzysta tę szansę. Polskie Lobby Przemysłowe i związani z nim eksperci są gotowi do maksymalnego wsparcia Ministerstwa Obrony Narodowej w urzeczywistnianiu tej szansy.

Harmonogram prac nad programem pozyskania i wdrożenia do eksploatacji w Polsce samolotu szkolenia zaawansowanego – I etap, oraz zaprojektowania i budowy samolotu szkolno-bojowego nowej generacji – II etap.

09.2010 – ogłoszenie przez Ministerstwo Obrony Narodowej procedury wyboru samolotu szkolenia zaawansowanego i głównego partnera zagranicznego przedsięwzięcia,

Do 31 marca 2011 – powołanie przez ministra obrony narodowej interdyscyplinarnego (przedstawiciele rządu, polskich przedsiębiorstw, ośrodków badawczych, niezależni eksperci) zespołu ds. realizacji programu,

04.2011 – 06.2011 – analiza przez zespół możliwości technologicznych polskich przedsiębiorstw lotniczo-zbrojeniowych, a także określenie wymagań wobec potencjalnych partnerów zagranicznych, oszacowanie kosztów programu, wskazanie optymalnych rozwiązań przejściowych dla spełnienia potrzeb polskiego lotnictwa wojskowego;

07.2011 – 10.2011 – zakładając, iż w tym okresie nastąpi rozstrzygnięcie przetargu na samolot szkolenia zaawansowanego dla Sił Powietrznych i wybór oferenta LIFTA, dokonanie analizy możliwości rozwojowych wybranego samolotu w kontekście potrzeb polskiego lotnictwa wojskowego i zakresu udziału strony polskiej w pracach rozwojowych,

11.2011 – 02.2012 – rozpoczęcie przygotowania podstaw organizacyjnych i prawnych wieloletniego przedsięwzięcia związanego z rozwinięciem – we współpracy z producentem LIFTA – wybranego samolotu szkolenia zaawansowanego do poziomu samolotu szkolno-bojowego najnowszej generacji o rozwiniętych właściwościach uderzeniowych, wspartego systemami wspomagającymi. Następnie: wybór formuły realizacyjnej; negocjacji z państwami, które zechcą przyłączyć się do programu rozwoju samolotu szkolenia zaawansowanego do unowocześnionej wersji samolotu szkolno-bojowego o rozwiniętych właściwościach uderzeniowych i do projektów rozwoju systemów wspomagających wykorzystywanie tego samolotu do różnorodnych zadań.

02.2012 – 03.2012 zatwierdzenie formuły przedsięwzięcia i harmonogramu przez Ministerstwo Obrony Narodowej i Radę Ministrów, wyznaczenie głównych realizatorów oraz określenie środków przeznaczonych na tak zintegrowany program,

10.2010 – rozpoczęcie montażu pierwszych egzemplarzy samolotu szkolenia zaawansowanego w oparciu o podzespoły dostarczone przez wybranego kontrahenta zagranicznego,

04.2012 – 06.2012 – tworzenie struktury organizacyjnej i zarządzającej międzynarodowego przedsięwzięcia związanego z rozwinięciem pozyskanego samolotu szkolenia zaawansowanego do samolotu szkolno-bojowego nowej generacji, analizy techniczne, wstępne projekty inwestycyjne, podpisanie umów o udziale w programie z krajami zainteresowanymi tym samolotem oraz systemami wspomagającymi.

06.2012 – rozpoczęcie: dostaw do Polski samolotów szkolenia zaawansowanego od wybranego oferenta, prac nad modernizacją infrastruktury w Bazie Lotniczej w Dęblinie i w Wyższej Oficerskiej Szkole Sił Powietrznych (Akademii Lotniczej) w celu dostosowania do pozyskanego samolotu i do systemów wspomagających, a także negocjacji w sprawie utworzenia Międzynarodowego Ośrodka Szkolenia Lotniczego w Dęblinie,

08.2012 – rozpoczęcie w Polsce montażu pierwszych egzemplarzy samolotu szkolenia zaawansowanego w oparciu o podzespoły dostarczone przez wybranego kontrahenta zagranicznego,

09.2012 – rozpoczęcie realizacji programu rozwoju LIFTA do poziomu samolotu szkolno-bojowego o rozwiniętych właściwościach uderzeniowych wraz z rozwojem systemów wspomagających, formowanie zespołów badawczych i konstrukcyjnych, budowa podstawowej infrastruktury, poszukiwanie wykonawców niższego poziomu, zawieranie umów kooperacyjnych,

10.2012 – 04.2014 – prace rozwojowe nad zmodyfikowaną, zgodnie z potrzebami, konstrukcją samolotu w kierunku samolotu szkolno-bojowego, uderzeniowego nowej generacji,

12.2012 – 04.2013 – testowanie i próbne użytkowanie opracowywanych systemów wspomagających wraz ze szkoleniem kompletowanego personelu,

01.2013 – 04.2013 – rozpoczęcie eksploatacji w Polsce pozyskanego samolotu szkolenia zaawansowanego, otwarcie Międzynarodowego Ośrodka Szkolenia Lotniczego w Dęblinie,

05.2014 – rozpoczęcie, we współpracy z dostawcą samolotu LIFT, budowy prototypu zmodyfikowanego samolotu jako samolotu szkolno-bojowego nowej generacji,

01.2015 – 03.2015 – próby prototypu samolotu szkolno-bojowego nowej generacji o rozwiniętych właściwościach uderzeniowych,

04.2015 – 09.2015 – próby weryfikacyjne dwóch prototypów wraz z testowanymi systemami wspomagającymi, prowadzone w jednostkach szkolno – bojowych,

10.2015 – decyzja o uruchomieniu produkcji seryjnej zmodyfikowanego samolotu,

11.2015 – decyzja o sukcesywnym wprowadzaniu zmodyfikowanego samolotu wraz z systemami wspomagającymi na wyposażenie jednostek bojowych,

01.2016 – rozpoczęcie prac nad dalszymi modyfikacjami samolotu, wersją bezpilotową, systemem działania zespołowego (sieć-centrycznego nowej generacji), wersjami eksportowymi,

01.2016 – 12.2018 – produkcja seryjna samolotów szkolno-bojowych nowej generacji,

01.2019 – 12.2024 – produkcja eksportowa i prace badawczo-rozwojowe nad kolejnymi modyfikacjami powstałej konstrukcji,

01.2025 – 12.2028 – modernizacja samolotów wyprodukowanych wcześniej na potrzeby polskiego lotnictwa wojskowego i partnerów uczestniczących w programie,

01.2027 – uruchomienie produkcji bezpilotowej wysoko-manewrowej bojowej platformy latającej – w oparciu o doświadczenie i technologie uzyskane przy rozwijaniu pozyskanego samolotu szkoleni a zaawansowanego do wersji samolotu uderzeniowego nowej generacji.

Przez cały czas, od momentu pozyskania samolotu szkolenia zaawansowanego, podejmowane będą prace projektowo-wdrożeniowe dotyczące konstrukcji polskiego samolotu „GROT-2” i bezpilotowej wysoko-manewrowej bojowej platformy latającej.

Warszawa, luty 2011 r.

Posiedzenie Zespołu Zadaniowego Polskiego Lobby Przemysłowego
w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w dniu 8 grudnia 2010 r.
w sprawie oferty przemysłowej związanej z pozyskiwaniem samolotu
szkolenia zaawansowanego

Od lewej: prof. dr hab. Paweł Soroka, dr hab. Ryszard Szczepanik
– Dyrektor ITWL i dr Andrzej Karkoszka

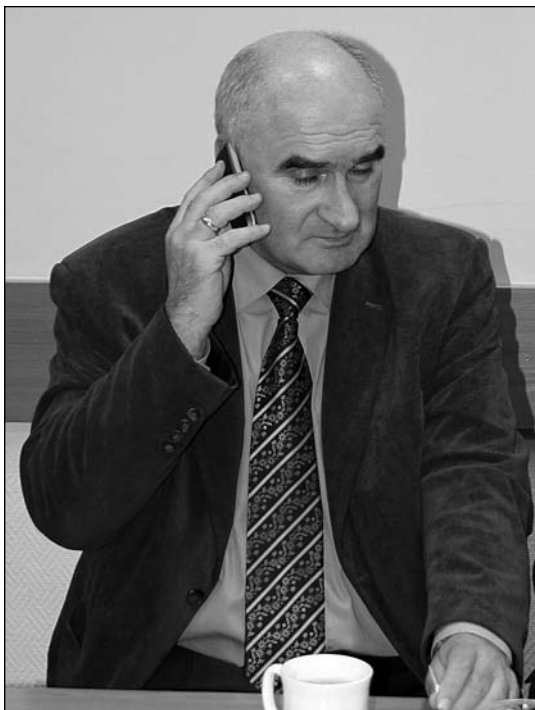
Posiedzenie zespołu zawodowego Polskiego Lobby Przemysłowego w dniu 8 grudnia 2010 r. w sprawie oferty przemysłowej związanej z pozyskaniem dla Sił Powietrznych samolotu szkolno-bojowego (Lift)

Od lewej: Stanisław Janas – przewodniczący Związku Zawodowego Przemysłu Elektromaszynowego, gen. broni Waldemar Skrzypczak, gen. broni dr hab. pil. Ryszard Olszewski i gen. dyw. pil. Zbigniew Bielewicz

Posiedzenie w sprawie oferty przemysłowej związanej z pozyskiwaniem samolotu szkolenia zaawansowanego w ITWL w dniu 8 grudnia 2010 r. Generał bryg. inż. Jan Baraniecki

Gen. bryg. Ryszard Dębski

Prezes Wojskowych Zakładów Lotniczych nr 4 S.A. mgr inż. Jan Piotrowski

Posiedzenie zespołu zadaniowego PLP do opracowania oferty przemysłowej związanej z przekazaniem samolotu szkolenia zaawansowanego w dniu 8 grudnia 2010 r. Od lewej: prof. dr hab. Andrzej Żyłuk – zastępca Dyrektora ITWL, mgr inż. Marek Głogowski i Marek Łukomniuk

L. 32 / 2011

Warszawa, 7 marca 2011 r.

Szanowny Pan

Donald Tusk

Prezes Rady Ministrów RP

Szanowny Panie Premierze,

Opinia – dotyczy implementacji Dyrektywy nr 2009/81/WE

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, które od początku swojej osiemnastoletniej działalności dużo uwagi poświęca sytuacji polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego, w tym Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych, z niepokojem obserwuje działania Urzędu Zamówień Publicznych, związane z implementacją przyjętej w sierpniu 2009 r. przez władze Unii Europejskiej Dyrektywy nr 2009/81/WE, zwanej dyrektywą obronną. Dyrektywa ta, której przedmiotem jest funkcjonowanie systemu zamówień uzbrojenia i sprzętu wojskowego, powinna zostać wdrożona do przepisów prawa krajów członkowskich Unii Europejskiej do 24 sierpnia 2011 r.

I. Odnosząc się do założeń UZP związanych z implementacją wyżej wymienionej dyrektywy dostrzegamy negatywne skutki proponowanego w nich podejścia dla systemu bezpieczeństwa państwa oraz dla bezpieczeństwa dostaw, szczególnie w przypadku wystąpienia zagrożenia lub wojny.

Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego, właściwym do podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie implementacji tej Dyrektywy jest Minister Obrony Narodowej, ponieważ system zamówień publicznych określa jedynie tryb i zasady realizacji zakupów i wydatkowania środków publicznych. Obecnie gdy pozostaje niewiele miesięcy do implementacji Dyrektywy, inicjatywa ustawodawcza może zostać w UZP, lecz założenia

projektu ustawy Pzp powinny wskazywać także delegacje do regulacji aktami wykonawczymi. Niezbędne jest zatem jednoczesne wprowadzenie regulacji w kilku innych aktach prawa, w tym wskazanie zmian w innych ustawach i zakresu tych zmian.

Od pewnego czasu otrzymujemy niepokojące sygnały z naszego przemysłu obronnego, iż podejście Urzędu Zamówień Publicznych i jego przedstawicieli cechuje brak woli wypracowania formuły zapewniającej połączenie prawidłowej implementacji wspomnianej Dyrektywy z potrzebą zabezpieczenia podstawowych interesów bezpieczeństwa Państwa Polskiego.

Analizując podejście forsowane przez Urząd Zamówień Publicznych wyrażamy pełną niepokoju opinię, iż cały polski sektor obronny aktualnie nie jest gotowy na bezkrytyczną przez ten Urząd implementację Dyrektywy Obronnej. Wiele bowiem wskazuje na to, iż praktyczna realizacja podejścia UZP zrodzi następujące zagrożenia:

- utratę nawet kilkunastu tysięcy miejsc pracy w polskich przedsiębiorstwach przemysłowego potencjału obronnego, w firmach prywatnych oraz u licznych podwykonawców i kooperantów,
- znaczne straty dla budżetu państwa z tytułu obniżenia poziomu dochodów:
 - o z podatku VAT przedsiębiorstw,
 - o z podatków dochodowych spółek pracowników,
 - o dywidendy w spółkach z udziałem Skarbu Państwa,
 - o z podatków VAT płaconych przez pracowników i ich rodziny,
- ponadto zrodzi koszty dotacji, zasiłków i programów walki z bezrobociem.

W wyniku takiego bezkrytycznego UZP podejścia do implementacji Dyrektywy, według Polskiego Lobby Przemysłowego nastąpi znaczny spadek zamówień w sektorze krajowym nawet na poziomie kilkudziesięciu procent i to już niebawem, a mianowicie w 2012 roku. Jednocześnie spowoduje to umocnienie na polskim rynku zbrojeniowym pozycji zagranicznych kon-

kurentów. Przykładowo, z szacunkowych badań prowadzonych w Grupie Bumar wynika, iż w wypadku całkowitego otwarcia polskiego rynku zamówień obronnych przychody generowane przez spółki należące do tej Grupy spaść mogą już w roku 2012 o około 400 mln PLN, co stanowi około 22% przychodów ogółem ze sprzedaży spółek Grupy. Poza tym zagrożone mogą być przychody na poziomie do 100 mln PLN, co stanowi kolejne 6% przychodów ogółem.

Wszystko to zapewne wymusi konieczność głębokiej restrukturyzacji zatrudnienia, majątkowej i innej – niezbędnej do zapewnienia niezbędnej kondycji finansowej przedsiębiorstw, zaś w przypadku niepowodzenia w przetargach – pod znakiem zapytania stanie nawet zasadność istnienia niektórych spółek i zakładów.

I. Nasze obawy związane z wystąpieniem negatywnych skutków uzasadniamy następująco:

1) Spółki polskiego przemysłowego potencjału obronnego będą musiały konkurować o zamówienia krajowe z silnymi zagranicznymi podmiotami, produkującymi uzbrojenie i sprzęt wojskowy w długich seriach, firmami o stabilnej i silnej pozycji na rodzimych rynkach, wspieranymi przez swoje rządy w zakresie eksportu. Bardzo silna pozycja rynkowa tych firm jest zagwarantowana wieloletnimi umowami obejmującymi przeważnie kilkanaście lat i pełny cykl życia produktów.

2) Przedmiot i wartość poszczególnych umów zawartych dotąd przez polskie przedsiębiorstwa zbrojeniowe wskazują, że tylko dwie z nich tj. PCO S.A i MESKO S.A. dysponują portfelem zamówień zapewniającym przetrwanie najbliższych dwóch lat, inne natomiast podmioty będą musiały ubiegać się o dostawy w warunkach otwartego rynku krajowego. W takiej sytuacji nie wszystkie będą w stanie przetrwać.

3) docierają do nas sygnały, że zachodnie firmy zbrojeniowe już od pewnego czasu usiłują prowadzić agresywny lobbing w Ministerstwie Obrony Narodowej i w Ministerstwie Gospodarki wśród wyższej kadry kierowniczej. Kształtują one powoli

przekonanie o wyższości sprzętu zagranicznego od rodzimego, polskiego, które jest nieuzasadnione, choćby z uwagi na brak znajomości produktów polskich przedsiębiorstw. Tym bardziej, że polskie firmy są w dalszym ciągu ograniczane w kontaktach z MON decyzją nr 16/MON z 2006 r.

Uważamy, iż w tej sytuacji Ministerstwo Obrony Narodowej nie powinno ustępować przed argumentami Urzędu Zamówień Publicznych i pozostawić sobie możliwości uregulowania w drodze rozporządzenia trybu oceny występowania istotnego interesu bezpieczeństwa państwa, pozwalającego na powołanie się na art. 346 TFUE.

III. Niezbędne działania pozwalające na zminimalizowanie skutków implementacji Dyrektywy nr 81.

Jak wiadomo, do implementacji Dyrektywy Obronnej wkrótce dojdzie. Stąd zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego, niezbędne są działania minimalizujące jej niekorzystne następstwa. Mamy przy tym świadomość, iż działania te muszą podjąć same spółki ppo, lecz przede wszystkim liczymy tu na Rząd RP. Wydają się być możliwe następujące działania i przedsięwzięcia:

- 1) Propozycje działań ze strony Rządu:

 - potrzebne jest kompleksowe podejście do implementacji Dyrektywy dążące do zabezpieczenia żywotnego interesu bezpieczeństwa państwa i bezpieczeństwa dostaw, w tym zapewnienia funkcjonowania sektora; równoległe do zmian w Pzp wprowadzenie zmian w kilku innych ustawach regulujących problemy obronności i bezpieczeństwa, a także zawarcie delegacji w zmienianej ustawie do wydania aktów wykonawczych.
 - należy w stosunkowo niedługim czasie doprowadzić do podpisania wieloletnich umów na dostawy i kompleksową obsługę logistyczną uzbrojenia i sprzętu wojskowego (UiSW) produkowanego przez polskie spółki obronne. Umowy powinny zostać zawarte na cały okres objęty Programem Modernizacji Technicznej Wojska Polskiego.

- wskazujemy na potrzebę uruchomienia przez MON i Narodowe Centrum Badań i Rozwoju wieloletnich programów B+R+W w spółkach ppo, obejmujących po ich zakończeniu obowiązki zawarcia umów wieloletnich o pełnym cyklu życia produktów.
- pożądane jest stworzenie prawnych możliwości zawierania umów i realizacji dostaw UiSW przy rozliczeniach płatności, także sprzętem używanym wycofywanym z etatu sił zbrojnych, a także płatności rozłożonych w czasie (leasing). Stworzy to przesłanki zawierania transakcji mniej korzystnych z punktu widzenia zagranicznych dostawców, którzy zawsze oczekują wyższych marż zysku.
- należy zapewnić wsparcie finansowe przedsięwzięć B+R+W i restrukturyzacyjnych, korzystając z wyłączeń ograniczeń dla pomocy publicznej wynikających z art. 346 TFUE lub trybu na zasadach „testu prywatnego inwestora”.
- wskazane jest powołanie **agencji rządowej** wyspecjalizowanej w promocji i wspieraniu eksportu – wzorem innych państw takich jak Rosja, Francja, Włochy czy Izrael, które osiągają największe sukcesy eksportowe. Agencja taka mogłaby zatrudniać od kilku do kilkunastu wysoko umocowanych osób, a w jej finansowaniu uczestniczyłyby także podmioty polskiego przemysłu obronnego.
- zapewnić trzeba silne wsparcie eksportu przez osoby z najwyższego kierownictwa państwa (Prezydent RP, Premier RP, ministrowie: spraw zagranicznych, obrony narodowej oraz gospodarki), w tym, akceptowanie i zawieranie umów międzynarodowych z krajami partnerów gospodarczych ppo.

2) Przedsięwzięcia po stronie polskich przedsiębiorstw obronnych:

- niezbędny jest wzrost nakładów na B+R+W i przyspieszenie prac badawczo-rozwojowych,
- konieczna jest współpraca międzynarodowa przy realizacji wspólnych programów z podmiotami zagranicznymi, zwłaszcza w ramach EDA.

- trzeba zwiększyć aktywność naszych firm na rynkach zagranicznych przy odpowiednim wsparciu agend rządowych,
- należy doprowadzić do szybkiego zakończenia procesów restrukturyzacyjnych w spółkach ppo.

Z wyrazami szacunku

**Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego**

Paweł Soroka

prof. dr hab. Paweł Soroka

Przemarsz maszynistów kolejowych z całej Polski przez Iławę podczas
Centralnych Obchodów Europejskiego Dnia Maszynisty
17 września 2010 roku

Msza św. w Kościele św. Brata Alberta w Iławie w intencji polskich
maszynistów – 17 września 2010 roku

Poczty sztandarowe organizacji regionalnych Związku Zawodowego Maszynistów Kolejowych na ulicach Łodzi w dniu 17 września 2010 r.

Goście Centralnych obchodów Europejskiego Dnia Maszynisty w Łodzi.
W środku Wicepremier, Minister Gospodarki Waldemar Pawlak,
z prawej Leszek Miętek – Prezydent Związków Zawodowych
Maszynistów Kolejowych

SYTUACJA POLSKICH KOLEI REGIONALNYCH

Panel na temat „Usamorządowienia polskich kolei dezintegracja czy nowy system? Diagnoza i propozycja naprawy” – w dniu 10 marca 2011 r. w Warszawskiej Szkole Zarządzania – Szkole Wyższej. Od lewej: Andrzej Goltz, poseł Janusz Piechociński, Leszek Miętek – Prezydent Związku Zawodowego Maszynistów Kolejowych, Henryk Grzymel – przewodniczący Sekcji Krajowej Kolejarzy NSZZ „Solidarność”, prof. dr hab. Juliusz Engelhardt – wiceminister infrastruktury, Paweł Soroka – koordynator PLP i prof. dr hab. Kazimierz Fiedorowicz

SEKCJA KRAJOWA KOLEJARZY
NSZZ

Solidarność

**Polskie
Lobby
Przemysłowe**

im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

Warszawa, 17 maja 2010 r.

Szanowny Pan
Donald Tusk
Prezes Rady Ministrów

Szanowny Panie Premierze,

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Konfederacja Kolejowych Związków Zawodowych i Sekcja Krajowa Kolejarzy NSZZ „Solidarność” przesyłają Stanowisko w sprawie usamorządowienia polskich kolei regionalnych.

Załącznik 1.

Z poważaniem

Przewodniczący
Sekcji Krajowej Kolejarzy NSZZ „Solidarność”

Henryk Grymel

Przewodniczący
Konfederacji Kolejowych Związków Zawodowych

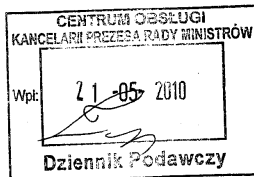
Leszek Miętek

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego

dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

- Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu RP
- Waldemar Pawlak
Wicepremier, Minister Gospodarki
- Cezary Grabarczyk
Minister Infrastruktury
- Poseł Zbigniew Rynasiewicz
Przewodniczący Sejmowej Komisji Infrastruktury
- Andrzej Wach
Prezes Zarządu Grupy PKP S.A.
- Tomasz Moraczewski
Prezes Zarządu PKP Przewozy Regionalne Sp. z o.o.
- Przewodniczący Klubów Parlamentarnych

STANOWISKO
Polskiego Lobby Przemysłowego, Konfederacji
Kolejowych Związków Zawodowych i Sekcji Krajowej
Kolejarzy NSZZ „Solidarność” w sprawie
usamorządowienia polskich kolei
regionalnych

1. Decyzja o usamorządowieniu Przewozów Regionalnych nie ma precedensu w Unii Europejskiej. Proces usamorządowienia został przeprowadzony wbrew stanowisku społeczności kolejowej i związków zawodowych. Dla pozbycia się przez rząd problemu deficytowych przewozów regionalnych mających charakter usługi publicznej, mimo sprzeciwu, dokonano przekazania spółki RP do samorządów, a sama ustawa która zawierała elementy oddłużenia, okazała się dalece niedopracowana.
2. W procesie usamorządowienia sytuacja Spółki Przewozy Regionalne jest bardzo zła. Już kilka miesięcy po rozpoczęciu tego procesu organa statutowe spółki poddały pod głosowanie wnioski o jej upadłość. Ze wstępnych szacunków wynika, że zeszły rok Przewozy Regionalne zakończyły stratą w wysokości ok. 360 mln zł, znowu nie przekraczając kwoty 0,5 mld zł z tytułu umów z samorządami. Dotacje w 2008 roku zostały zrealizowane w ok. 1/3. Wszystko to oznacza to, że polska kolej była i jest restrukturyzowana przy zbyt małym wsparciu sektora finansów publicznych, a i te skromne pieniądze trafiają niekiedy po czasie, przez co nie doszacowano np. stratę PR za 2008 r. w wysokości 138 mln (plus odsetki). Co więcej, majątek konieczny do funkcjonowania Spółki, pomimo określonych zapisów ustawy, nie został do-

- tań przekazany, a w dodatku wypowiedziano wszystkie umowy dzierżawy na obiekty, które użytkowane są przez spółkę.
3. Brak sankcji i wyciągnięcia konsekwencji za niepodpisanie umów na świadczenie usług przez poszczególne województwa prowadzi do tego, że spółka Przewozy Regionalne realizuje przewozy, narażając się na ryzyko nieotrzymania zapłaty za ich wykonanie.
 4. Wiele wskazuje na to, iż samorządowcy nie odnaleźli się jeszcze jako współwłaściciele spółki i dominuje wśród nich myślenie kategoriami przede wszystkim własnego województwa. Do tego dochodzi kwestia sprzeczności interesów 16 samorządowych właścicieli Przewozów Regionalnych, którzy nie są w stanie stworzyć spójnej strategii rozwoju firmy, a mimo to podejmują działania restrukturyzacyjne. W „silniejszych” województwach pojawia się opinia, że wcześniej czy później dojdzie do rozłamu spółki na kilka kampanii, „słabsze” zaś skłaniają się do wyłaniania przewoźnika w przetargu, bo tak jest taniej. Zabrakło więc wsparcia i monitorowania procesu usamorzadowania na szczeblu operacyjnym.
 5. W Grupie PKP szybko doszło do urealniania cen za usługi wykonywane dla Przewozów Regionalnych. Zamiast negocjować, okładano się pozwami, karnymi odsetkami, wypowiadano i zrywano umowy. **Obecne kłopoty wynikają przede wszystkim z demontażu naturalnego całościowego systemu i braku koordynacji, za co odpowiedzialny jest Rząd.** Dobitnie potwierdził to chaos i bałagan jaki zapanował na wielu dworcach w pierwszych dniach maja br.
 6. Szanse na poprawę sytuacji upatrujemy m.in. w ustaleniu, dlaczego ze strony samorządów do spółki Przewozy Regionalne nie wpłynęło tyle pieniędzy, ile zakładano. Postulujemy także wyznaczenie terminu podpisywania umów z samorządami na świadczenie przewozów. Jeśli chodzi o konflikt między PR a Intercity i uruchomienia sieci pociągów InterRegio, to ta wojna na torach najbardziej dotyczy pracowników i pasażerów, którzy otrzymują gorszy rozkład jazdy, a ostatnio

pozbawiani są wcześniej zapowiadanych połączeń. W tej sytuacji niezbędny jest dialog samorządowców z kolejarzami, by wyjść naprzeciw oczekiwaniom pasażera, który w tym wszystkim jest najważniejszy, o czym się niestety zapomina. Stąd jedyna droga to porozumienie się Przewozów Regionalnych ze spółkami Grupy PKP, przy czym aktywną rolę w doprowadzeniu do tego porozumienia powinien odegrać resort Infrastruktury. Ponadto trzeba uwzględnić zapisy wynikające z konieczności wdrożenia unijnego prawa: konkurencji regulowanej, zakazu przyznawania operatorowi wyłącznego prawa organizowania przewozów oraz rozsądnego zysku tam, gdzie przewozy nie są opłacalne i związanej z tym rekompensaty. Ich wdrożenie pozwoli na przezwyciężenie trudności.

7. Domagamy się, aby Ministerstwo Infrastruktury i regionalne organy kontroli skarbowej wyegzekwowały informację, w jaki sposób marszałkowie rozdysponowali pieniądze z odpisu na podatek CIT, które miały służyć podwyższeniu kontraktów ze spółką PR. Z docierających do resortu infrastruktury sygnałów wynika bowiem, że faktycznie mogły wzrosnąć jedynie o ok. 100 mln zł, zamiast planowanych ok. 250 mln zł.
8. W ramach procesu usamorządowienia polskich kolei nie należy likwidować linii kolejowych o marginalnym znaczeniu lecz przekazywać je samorządom. W tym celu trzeba by powołać samorządowego zarządcę infrastruktury kolejowej i wykorzystać partnerstwo lokalno-społeczne, m.in. dla lobbingu prokolejowego.
9. Należy zadbać o pasażera i wprowadzić takie rozwiązania, które pozwolą na udostępnienie dworców wszystkim spółkom pasażerskim i obsługę podróżnych za pośrednictwem wspólnego systemu sprzedaży biletów. Informacja kolejowa dla podróżnych musi być precyzyjna, jednoznaczna, i zawierać wyczerpującą treść dla ogłaszanego pociągu.

Warszawa, maj 2010 r.

Poczty sztandarowe i maszyniści uczestniczący w Regionalnym Świącie Maszynistów Kolejowych PKP Cargo S.A. w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 10 października 2010 r. (w pobliżu dworca PKP)

Maszyniści uczestniczący w Regionalnym Świącie Maszynistów Kolejowych PKP Cargo S.A. podczas przemarszu ulicami Piotrkowa Trybunalskiego w dniu 10 października 2010 r.

Przewodniczący Związku Zawodowego Maszynistów w Piotrkowie Trybunalskim Marek Kraska wręcza Dyplom Człowieka Honoru gen. broni Waldemarowi Skrzypczakowi. Na pierwszym planie płk Janusz Chwiejczak – Dziekan Sił Powietrznych

Zdjęcie zbiorowe uczestników Regionalnego Święta Maszynistów Kolejowych PKP Cargo S.A. w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 10 października 2010 r.

**REWITALIZACJA
HOLDINGU STOCZNIA SZCZECIŃSKA S.A.**

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; **www.**plp.info.pl

L. dz. 21/2010

Warszawa, 24 marca 2010 r.

Poparcie POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO
dla koncepcji rewitalizacji holdingu Stocznia Szczecińska Porta Holding
S.A. w Szczecinie

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w pełni popiera realizację formuły rewitalizacji holdingu Stocznia Szczecińska Porta Holding S.A. w Szczecinie, którego upadłość ogłoszono postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 29 lipca 2002 roku. Wniosek o otwarcie układu w upadłości, potocznie zwany wnioskiem o rewitalizację holdingu, znajduje oparcie w obowiązujących przepisach ustawy prawo upadłościowe i naprawcze.

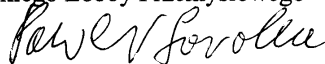
Propozycja legalnej restrukturyzacji podmiotowo-kapitałowej infrastruktury Stoczni Szczecińskiej ciągle zachowuje pełną aktualność, szczególnie w sytuacji całkowitego fiaska procedur realizowanych przez Ministra Skarbu w odniesieniu do Stoczni Szczecińskiej Nowa w ramach tzw. *specustawy o kompensacji* z dnia 19 grudnia 2008 roku. Można stwierdzić, iż jest to ostatnia szansa na uratowanie potencjału produkcyjnego Stoczni Szczecińskiej, a co za tym idzie – setek zakładów kooperujących z nią na terenie całej Polski, a więc tysięcy miejsc pracy.

Według akt Syndyka Masy Upadłości SSPH S.A. w Szczecinie, na kontach masy upadłości znajduje się ok. 485 mln zł (przy czym napływają następne należności). Szybko postępująca degradacja majątku trwałego SSPH S.A. w Szczecinie w upadłości, jak i majątku pozostałego po Stoczni Szczecińskiej Nowa, naszym zdaniem, rodzą konieczność zastosowania jak najszybszego trybu rozpoznania wymienionego wyżej wniosku - o otwarcie układu w upadłości.

Pragniemy podkreślić, że wniosek o rewitalizację produkcji stoczniowej został opracowany i przedłożony przez osoby o wysokich kwalifikacjach menedżerskich, posiadające bogate doświadczenie zdobyte przy budowie i sprzedaży z zyskiem ponad 160 statków różnych typów za kwotę powyżej 4 mld

USD w latach 1992-2002 czyli w okresie, który w światowym przemyśle okrętowym nie należał do najlepszych.

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Paweł Soroka', written in a cursive style.

dr hab. Paweł Soroka

SYGNATARIUSZE

Listu poparcia z dn. 17.03.2010 r. dla inicjatywy rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej w trybie układu w upadłości przed Sądem Rejonowym w Szczecinie zgodnie z wnioskiem Zarządu Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. z dnia 17.11.2009 r. sygn. akt XII U-24/09

Lp.	Imię i nazwisko	Osoba fizyczna / organizacja, instytucja, związek zawodowy	Podpis
1.	Wiesław Klimmek	Polskie Lobby Przemysłowe	
2.	Janusz DERY	REWOŚ sp. z o.o.	
3.	ANDRZEJ OBALSA	FUNDACJA EMERGENCJ-2100	
4.	Henryk Potrzebarko	Polskie Lobby Przemysłowe	
5.	Janina Odrzyńska	Związek Zawodowy Pracowników PAN (ZPA-P 37)	
6.	Maciej Gajda	ME 200 (ZPA-P 37) BETA	
7.	Ryszard Barty	osoba fizyczna	
8.	Krzysztof Stawomir	osoba fizyczna	
9.	Włodzisław Bojarski	osoba fizyczna	
10.	Kazimierz Suchcicki	172 "Sierpień 80" "BETA"	
11.	Henryk Gajda	osoba fizyczna	
12.	Lech Niećko	osoba fizyczna	
13.	Grzegorz Puchaczewski	REDAKCJA "RUROCIACIO"	
14.	Grzegorz Puchaczewski	osoba fizyczna	
15.	Grzegorz Puchaczewski	osoba fizyczna STMP	
16.	Grzegorz Puchaczewski	adwokat	
17.	Włodzisław Bojarski	Nene Polska	
18.	Krzysztof Stawomir	osoba fizyczna	
19.	Janina Odrzyńska	ZEIT-online forum	
20.	Paweł Joroda	Polskie Lobby Przemysłowe	

Oryginały list prosimy nadsyłać: Szczecińskie Stowarzyszenie Obrony Stoczni i Przemysłu Okrętowego w Polsce, ul. Podlesna 28, 71-490 Szczecin
tel. 798150322 faks 914231207 obrona-stoczni@j7.pl <http://obrona-stoczni.pl>

Listu poparcia z dn. 17.03.2010 r. dla inicjatywy rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej w trybie układu w upadłości przed Sądem Rejonowym w Szczecinie zgodnie z wnioskiem Zarządu Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. z dnia 17.11.2009 r. sygn. akt XII U-24/09

Oryginały list prosimy nadsyłać: **Szczecińskie Stowarzyszenie Obrony Stoczni i Przemysłu Okrętowego w Polsce**, ul. Podleśna 28, 71-490 Szczecin
tel. 798150322 faks 914231207 obrona-stoczni@j7.pl <http://obrona-stoczni.pl>

Listu poparcia z dn. 17.03.2010 r. dla inicjatywy rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej w trybie układu w upadłości przed Sądem Rejonowym w Szczecinie zgodnie z wnioskiem Zarządu Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. z dnia 17.11.2009 r. sygn. akt XII U-24/09

Oryginały list prosimy nadsyłać: **Szczecińskie Stowarzyszenie Obrony Stoczni i Przemysłu Okrętowego w Polsce**, ul. Podłężna 28, 71-490 Szczecin
tel. 798150322 faks 914231207 obrona-stoczni@j7.pl <http://obrona-stoczni.pl>

Listu poparcia z dn. 17.03.2010 r. dla inicjatywy rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej w trybie układu w upadłości przed Sądem Rejonowym w Szczecinie zgodnie z wnioskiem Zarządu Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. z dnia 17.11.2009 r. sygn. akt XII U-24/09

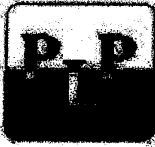
Oryginały list prosimy nadsyłać: **Szczecińskie Stowarzyszenie Obrony Stoczni i Przemysłu Okrętowego w Polsce**, ul. Podłęska 28, 71-490 Szczecin
tel. 798150322 faks 914231207 obrona-stoczni@j7.pl <http://obrona-stoczni.pl>

Listu poparcia z dn. 17.03.2010 r. dla inicjatywy rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej w trybie układu w upadłości przed Sądem Rejonowym w Szczecinie zgodnie z wnioskiem Zarządu Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. z dnia 17.11.2009 r. sygn. akt XII U-24/09

Oryginały list prosimy nadsyłać: **Szczecińskie Stowarzyszenie Obrony Stoczni i Przemysłu Okrętowego w Polsce**, ul. Podłesna 28, 71-490 Szczecin
tel. 798150322 faks 914231207 obrona-stoczni@j7.pl <http://obrona-stoczni.pl>

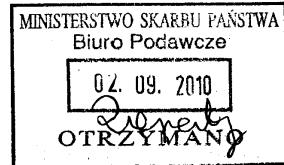
Listu poparcia z dn. 17.03.2010 r. dla inicjatywy rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej w trybie układu w upadłości przed Sądem Rejonowym w Szczecinie zgodnie z wnioskiem Zarządu Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. z dnia 17.11.2009 r. sygn. akt XII U-24/09

Oryginały list prosimy nadsyłać: Szczecińskie Stowarzyszenie Obrony Stoczni i Przemysłu Okrętowego w Polsce, ul. Podleśna 28, 71-490 Szczecin
tel. 798150322 faks 914231207 obrona-stoczni@j7.pl <http://obrona-stoczni.pl>

Polskie Lobby Przemysłowe
Im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; fax: 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 2 września 2010 r.

Szanowny Pan
Aleksander Grad
Minister Skarbu Państwa

Szanowny Panie Ministrze,

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego popiera propozycję Zarządu Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. w upadłości, dotyczącą wdrożenia trybu formalno-prawnego rewitalizacji SSPH S.A., w ramach której nastąpi spłata składników majątku. Stoczni Szczecińskiej Nowa Sp. z o.o. na warunkach identycznych, jakie zaoferowano inwestorom katarskim. Stocznia Szczecińska Porta Holding S.A. w upadłości posiada materialne aktywa umożliwiające uruchomienie tego projektu. Poza tym członkowie jej Zarządu posiadają odpowiednie kompetencje i duże doświadczenie zdobyte przy produkcji i sprzedaży z zyskiem ponad 160 statków w latach 1992-2002.

Orzeczenia sądów z ostatnich miesięcy tj. z 13 stycznia i 8 czerwca 2010 r. oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 8 stycznia 2010 roku (sygn.akt I ACa 640/09) wskazują na potrzebę rozstrzygnięcia sporu prawnego na drodze negocjacji i wdrożenia rozsądnego programu rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A.

Wyrażamy nadzieję, iż Minister Skarbu Państwa Rzeczypospolitej Polskiej zaaprobuje ten projekt, będący realnym programem uratowania części sektora stoczniowego w naszym kraju.

Z wyrazami szacunku

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka
dr hab. Paweł Soroka

W załączeniu:

Krótki opis sytuacji prawno – biznesowej stoczni szczecińskiej.

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 16 września 2010 r.

Szanowny Pan
Aleksander Grad
Minister Skarbu Państwa

Szanowny Panie Ministrze,

W nawiązaniu do naszego pisma z dnia 2 września 2010 r., wraz z załącznikami o treści:

- Krótki opis sytuacji prawno - biznesowej stoczni szczecińskiej.
- Jak Minister Skarbu Państwa zamienił Stocznę Szczecińską Porta Holding S.A. na Stocznę Szczecińską Nowa Sp. z o.o.
- Pismo wysłane 10 września br., do Dyrektora Departamentu Nadzoru Właścicielskiego II wraz z załączonym dokumentem potwierdzającym przedmiotowe zdarzenie, w którym zastosowano bezprawną metodę zamiany prawomocnego postępowania układowego na upadłościowe z dnia 12 lipca 2002 r.

Ponawiamy poparcie dla propozycji Zarządu Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A., dotyczącej rewitalizacji tej części sektora stoczniowego.

W Departamencie Nadzoru Własnościowego II nie odróżnia się Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. od Stoczni Szczecińskiej Nowa Sp. z o.o. W piśmie skierowanym do Pana Lecha Wałęsy w dniu 23 lipca br., pomyłono dłużnika z wierzycielami. Obecnemu Zarządowi Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. przypisano dług wynoszący 2 mld złotych z tytułu uzyskanej pomocy publicznej oraz zapowiedziano upadłość cyt.: „Natomiast równocześnie z zakończeniem postępowania kompensacyjnego ogłoszona zostanie upadłość Stoczni i niesprzedany majątek Spółki zostanie przekazany syndykowi wyznaczonemu przez sąd”. Zatrważająca jest więc niewiedza w Ministerstwie Skarbu Państwa na temat stanu prawnego spółki Stoczni Szczecińska Porta Holding S.A. w upadłości od 29.07.2002 r.

W związku z sytuacją wyżej zasygnalizowaną, wskazane jest zorganizowanie spotkania przedstawiciela Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. z

przedstawicielem Ministra Skarbu Państwa w celu wyjaśnienia rozgłaszanej publicznie dezinformacji. Przedyskutowana powinna zostać również propozycja Zarządu SSPH S.A. złożona do Ministra Skarbu Państwa w sierpniu 2009 r., dotycząca poparcia wniosku o postępowanie układowe w upadłości.

Z szacunkami

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka

dr hab. Paweł Soroka

MINISTERSTWO SKARBU PAŃSTWA

Podsekretarz Stanu
Zdzisław Gawlik

DNWiP2-MR-5232-2/10 (DNWiP2/5864/10)

Warszawa, dnia 30 września 2010 r.

**Pan
Paweł Soroka
Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego**

W odpowiedzi na pisma z dnia 2 oraz 16 września 2010 r. dotyczące poparcia propozycji Zarządu Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. w upadłości w zakresie „rewitalizacji” tej Spółki informuję, co następuje.

Z Pańskich pism wynika, iż myli Pan postępowanie upadłościowe dotyczące Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. w upadłości z postępowaniem kompensacyjnym prowadzonym w Stoczni Szczecińskiej Nowa Sp. z o.o.

W związku z trwającym postępowaniem upadłościowym Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. chciałbym stanowczo podkreślić, iż rola Ministra Skarbu Państwa w procesie upadłości tej spółki jest znikoma i jako organ administracji rządowej nie ma on wpływu na bieg tego procesu. Wynika to z faktu, że w chwili obecnej postępowanie upadłościowe obejmujące likwidację majątku upadłego toczy się pod nadzorem niezawisłego Sądu. Majątkiem upadłego zarządza powołany w tym celu syndyk, którego podstawowym zadaniem jest działanie na rzecz wierzycieli: zlikwidowanie majątku poprzez jego spieniężenie i zaspokojenie wierzycieli - chociażby w ułamkowej części.

Z danych posiadanych przez Ministerstwo Skarbu Państwa wynika, iż kwota długu upadłej Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. w upadłości wobec Skarbu Państwa wynosi ok. 8,5 mln złotych. Jednocześnie stanowi to jedynie niewielki ułamek wszystkich długów holdingu, które wg wstępnych szacunków wynoszą ok. 2 mld złotych.

W przypadku zmiany postępowania upadłościowego z likwidacyjnego na układowe, wpływ Ministra Skarbu Państwa na spółkę pozostanie również niewielki. Stocznia jest bowiem w istocie spółką prywatną, a udział Skarbu Państwa w kapitale zakładowym wynosi zaledwie 9,96%. Co więcej, obecny Zarząd Spółki działa na szkodę mniejszościowego akcjonariusza, przetrzymując należące do Skarbu Państwa akcje Spółki. Mimo wielokrotnych wezwań ze strony Skarbu Państwa, Zarząd odmawia wydania akcji oraz potwierdzenia ich salda.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny orzeczeniem z dnia 8 stycznia 2010 r., na które się Pan powołuje, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania zalecając przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Jednakże takie orzeczenie nie jest rozstrzygnięciem ostatecznym i wszelkie oceny co do jego zasadności będzie można formułować dopiero po definitywnym zakończeniu postępowania. Nie można zgodzić się z przedstawionym przez Pana twierdzeniem, iż Minister Skarbu Państwa jest aktualnie odpowiedzialny za rozstrzygnięcie sporu. Strony prowadzą spór przed niezawisłym sądem i do czasu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia, żaden organ administracji ani inny podmiot nie ma uprawnień do ingerowania w toczące się postępowanie.

Jednocześnie w swoich pismach zarzuca Pan, iż odnośnie Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. bezprawnie dokonano zmiany postępowania układowego na upadłościowe. Stawiając takie zarzuty podważa Pan działania Sądu, który dokonał powyższych czynności. Podkreślić jednak należy, iż kwestionowanie postanowień sądu jest możliwe jedynie zgodnie z przepisami obowiązującego prawa.

Natomiast odnosząc się do kwestii postępowania kompensacyjnego prowadzonego w Stoczni Szczecińskiej Nowa Sp. z o.o. podkreślić należy, iż zgodnie z ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. *o postępowaniu kompensacyjnym w podmiotach o szczególnym znaczeniu dla polskiego przemysłu stocznioowego* (Dz.U. Nr 233, poz. 1569), majątek Stoczni może zostać zbyty jedynie w postępowaniach przetargowych. W związku z tym, iż popiera Pan „rewitalizację Stoczni Szczecińskiej Porta Holding S.A. w upadłości poprzez spłatę składników Stoczni Szczecińska Nowa Sp. z o.o. na warunkach identycznych jak zaoferowano inwestorom katarskim” po raz kolejny wyjaśniam, iż nie ma możliwości innego dysponowania składnikami majątkowymi Stoczni, niż ich zbycie w ramach przetargu, do którego może przystąpić każdy zainteresowany podmiot.

PODSEKRETARZ STANU

Zdzisław Gawlik

CZYJA BĘDZIE POLSKA ELEKTROENERGETYKA

Posiedzenie Zespołu Zadaniowego Polskiego Lobby Przemysłowego opracowującego stanowisko w sprawie polskiej elektroenergetyki w dniu 11 lutego 1011 r. Od lewej: prof. dr hab. Włodzimierz Bojarski, prof. dr hab. Paweł Soroka, dr Henryk Potrzebowski, inż. Bogusław Zacharjasiewicz i mgr inż. Antoni Krupski

Prof. dr hab. Włodzimierz Bojarski prezentuje projekt Stanowiska PLP dotyczącego sytuacji w polskiej elektroenergetyce

Warszawa, marzec 2011 r.

***Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego
dotyczące konsolidacji i prywatyzacji sektora
elektroenergetycznego
oraz budowy elektrowni atomowej***

1. Potrzeba konsolidacji krajowego systemu elektroenergetycznego

1.1. W większości rozwiniętych państw zachodnich krajowy, istniejący w nich, połączony system elektroenergetyczny pozostaje wyłączną lub większościową własnością państwa. Władanie tym majątkiem jest niezbędne dla realizacji zadań użyteczności publicznej, dla zapewnienia powszechnego bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego, dla rozwoju kraju i wykonywania zadań o strategicznym znaczeniu dla zachowania suwerenności.

1.2. Tego stanu rzeczy nie podważyły żadne dyrektywy Unii Europejskiej, ani ideologie neoliberalne. Uaktualniony w Lizbonie w 2007 roku Traktat Wspólnoty Europejskiej, zachował zapis Art.295 – „**Niniejszy Traktat nie przesądza w niczym zasad prawa własności w Państwach Członkowskich**”. **Odnośnie sektorów strategicznych i użyteczności publicznej Traktat WE w art. 86.2 daje pierwszeństwo usługom świadczonym w ogólnym interesie państwa członkowskiego, co wskazuje na potrzebę zachowania w gospodarce przedsiębiorstw publicznych.**

1.3. Po wojnie sektor elektroenergetyczny został utworzony w Polsce od podstaw, pod względem technicznym i organizacyjnym. Powstały Polskie Sieci Elektroenergetyczne (dyspozycja

mocy, zakup i sprzedaż energii) oraz wprowadzono i ustabilizowano na dziesięciolecia podział kraju na sześć okręgów energetycznych, w ramach których funkcjonowały większe elektrownie i zakłady sieciowe.

1.4. W okresie transformacji zlikwidowano okręgi energetyczne, jako pośrednie struktury zarządzania, oraz dokonano kilku dalszych reorganizacji i dekoncentracji (pod wpływem ideologii konkurencji i łatwiejszej prywatyzacji). Wszystkie przekształcenia wprowadzone w pierwszym okresie transformacji (początek lat 90-tych) w naszym przekonaniu, były zbędne i znacznie obciążały budżet państwa.

1.5. Potrzeby modernizacyjne, rozwojowe i handlowe elektroenergetyki skłoniły władze państwowe do podjęcia ponownie procesu integracji i powołania kilku silnych holdingów. Po 2005 r. przekształcono je w 4 większe grupy energetyczne o nazwach: Polska Grupa Energetyczna (obszary wschodnie i centralne), Południowy Koncern Energetyczny, dalej ENERGA (północna i środkowa część kraju) oraz ENEA (zachodnia część kraju).

1.6. Z końcem października 2010 r. Polska Grupa Energetyczna połączyła się z grupą ENERGA, dokonując zasadniczego kroku w kierunku pełnej konsolidacji krajowego systemu elektroenergetycznego i zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego. Grupa ENERGA odgrywa strategiczną rolę w systemie gospodarczym kraju, ponieważ zasila NAFTOPORT- zapewniający dywersyfikację dostaw ropy naftowej do Polski, gdańską rafinerię LOTOS, rurociągi oraz inne nasze porty. Również Unia Europejska ostatnio podkreśliła wielkie znaczenie bezpieczeństwa energetycznego każdego kraju i całej Wspólnoty.

1.7. Z tych względów połączenie Polskiej Grupy Energetycznej i grupy ENERGA oceniamy pozytywnie jako działanie potrzebne i racjonalne. Taki skonsolidowany podmiot będzie zajmował mocną pozycję na międzynarodowym konkurencyjnym rynku energetycznym, w stosunku do silnych sąsiadów.

1.8. Jednocześnie oceniamy negatywnie stanowisko Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumenta, przeciwne tej kon-

solidacji. Bowiem pomiędzy przedsiębiorstwami państwowymi użyteczności publicznej nie ma miejsca na konkurencję, a ich konsolidacja prowadzi do minimalizacji kosztów i wzrostu jakości usług.

1.9. Poważne zastrzeżenia budzi jednak sposób dokonania połączenia podmiotów energetycznych, wskazanych w p. 1.6, w wyniku zakupu akcji ENERGA za kwotę 7,5 mld zł przez Polską Grupę Energetyczną. Wygląda to na wyprowadzenie przez budżet państwa tych wielkich pieniędzy z przedsiębiorstwa, potrzebnych tam na modernizację i inwestycje energetyczne.

2. Wstrzymać niekorzystną prywatyzację

2.1. Władze państwowe RP dotychczas nie rozliczyły się z dokonanych już prywatyzacji, w tym w polskiej elektroenergetyce. Potrzebne jest przedstawienie dla każdego sprzedanego obiektu pełnego rachunku kosztów, strat i zysków ze sprzedaży oraz przed i po prywatyzacji. Narastający wraz z prywatyzacjami, coroczny deficyt budżetu państwa wskazuje ogólnie, jak wadliwe i nieracjonalne były te prywatyzacje. Biorąc pod uwagę protokoły pokontrolne Najwyższej Izby Kontroli, dotyczące prywatyzacji N.F.I., stoczni, cementowni, hutnictwa itd. można stwierdzić, że działania kolejnych rządów RP w tych sprawach były wadliwe.

2.2. W 1994 r. Rząd RP podpisał i ratyfikował Traktat Karty Energetycznej wraz z Aktem Końcowym Konferencji Europejskiej Karty Energetycznej (Dziennik Ustaw RP Nr105/985/03 z 17.06.2003). Traktat ten powiązany jest z Układem Ogólnym w sprawie Taryf Celnych i Handlu /GATT 1994/. Obejmuje on m. in. sektor elektroenergetyczny, wydobywanie węgla, uranu, gazu i ropy, a w tym zakresie: prace poszukiwawcze, wydobywanie i sprzedaż, budowę urządzeń, projektowanie i wszelkie działania związane z energetyką. Te ustalenia traktatowe (patrz załącznik) wraz z różnymi naciskami politycznymi i zagranicznymi, praktycznie w szerokim zakresie, na dziesiątki lat uprzywilejowują podmioty zagraniczne, w porównaniu z krajowymi.

2.3. Działania prywatyzacyjne Rządu RP w dziedzinie elektroenergetyki prowadzone są bez racjonalnych uzasadnień. Mają charakter doraźnych, krótkowzrocznych działań, w celu zmniejszenia narastającego, rocznego deficytu budżetowego (a majątek narodowy można sprzedać tylko raz).

2.4. Z tych wszystkich względów wypowiadamy się przeciwko zamierzonym dalszym prywatyzacjom poszczególnych obiektów energetycznych, a tym bardziej jesteśmy przeciwni sprzedaży całych okręgowych i wielkoobszarowych systemów elektroenergetycznych. Sprzeciwiamy się również prywatyzacji Stołecznego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej o szczególnym znaczeniu strategicznym.

3. Już ponad dwadzieścia lat minęło od czasu dokonania tak zwanego urynkwienia polskiego sektora elektroenergetycznego. Obiecywano wtedy społeczeństwu, że dzięki działaniu konkurencji ceny energii elektrycznej nie tylko nie będą rosnąć, lecz nawet zmaleją. Minione lata wskazują, że obietnice te – jak można było się spodziewać- okazały się bez pokrycia. Ceny energii elektrycznej będą rosnąć, ponieważ trzeba spełniać wymagania klimatyczne Unii Europejskiej (wzrost cen o 50 %). Dlatego rząd powinien wycofać się ze zobowiązań wynikających z przyjętego pakietu klimatycznego, jako programu nieuzasadnionego na płaszczyźnie naukowej. Jeszcze bardziej kosztowne będzie dokonanie wymaganego rozwoju i modernizacji krajowego systemu elektroenergetycznego, w tym również nadrobienie nadmiernych opóźnień i zaniedbań w tym względzie po 1990 roku. Według danych podanych przez EUROSTAT, gospodarstwa domowe w Polsce płacą obecnie za energię elektryczną 0,13 euro /kWh. Jest to więcej niż w Bułgarii (0,08 euro /kWh), Estonii (0,10 euro /kWh), Grecji (0,12 euro /kWh), Rumunii (0,10 euro /kWh) i na Litwie (0,12 euro /kWh). Takie same ceny jak w Polsce są w Czechach, Turcji i, co należy podkreślić, we Francji. Najwyższe ceny energii elektrycznej dla gospodarstw domowych są w Danii (0,27 euro /kWh). Są one ponad 3,3 razy większe niż w Bułgarii. Wskazuje to na ważną rolę jaką powinien spełniać

regulator – Urząd Regulacji Energetyki i jak duże uprawnienia powinien on mieć. Winien on dopilnować, by ceny energii nie rosły szybciej niż to będzie absolutnie konieczne i uzasadnione. Jego działalność powinny wspomagać kolejne ekipy rządowe poprzez prowadzenie sensowniejszej niż dotąd polityki podatkowej. Polski Urząd Regulacji Energetyki ma ograniczone możliwości dbania o interes kraju i polskich odbiorców energii, szczególnie w stosunku do silnych podmiotów zagranicznych. Możliwości te kurczą się jeszcze wraz z poszerzaniem konkurencyjnego rynku energii. Dlatego jego działalność powinny wspierać władze państwowe racjonalną polityką energetyczną.

4. Korzystne możliwości rozwoju elektrowni węglowych w Polsce

4.1. Istniejące elektrownie węglowe w Polsce stanowią nadal bardzo cenny potencjał produkcyjny i zajmują dobre lokalizacje. Planują modernizację posiadanych bloków lub budowę nowych.. W ostatnich kilkunastu latach dokonane już inwestycje zwiększyły sprawność z 35% do 45% i bardzo skutecznie zmniejszyły emisje zanieczyszczeń (pomiedzy 1988 a 2000 r.): dwutlenku węgla o 30%, tlenków azotu o 44%, tlenków siarki o 60% oraz pyłów o 90% (znacznie poniżej międzynarodowych wymagań z Kioto). Pyły te znalazły zastosowanie w budownictwie i stały się tam cennym surowcem.

4.2. Wprowadzenie systemu ograniczeń, a następnie opłat za emisję dwutlenku węgla spowodowało zatrzymanie dalszych zaplanowanych inwestycji modernizacyjnych. **Spełnienie wymagań klimatycznych Unii Europejskiej może doprowadzić do wzrostu cen energii nawet o 50 %.**

4.3. W ciągu ostatnich 25 lat pomiędzy 1985 a 2009 r. krajowe roczne zużycie energii elektrycznej wzrosło tylko o 11% (ze 135,5 do 149,5 TWh). W przyszłości wzrost ten będzie zapewne nieco szybszy, ale może być pokryty po modernizacji i rozbudowie istniejących elektrowni węglowych w kraju.

4.4. Bardzo korzystne możliwości rozwoju polskich elektrowni stwarzają bogate, korzystnie zalegające złoża węgla brunat-

nego w rejonie Legnicy oraz Gubina, Mostów i Cybinki. Pozwalają one na wybudowanie kolejnych dwóch wielkich kombinatów górniczo-energetycznych, dostarczających najtańszą energię (znacznie tańszą aniżeli elektrownie atomowe). Ponadto stworzy to nowe miejsca pracy w kraju dla kilkudziesięciu tysięcy obywateli i wyzwoli wtórny impuls rozwoju gospodarczego. **Ten najbardziej racjonalny kierunek rozwoju energetyki powinien być realizowany w Polsce.**

5. Przeciw budowie w Polsce elektrowni atomowej

5.1. W ciągu ostatnich 40 lat nie dokonał się przewidywany wcześniej postęp technologiczny w energetyce atomowej. Wdrożenie szybkich reaktorów powielających oczekiwano dawniej do roku 2000, następnie około roku 2010, a dziś mówi się o roku 2030 lub 2050. Również dotychczas nie został rozwiązany podstawowy problem trwałego składowania i zabezpieczenia zużytego paliwa uranowego, ani wtórnego odzysku i wykorzystania uranu. Mówi się natomiast o wyczerpywaniu zasobów uranu i wykorzystuje się już uran z demontowanej broni jądrowej.

5.2. Dokonuje się natomiast, wspomniany powyżej, szybki postęp techniczny w zakresie „czystych” elektrowni węglowych oraz pozyskiwania energii z innych źródeł i zasobów odnawialnych. Jednocześnie w gospodarce rozwijane się różne rozwiązania energooszczędne oraz technologie nie zanieczyszczające środowisko (np. w transporcie). Uzyskanie efektów w tych dziedzinach jest obecnie bezpieczniejsze, tańsze i bardziej obiecujące, aniżeli w energetyce atomowej.

5.3. Nie posiadamy w kraju technologii, urządzeń i paliwa uranowego oraz brygad montażowo-eksploatacyjnych do budowy, użytkowania i likwidacji takiej elektrowni. Wszystko trzeba będzie sprowadzić z zagranicy, pogarszając bilans handlowy kraju. Taki import w nowy sposób uzależni nas technicznie i politycznie od zagranicy.

5.4. W Polsce brakuje pieniędzy na budowę bardzo kosztownej elektrowni atomowej, a niezbędny do tego kredyt będzie drogi, gdyż jest to inwestycja dużego ryzyka (społecznego, po-

litycznego i ekonomicznego). Ponadto potrzebny będzie kapitał zabezpieczający, wymagany z góry na ubezpieczenia eksploatacyjne oraz pokrycie przyszłych, dużych kosztów demontażu i likwidacji elektrowni atomowej.

5.5. Ewentualna budowa elektrowni atomowej nie rozwiąże dużych i podstawowych problemów polskiej energetyki, a jedynie je pomnoży (m.in. nowe połączenia systemowe). Ponadto po zaakceptowaniu w Polsce budowy elektrowni atomowej można się spodziewać zgłoszenia inwestorów z tych krajów zachodnich, gdzie takich elektrowni budować nie wolno. Na podstawie Europejskiej Karty Energetycznej będą oni chcieli budować u nas elektrownie atomowe, energię eksportować, a nam pozostawiać różne zagrożenia (awaryjne, terrorystyczne, społeczne i inne) oraz długowieczne szkodliwe odpady radioaktywne.

5.6. Obecnie żaden kraj zachodnioeuropejski, ani USA i Kanada, nie budują nowych elektrowni atomowych, chociaż niektóre z nich posiadają własne technologie, urządzenia i paliwo uranowe. W wielu krajach obowiązuje ustawowy lub konstytucyjny zakaz budowy elektrowni atomowych oraz program likwidacji istniejących. Budowę planuje tylko Francja oraz Finlandia i Rumunia. W nieco szerszym zakresie budują te elektrownie pozaeuropejskie kraje rozwijające się. Ogółem w świecie buduje się obecnie 22 nowe obiekty, ale realizacja dalszych 11 została przerwana.

5.7. Zwolennikami budowy elektrowni atomowej w Polsce są głównie specjaliści związani zawodowo i finansowo z techniką jądrową oraz zagraniczni lobbysci. Nie można ich uważać za niezależnych ekspertów. Natomiast przeciw tej budowie wypowiada się szereg wybitnych, niezależnych energetyków, analityków i profesorów, m.in. J. Popczyk, W. Mielczarski, K. Żmijewski, W. Bojarski, M. Nowicki i inni.

5.8. Biorąc pod uwagę wszystkie, podane powyżej racje, Polskie Lobby Przemysłowe jest przeciwne budowie w Polsce elektrowni atomowej i postuluje przerwanie dalszych prac w tym kierunku.

Załącznik

W 1994 r. przedstawiciel Rządu RP podpisał Traktat Karty Energetycznej wraz z Aktem Końcowym Konferencji Europejskiej Karty Energetycznej. Traktat został ratyfikowany i ogłoszony w Dzienniku Ustaw RP nr105/985/03 z 17.06.2003. Traktat ten /dalej TKE/, powiązany jest z Układem Ogólnym w sprawie Taryf Celnych i Handlu /GATT 1994/. TKE obejmuje m. in. sektor elektroenergetyczny, wydobywanie węgla, uranu, gazu i ropy – prace poszukiwawcze rozpoznawcze, wydobywanie i sprzedaż, budowy urządzeń związanych z energetyką, projektowanie, planowanie, badania, doradztwo i wszelkie działania związane z energetyką. W odniesieniu do prywatyzacji majątku Skarbu Państw zwracają uwagę szczególnie niżej wymienione postanowienia TKE :

Art. 10(1) i (3) – Inwestycjom inwestorów z innych umawiających się stron „...w żadnym razie nie można przyznać gorszego traktowania niż **wymagane** przez prawo międzynarodowe, łącznie z postanowieniami Traktatu. „Traktowanie” oznacza traktowanie zapewnione przez umawiającą się stronę, które jest nie mniej korzystne niż przyznawane jej własnym inwestorom lub inwestorom dowolnej innej umawiającej się strony lub któregośkolwiek państwa trzeciego, zależnie od tego, które z tych traktowań jest najbardziej korzystne.”

Art. 10(7) – Każda umawiająca się strona przyzna na swoim obszarze inwestycjom inwestorów z innych umawiających stron oraz ich odnośnym działaniom obejmującym zarządzanie, utrzymanie, użytkowanie, posiadanie lub dysponowanie, traktowanie nie mniej korzystne niż to, które przyznaje inwestycjom jej własnych inwestorów (...).

Art.12. Odszkodowania za straty. Jeśli inwestor poniesie straty na obszarze innej strony w wyniku wojny, stanu wyjątkowego, rozruchów społecznych (...) to umawiająca strona wypłaci inwestorom najkorzystniejsze odszkodowanie (**Należy podkreślić brak postanowienia zobowiązującego inwestora do wypłaty odszkodowania za szkody wyrządzone przez niego**).

Art.14. Daje inwestorom prawo transferu wszelkich aktywów do swojego obszaru i poza swój obszar bez jakichkolwiek ograniczeń. **(Zwraca uwagę możliwość transferu dochodów ze sprzedaży lub likwidacji całości lub jakiejkolwiek części inwestycji.** Natomiast pominięto milczeniem zobowiązanie inwestorów do finansowania kosztów likwidacji inwestycji i kosztów przywrócenia do pierwotnego stanu przyrody i zajmowanego gruntu).

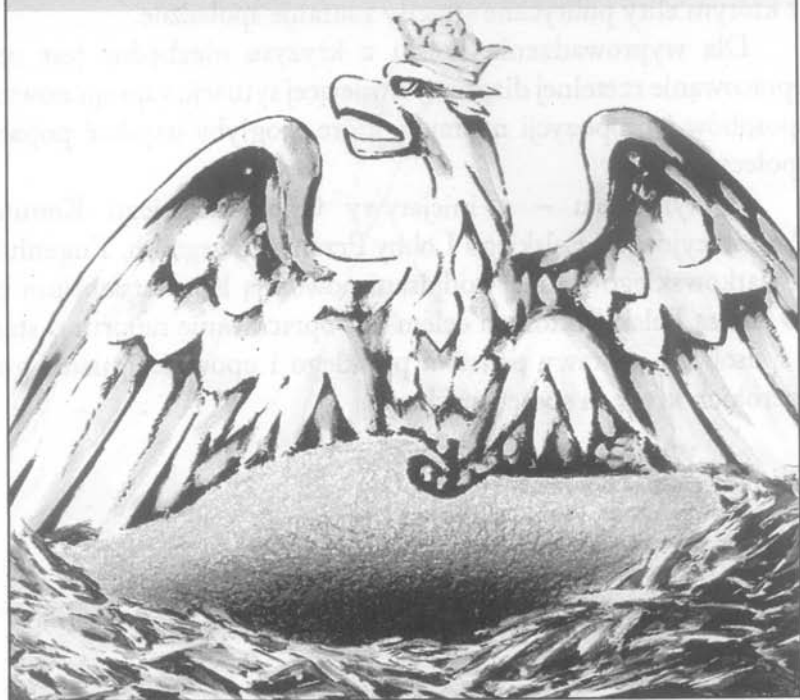
Artykuł 47 – Wystąpienie. Umawiająca się strona może wystąpić z Traktatu. Wystąpienie nabiera mocy po roku czasu, ale postanowienia Traktatu będą nadal miały zastosowanie do dokonanych inwestycji jeszcze przez 20 lat od dnia wyrażenia zgody na wystąpienie.

kolor!!!!

O STANIE PAŃSTWA I SPOSOBACH JEGO NAPRAWY

RAPORT KONWERSATORIUM

O LEPSZĄ POLSKĘ

Okładka wydanego w czerwcu 2005 roku „Raportu o stanie państwa i sposobach jego naprawy”, opracowanego z inicjatywy Polskiego Lobby Przemysłowego i Ogólnopolskiego Komitetu Protestacyjnego

**ZAKOŃCZONO
PRACE NAD RAPORTEM
O GLOBALNYM KRYZYSIE
GOSPODARCZYM**

Warszawa, 10.01.2011

Komunikat Konwersatorium „O lepszą Polskę”

**Zakończono prace nad niezależnym Raportem
o globalnym kryzysie finansowo-gospodarczym**

17 grudnia 2008 roku w Warszawie, po trzech latach przerwy, wznowiło swoje prace Konwersatorium „O lepszą Polskę”, tym razem złożone z ponad 20-stu niezależnych ekonomistów i ekspertów specjalizujących się w sprawach gospodarczych i finansowych (ostatnie posiedzenie – powołanego z inicjatywy Polskiego Lobby Przemysłowego – Konwersatorium, w którym uczestniczyło ponad 40 intelektualistów i niezależnych ekspertów prezentujących różne poglądy, odbyło się 2 marca 2005 roku na zakończenie prac, które doprowadziły do opracowania *Raportu o stanie państwa i sposobach jego naprawy* (jego tekst zob. www.plp.info.pl). W nakładzie 5000 egzemplarzy został on opublikowany w czerwcu 2005 roku).

Konwersatorium wznowiło swoje prace w celu opracowania nowego Raportu poświęconego globalnemu kryzysowi finansowo-gospodarczemu, który zawierać miał diagnozę i określenie przyczyn tego kryzysu, zarówno w wymiarze światowym, jak i w warunkach polskich, a także propozycje celów, działań i instrumentów prowadzących do jego przezwyciężenia.

W okresie od 17 grudnia 2008r. do końca 2010 r. roku odbyło się 12 spotkań Konwersatorium. W czasie pierwszego spotkania przyjęto metodologię i określono zakres tematyczny prac Konwersatorium. Następne poświęcone były wybranym aspek-

tom i szczegółowym kwestiom kryzysu. W ich trakcie swoje poglądy na temat globalnego kryzysu zaprezentowali ekonomiści i politolodzy: **prof. dr hab. Jadwiga Staniszkis, prof. dr hab. Jerzy Żyżyński, prof. dr hab. Andrzej Zawislak, prof. dr hab. Jan Dziewulski, prof. dr hab. Artur Śliwiński, prof. dr hab. Kazimierz Fiedorowicz, Lesław Michnowski** z Komitetu Prognoz PAN, **dr Krzysztof Lachowski i dr Zbigniew Klimiuk**. Ich wystąpieniom towarzyszyła obfitująca w wiele wątków bardzo twórcza dyskusja. Wszyscy wymienieni autorzy złożyli w wersji elektronicznej teksty swoich wystąpień. Ponadto swoje opracowania na temat kryzysu złożyli: **prof. dr hab. Tadeusz Mrzygłód, dr Ryszard Grabowiecki, dr Bohdan Kosiński i dr Ludwik Staszyński**. W oparciu o nie powstała synteza – **Raport o objętości o objętości ok. 80 stron pt. „PRZYCZYNY I KONSEKWENCJE GLOBALNEGO KRYZYSU FINANSOWO-GOSPODARCZEGO I JEGO PRZEJAWY W POLSCE”**.

Na podstawie wystąpień członków Konwersatorium „O lepszą Polskę” można postawić diagnozę, że globalny kryzys finansowo- gospodarczy rozwija się w sposób pełzający; ma on charakter strukturalny oraz systemowy i potrwa jeszcze co najmniej kilka lat. W tej chwili świat znajduje się ciągle w I fazie tego kryzysu. Jego kształt przybierze kształt bądź litery W: głębokie spadki po wybuchu kryzysu finansowego we wrześniu 2008 r. roku, zaś od ok. półtora roku – po potężnych interwencjach i pakietach stymulacyjnych rządów USA i państw zachodnich – zatrzymanie spadków, a już niedługo – znowu bardzo głębokie spadki, a dopiero potem wychodzenie z recesji; bądź kształt litery L: zahamowanie spadków i wieloletnia stagnacja na niskim poziomie. Nie brak ekonomistów i politologów, którzy głoszą jeszcze bardziej pesymistyczne scenariusze, mówiące o załamaniu światowego systemu finansowego, który przypomina globalną piramidę finansową ! Co do jednego jest zgoda, iż II faza globalnego kryzysu gospodarczo – finansowego dotknie Polskę bardziej niż I faza.

II faza kryzysu jest tym bardziej prawdopodobna, iż jak dotąd nie zostały usunięte jego strukturalne przyczyny. Poza tym gwałtownie narasta zadłużenie wielu państw strefy Euro, ostatnio zwłaszcza Grecji, Irlandii, Portugalii, Irlandii, Cypru i Hiszpanii., które to państwa nawet mogą zbankrutować. Bardzo możliwy jest rozpad strefy Euro. Towarzyszą temu coraz większe cięcia w budżetach wielu państw, zwłaszcza na cele społeczne, co powoduje narastające niezadowolenie i protesty społeczne. Te protesty będą się kumulować.

Wiele wskazuje na to, że będzie to najdłuższy i najgłębszy kryzys od czasów głębokiego kryzysu z lat 1929-1933, choć ma on zupełnie inny przebieg i został spowodowany przez inne przyczyny. Inne też zapewne będą jego skutki: ekonomiczne, społeczne i polityczne. W związku z tym, jego ostateczne przewyciężenie będzie wymagało zastosowania odmiennych i nowych sposobów, instrumentów i narzędzi. Zdaniem większości wyżej wymienionych ekonomistów, skutki kryzysu w Polsce w pełni mogą ujawnić się już pod koniec 2011 roku. W skali globalnej ewentualne pogłębienie kryzysu w II jego fazie – jak to już bywało w historii – grozić może wybuchem konfliktów wojennych w różnych regionach świata (w celu odwrócenia uwagi od konfliktów i problemów wewnętrznych oraz nakręcenia koniunktury).

Warto dodać, iż Konwersatorium współpracuje z Polskim Lobby Przemysłowym (www.plp.info.pl), a jego spotkania odbywały się także w Warszawskiej Szkole Zarządzania – Szkole Wyższej (www.wsz-sw.edu.pl), której grupa profesorów uczestniczyła w pracach Konwersatorium.

Będący efektem prac Konwersatorium końcowy niezależny Raport **pt. „PRZYCZYNY I KONSEKWENCJE GLOBALNEGO KRYZYSU FINANSOWO-GOSPODARCZEGO I JEGO PRZEJAWY W POLSCE”** aktualnie jest przygotowywany do publikacji. Ponadto jego główne tezy i wątki oraz wyniki prac *Konwersatorium „O lepszą Polskę”*, łącznie z oceną aktualnej fazy kryzysu, zostaną przedstawione na dużej Ogólnopolskiej Konferencji,

w trakcie której odbędzie się promocja tego Raportu. Konferencję tę zamierzamy zorganizować wspólnie z różnymi związkami zawodowymi.

Koordinator prac
Konwersatorium „O lepszą Polskę”
Prof. ndzw. dr hab. Paweł Soroka
tel. 0603-425-568

Dr hab. Paweł Soroka otwiera posiedzenie wznowiające prace Konwersatorium „O lepszą Polskę” w dniu 17 grudnia 2008 r.

Uczestnicy posiedzenia w dniu 17 grudnia 2008 r., w trakcie którego wznowione zostały prace Konwersatorium „O lepszą Polskę”. Od lewej: mgr inż. Jerzy Horodecki, dr Ryszard Grabowiecki, mgr inż. Jerzy Kade, prof. dr hab. Jan Dziewulski, prof. dr hab. Włodzimierz Bojarski, prof. dr hab. Tadeusz Mrzygłód i dr Eugeniusz Tomaszewski

Wznowienie prac Konwersatorium „O lepszą Polskę”
w dniu 17 grudnia 2008 r. Z lewej prof. dr hab. Artur Śliwiński

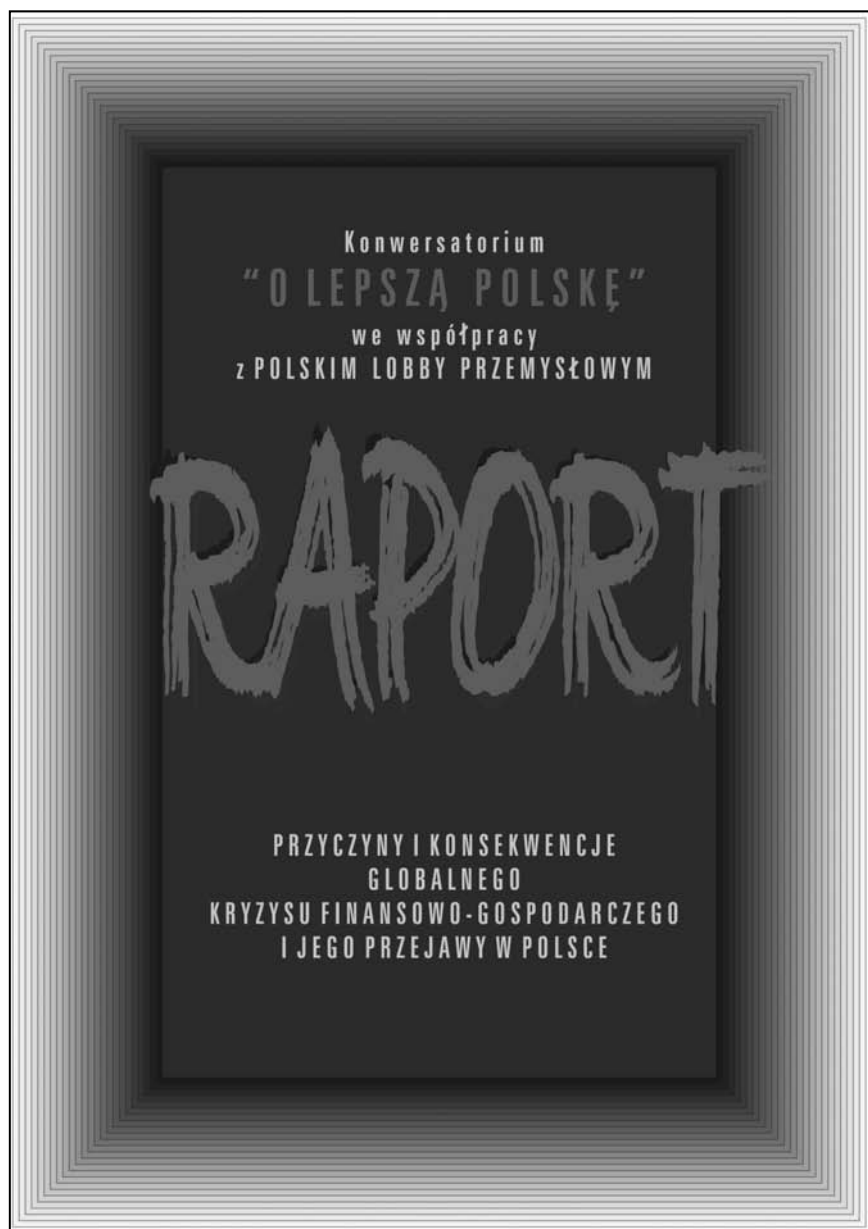
Posiedzenie wznowiające Konwersatorium „O lepszą Polskę”
w dniu 17 grudnia 2008 r. Od prawej: prof. dr hab. Kazimierz Fiedorowicz,
prof. dr hab. Tadeusz Mrzygłód, prof. dr hab. Włodzimierz Bojarski,
Stanisław Mańka, prof. dr hab. Jan Dziewulski i dr Ryszard Grabowiecki

Posiedzenie Konwersatorium „O lepszą Polskę” w sprawie globalnego kryzysu gospodarczego w dniu 28 kwietnia 2009 r.
Wystąpienie prof. dr hab. Jana Dziwulskiego

Posiedzenie Konwersatorium „O lepszą Polskę” w Warszawskiej Szkole Zarządzania – Szkole Wyższej w sprawie globalnego kryzysu gospodarczego. Referuje prof. dr hab. Artur Śliwiński

Okladka Raportu o globalnym kryzysie finansowo-gospodarczym

Posiedzenie Konwersatorium „O lepszą Polskę” w sprawie opracowania Raportu o globalnym kryzysie gospodarczym w dniu 14 czerwca 2010 r.
Od lewej: dr Zbigniew Klimink, prof. dr hab. Artur Śliwiński, prof. dr hab. Jerzy Żyżyński i prof. dr hab. Paweł Soroka

Posiedzenie Konwersatorium „O lepszą Polskę” w sprawie opracowania Raportu o globalnym kryzysie gospodarczym w dniu 2 czerwca 2009 r.
Wystąpienie prof. dr hab. Jadwiga Staniszkis

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
na łamach prasy i w Internecie
(marzec 2010 r. – marzec 2011 r.)

Dezintegracja czy nowy system?

Odpowiedzieć na to pytanie próbowali przedstawiciele rządu, parlamentu, świata nauki i związkowcy podczas dyskusji panelowej na temat usamorządowienia kolejowych przewozów regionalnych. Zorganizowała ją Polskie Lobby Przemysłowe wraz z Konfederacją Kolejowych Związków Zawodowych i Sekcją Krajową Kolejarzy NSZZ „Solidarność”.

W Warszawskiej Szkole Zarządzania spotkali się więc 10 marca zarówno teoretycy, jak i praktycy. Omawiali bieżącą sytuację w spółce Przewozy Regionalne i jej otoczeniu, czyli w segmencie kolejowych przewozów pasażerskich, a także szukali rozwiązań naprawczych. Wydają się one potrzebą chwili, bo w rok po usamorządowieniu przyszłość spółki PR jawi się jako wielka niewiadoma, ku wielkiemu rozczarowaniu drżące o miejsca pracy załogi. Bezwzględna rywalizacja w przewozach międzywojewódzkich sprawia, że spać spokojnie nie mogą zresztą także pracownicy PKP Intercity. Panel był zatem dobrą okazją, żeby poznać różne punkty widzenia na bieżące problemy, ale nie tylko. – Ta synergia pozwoli na wypracowanie wspólnego stanowiska, które będzie ważnym głosem w dyskusji na temat przyszłości kolejowych przewozów regionalnych

w Polsce – zapowiedział koordynator PLP Paweł Soroka.

Wystąpienia panelistów zainaugurował Juliusz Engelhardt, podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury, minister ds. kolei. Przedstawił informacje o dotychczasowym przebiegu procesu usamorządowienia. Przekonywał m.in., że decyzja wpisywała się w politykę Unii Europejskiej oraz wynikała z potrzeby decentralizacji państwa i przeniesienia niektórych obowiązków – jak np. przewozy regionalne – ze szczebla centralnego na lokalny. Przypominał pierwsze trudne lata działalności PKP PR, zmianę formuły finansowania tych przewozów wprowadzone ustawą o transporcie kolejowym, rosnące zadłużenie spółki, nie zrealizowane obietnice poszczególnych rządów, a w efekcie – umowę restrukturyzacyjną ze spółkami Grupy PKP. I dalej – żmudne negocjacje z samorządami województw w sprawie przejęcia

udziałów w spółce Przewozy Regionalne zakończone zawarciem porozumienia. Przypominał o oddłużeniu PKP PR, gwarancjach finansowych na kwotę 1,5 mld zł do 2020 roku i zwiększeniu o 0,75 proc. odpisu z podatku CIT dla samorządu na pokrycie bieżących kosztów funkcjonowania spółki PR. Wyjaśnił, że segment przewozów międzywojewódzkich trafił do spółki PKP Intercity, bo zadaniem własnym samorządów województw jest finansowanie i organizowanie kolejowych przewozów regionalnych.

Profesor Kazimierz Fiedorowicz z Warszawskiej Szkoły Zarządzania ustosunkował się do stanowiska KKZZ w sprawie sytuacji w spółce Przewozy Regionalne z 14 stycznia 2010 roku. Jego zdaniem postulaty za mało odnoszą się do spraw pracowniczych, a niektóre wręcz wykraczają poza uprawnienia związków zawodowych. Profesor pochylił się także nad projektem ustawy o publicznym transporcie zbiorowym. Zwrócił uwagę na zapisy wynikające z konieczności wdrożenia unijnego prawa: konkurencji regulowanej, zakazu przyznawania operatorowi wyłącznego prawa organizowania przewozów oraz rozsądnego zysku tam, gdzie przewozy nie są opłacalne i związanej z tym rekompensaty. Ich wdrożenie pozwoli – zdaniem prof. Fiedorowicza – na przezwyciężenie trudności. Uznał, że obecny status PR nie pasuje do formuły prawnych zawartych w projekcie ustawy. Przyszłość spółki widzi albo w zakładzie budżetowym wszystkich samorządów wojewódzkich, któremu można będzie zlecić wykonywanie przewozów bez przetargu, albo w przedsiębiorstwie

1. Głos Maszynisty 3/2010

„Głos Maszynisty” nr 3/2010 – marzec 2010 r.

działającym na warunkach rynkowych, podlegającemu jednakowoż prawu upadłościowemu. Zdaniem profesora trudno dziś powiedzieć, które z tych rozwiązań jest lepsze.

Posel Janusz Piechociński rozpoczął od informacji o wynikach PR. Ze wstępnych szacunków wynika, że zeszły rok Przewozy Regionalne zakończyły stratą w wysokości ok. 360 mln zł, znowu nie przekraczając kwoty 0,5 mld zł z tytułu umów z samorządami. Wiceprzewodniczący Sejmowej Komisji Infrastruktury zgodził się z opinią, że polska kolej była i jest restrukturyzowana przy zbyt małym wsparciu sektora finansów publicznych, a i te skromne pieniądze trafiają niekiedy po czasie, przez co niedoszacowano np. straty PR za 2008 r. w wysokości 138 mln (plus odsetki). Według posła samorządowcy nie odnaleźli się jeszcze jako współwłaściciele spółki i dominuje wśród nich myślenie kategoriami własnego województwa. W tych „silniejszych” ma panować opinia, że wcześniej czy później dojdzie do rozłamu spółki na kilka kampanii, „słabsze” zaś skłaniają się do wylaniania przewoźnika w przetargu, bo tak jest taniej. Janusz Piechociński uważa, że zabrakło wsparcia i monitorowania procesu usamorządowienia na szczeblu operacyjnym, a w Grupie PKP szybko doszło do urealniania cen za usługi wykonywane dla PR. Zamiast negocjować okładano się pozwami, karnymi odsetkami, wypowiadano i zrywano umowy. Szansy na poprawę sytuacji poseł upatruje w dalszych rozmowach zainteresowanych stron, przekazaniu majątku spółkom oraz ustaleniu dlaczego ze strony samorządu do spółki Przewozy Regionalne nie wpłynęło tyle pieniędzy, ile zakładano. Postuluje także wyznaczenie terminu podpisywania umów z samorządami na świadczenie przewozów.

Przewodniczący KKZZ, a zarazem prezydent ZZM, Leszek Miętek odniósł się najpierw do wypowiedzi prof. Fie-

dorowicza. Wyraził żal, że stanowisko związków zawodowych bywa tak traktowane przez świat nauki, bo można napisać dobrą książkę o regulach ekonomicznych, a słabo radzić sobie z praktyką. Przypomnił, że związek zawodowy i tworzący go pracownicy są mocno związani z własną firmą i nie mogą biernie przyglądać się jak giną ich miejsca pracy. Tym bardziej, że kilka miesięcy po usamorządowieniu organa statutowe spółki poddały pod głosowanie wniosek o jej upadłość. Wyraził także powszechne odczucie pracowników Przewozów Regionalnych oraz PKP Intercity, zdezorientowanych i zniechęconych polityczno-biznesowym konfliktem odbywającym się na oczach

podróżnych i społeczeństwa. Zapytał, jak załoga ma wytłumaczyć podróżnemu, że pociągi spółek dublują się na tej samej trasie i odjeżdżają w kilkunastominutowych odstępach bądź wogóle nie są skomunikowane. W jego przekonaniu skoro podejmowane są poważne decyzje, to trzeba wyciągać z nich wnioski, a nie siłić się na nieomyślność.

Szef KKZZ poruszył także kwestię sprzeczności interesów 16 właścicieli Przewozów Regionalnych, którzy nie są w stanie stworzyć strategii firmy, a mimo to podejmują działania restrukturyzacyjne. Nie zgodził się z opinią, że reforma powstała na bazie

dokończenie na str. 12

Głos Maszynisty 1/2010

Debata na temat usamorządowienia kolei

11.03.2010

Samorządom województw zagwarantowano do 2020 r. środki finansowe w wysokości 7,5 mld zł na zakup, modernizację i naprawy taboru kolejowego, w tym 3,6 mld zł do roku 2015, tak dużych nakładów finansowych na ten cel dotychczas nie było – powiedział Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusz Engelhardt podczas debaty na temat usamorządowienia przewozów regionalnych.

Z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko na lata 2007 – 2013 za zadania związane z zakupem i modernizacją kolejowych pojazdów szynowych przeznaczonych do przewozów pasażerskich wykonywanych na podstawie umów o świadczenie usług publicznych na obszarze co najmniej dwóch województw, przy udziale własnym Przewozów Regionalnych na poziomie 50%, przewidziano 175 mln euro.

Jednym z tematów debaty były doświadczenia kolei brytyjskich w przewozach regionalnych. Dyskutanci zwrócili również uwagę, że usamorządowienie przewozów regionalnych należy rozpatrywać w kontekście kryzysu kolei europejskich.

Debatę zorganizowało 10 marca br. w Warszawie Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Konfederacja Kolejowych Związków Zawodowych i Sekcja Krajowa Kolejarzy NSZZ „Solidarność”.

Wydruk podstrony serwisu internetowego www.mi.gov.pl

Strony internetowe Ministerstwa Infrastruktury – 11.03.2010 r.

Debata na temat usamorządowienia kolei

13.03.2010

Samorządom województw zagwarantowano do 2020 r. środki finansowe w wysokości 7,5 mld zł na zakup, modernizację i naprawy taboru kolejowego, w tym 3,6 mld zł do roku 2015, tak dużych nakładów finansowych na ten cel dotychczas nie było – powiedział Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusz Engelhardt podczas debaty na temat usamorządowienia przewozów regionalnych.

Z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko na lata 2007 – 2013 za zadania związane z zakupem i modernizacją kolejowych pojazdów szynowych przeznaczonych do przewozów pasażerskich wykonywanych na podstawie umów o świadczenie usług publicznych na obszarze co najmniej dwóch województw, przy udziale własnym Przewozów Regionalnych na poziomie 50%, przewidziano 175 mln euro.

Jednym z tematów debaty były doświadczenia kolei brytyjskich w przewozach regionalnych. Dyskutanci zwrócili również uwagę, że usamorządowienie przewozów regionalnych należy rozpatrywać w kontekście kryzysu kolei europejskich.

Debatę zorganizowało 10 marca br. w Warszawie Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Konfederacja Kolejowych Związków Zawodowych i Sekcja Krajowa Kolejarzy NSZZ „Solidarność”.

Strony internetowe Inwest Portal.PL – 13.03.2010 r.

STANOWISKO POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO IM. E. KWIATKOWSKIEGO W SPRAWIE RESTRUKTURYZACJI I KONSOLIDACJI POTENCJAŁU POLSKIEGO PRZEMYSŁU OBRONNEGO

Czas już najwyższy...

Koncepcje restrukturyzacji i konsolidacji polskiego przemysłu obronnego powstały pod wpływem światowych tendencji w przemyśle zbrojeniowym ostatnich lat. Konsolidacja może być przedsięwzięciem niemiłym dla wielu przedsiębiorstw w niedźmierzonej strukturze wspierającej gospodarkę, m.in. w obszarze kontrolowania przez Europejską Agencję Obronny (EDA). Na razie jednak decydujący polityczni zrobili więcej, by polskie przedsiębiorstwa dorównywały zagranicznym konkurentom, a potencjał odbiorczy odpowiadał potencjałom innych podobnej wielkości państw Unii Europejskiej i NATO.

Obecnie największą stabilizacją procesu przekształceń polskiej zbrojeniówki jest brak integracji systemu zarządzania sferą gospodarczego zaplecza systemu bezpieczeństwa narodowego w Urzędzie ds. Uzbrojenia, od lat postulowanego przez Polskie Lobby Przemysłowe. Nie ma nawet ministra odpowiedzialnego za nadzorowanie realizacji programu konsolidacji, a między resortami – Ministerstwem Obrony Narodowej, a Ministerstwem Skarbu Państwa, czy Ministerstwem Gospodarki – dochodzi do różnic zdań i ciągłych sporów. Ustanowienie takiego nadzoru jest bardzo wskazane, by końcowe fazy realizacji programu konsolidacji, przypadającej na lata 2010–2012.

Czego brakuje w prowadzonych procesach restrukturyzacyjnych?

* Konsolidacja drogą ustawową w modelu konkurencyjnym. Realizowanie etapami konsolidacji kapitałowej dziesiątek spółek, która może na przeprowadzić na gruncie kontekstu handlowego, nie odpowiada potrzebom wzmożenia rynkowej elastyczności sektora i nie wniesie istotnych zmian w wadliwej mechanizacji zarządzania, poza ograniczeniem finansowej samodzielności spółek zaleźnych. Dla powodzenia sanacji przemysłu obronnego, koncentracja kapitałowa ma drugorzędne znaczenie. PŁP już kilka lat temu mówiło o polskim koncernie zbrojeniowym, a nie o kapitałowo zintegrowanym holdingu.

Istotne jest elastyczne współdziałanie potencjału naukowo-badawczego i produkcyjnego, koncentracja sił i środków na najbardziej obiecujących kierunkach rozwoju i perspektywicznych potencjałach zamówień. Tymczasem dalej utrzymywanych jest wiele spółek, które przy deklarowanym narodowym charakterze przedsięwzięcia, są tworem szuflacym i przez rzeczywisty brak wielu współsiłowni nasuwać istotę spółki jako takiej.

Uważamy, że na obecnym etapie przekształceń sens ma jedynie tworzenie spółek z podmiotami zagranicznymi w formie Joint Venture, przy zachowaniu osobowości prawnej podmiotów polskich.

* Brak wyznaczenia odpowiedzialnej roli MON w zakresie nadzoru oraz odpowiedzialności za politykę wobec przemysłu zbrojeniowego – doskonalony jest tu przykład roli tego ministerstwa w okresie II RP, które wtedy podporządkowywał by cały polski przemysł zbrojeniowy. Uważamy, że także obecnie nadzór nad rozwojem przemysłu powinien pozostać pod nadzorem Ministerstwa Obrony Narodowej. Za bardzo szkodliwe dla polskiej racji stanu i węż niebezpieczne uważamy zamiary podporządkowania konsolidowemu koncernowi Agencji Rozwoju Przemysłu (a także pomysł się pojawiający), która niedawno sprzedała zagranicznym podmiotom dwie najważniejsze polskie wytwórnie finalnej produkcji lotniczej – PZL w Mielcu i WSK PZL Świdnik, oraz walcie przyczynia się do zmniejszenia wielkości potencjału produkcyjnego polskiego przemysłu lotniczego.

* Brak własnej, wewnętrznej profesjonalnej obsługi handlu w przemyśle obronnym i perspektyw na taką rzetelną obsługę. Spółki PHZ Centzin i Centner – wychodzące w świat Bumaru, prowadzą działalność konkurencyjną dla przemysłu w zakresie importu uzbrojenia. Posiadane przez nie informacje o cenach i wadach rodzimych produktów mogą w tej sytuacji zostać wykorzystane przez konkurentów, zabezpieczających o import do Polski ich wyrobów.

* Systematyczne zastawianie akcji spółek zaleźnych przez Akur, a także przejmowanie ich przez ARB. Przykładem może być kredyt Bumaru w zagranicznym banku w wysokości 18 mln dolarów pod zastaw wartości rynkowej co najmniej milard złotych, co grozi przejęciem kontroli nad tymi akcjami przez zagraniczne podmioty.

* Brak konsolidacji z przemysłem jednostek badawczo-rozwojowych i biur konstrukcyjno-technologicznych. Szczególnie wskazane jest realizowanie – w oparciu o skoncentrowane środki – trafnie zdefiniowanych kilku dużych programów badawczo-rozwojowych, opartych na przełomowych technologiach, uwzględniających przyszłe rynki zbytu.

* Brak zapewniania bezpieczeństwa i sensownego ekonomicznego konceptu eksploatacji sprzętu

i udrożenia przez wojsko, przy następującym wsparciu eksploatacyjnym ze strony zagranicznych producentów. W czasie pokoju (czyli także obecnie) powoduje to znaczny wzrost kosztów w stosunku do cen oferowanych krajowych, a w sytuacjach kryzysowych może oznaczać zerwanie kontraktów lub stawianie jeszcze bardziej wygórowanych wymagań cenowych. W tym samym czasie nie otrzymują kontraktów obsługowych i modernizacyjnych wojkowe zakłady produkcyjno-rentowne, podległe MON.

* Brak należytej osłony kontrowiadczącej dla przekształceń polskiego przemysłu obronnego, ułatwiającej działania lobbujące przeciw wybranym menadżerom i spółkom, a także promowanie rewizji

zach zagranicznych, niekorzystnych dla interesu Polski. W ostatnich latach zdarzyło się co najmniej kilka podobnych przypadków. Przykładem może być zakup niepotrzebnych Słom Zbrojnym samolotów M28 za cenę przekraczającą trzykrotnie ich wartość rynkową i wypłacenie wysokiej zaliczki – przy braku pieniędzy na kontrakty realizowane przez dostawców krajowych. Co więcej, lobbysty zagraniczni zajmują ważne stanowiska w resortach związanych z polską obronnością.

* Brak zapewnienia trwałości narodowego charakteru polskiego przemysłu zbrojeniowego. Dążenie Ministerstwa Skarbu Państwa do wprowadzenia kluczowych spółek (Bumaru) na giełdę nie daje trwałości kontroli przy istocie akcyjności, czyli dopuszczenia do publicznego obrotu akcjami. Nie zmienia tego koncepcje złotych akcji, a kolejne ekipy władzy w ramach istoty akcyjności mogą uzyskać odpowiednie uprawnienia interpretacyjne do sprzedaży przedsiębiorstw branży. Obecnie udziałami spółek bywa prowadzony w złej wierze i przy udziale dobrze ukorupionego korupcji.

Poszukiwanie kapitału i technologii najkorzystniej z punktu widzenia

bezpieczeństwa ekonomicznego i ze względów ekonomicznych realizacja może w formie przedsiębiorstwa Joint Venture, bo taka umowa określa trwałe warunki wejścia obcego podmiotu i zabezpiecza polskie interesy. W IV stronie powinny wnosć do spółki nieruchomości, projekty i licencje na wyroby, technologie i urządzenia potrzebne do wytwarzania produktów, czy marek, a całość powinna zmierzać do podjęcia określonej produkcji, a nie do przejęcia rodzimego rynku.

* Zamierzania Bumaru można ocenić jako standardowe: restrukturyzacja, przekształcenia kapitałowe i wejście na giełdę, co nie przysparza do potrzeb planowej konsolidacji. Cechuje je podejście etatystyczne – zamiast redukcji zatrudnienia

jednocześnie przesłem kilku (najlepiej wszystkich) spółek dyktu.

* Niegodna z Kodeksem Spółek Handlowych jest próba ingerowania w działalność zarządów spółek zaleźnych Bumaru przez komitety stojące zarządzając procesem restrukturyzacji. Oznacza to bowiem brak odpowiedzialności przy możliwości przekazywania obowiązujących zarządów wytycznych. Ingeracja w ten sposób model ignoruje fakt suwerenności kodeksowej zarządu spółki i narzuca na odpowiedzialność zarządu za działania spółki dominującej na szkodę spółki zależnej, na przykład poprzez kontrolę nad nieruchomościami, czy prawami do wybranych, atrakcyjnych produktów. Sytuacja taka może być wykorzystywana przez zarządy będące w porozumieniu ze związkami, a w konflikcie z kierownictwem Bumaru. Przysłać akcje pracowniczo mogą rozszerzyć pole takich zakusów.

* Brakuje efektywnych rozwiązań zarządzania kluczową dla przyszłości polskiego przemysłu obronnego strukturą, jaką jest Grupa Bumar. W holdingowej strukturze funkcje władze spółka dominująca może realizować legalnie i formalnie tylko przez zmiany personalne w zarządach spółek zaleźnych. To zaś prowadzi do wprowadzania do nich osób nieprzygotowanych do zarządzania tą specyficzną dziedziną gospodarki (np. Bumar-Labedy). Taki proces można obserwować w Bumaru już kolejny rok. Efektem jest mało efektywne i elastyczne zarządzanie w warunkach agresywnej konkurencji międzynarodowej.

Podsumowując:

W ramach dotychczasowych działań w polskim przemyśle obronnym od lat obserwujemy brak perspektywicznych zamówień, rosnącą lukę technologiczną i postępujące zwalnianie pracowników, w tym wydalonych przez lata unikatowych fachowców.

Wiele wskazuje na to, że obecnie prowadzona holdingowa koncentracja kapitałowa w połączeniu z udziałem w przedsięwzięciu EDA, zamiast konsolidacji pilotowanej przez Radę Ministrów RP, napędza w oparciu o specjalną ustawę, w perspektywie będzie krótko do likwidacji przemysłu obronnego w Polsce, co prowadzić też będzie do istotnej redukcji potencjału polskich Sił Zbrojnych. Kryzys już wywołany największą opóźnieniem w historii ostatnich dekad funkcjonowania MON. Zadania likwidowanej armii przejmą za nasze pieniądze inni partnerzy NATO lub przedsiębiorstwa komercyjne, co może okazać się końcem suwerenności Polski. Czas zatem najszybciej, aby instytucje rządowe ponownie zajęły się problemem restrukturyzacji i konsolidacji polskiego przemysłu zbrojeniowego w interesie przyszłego bezpieczeństwa narodowego.

Warszawa, marzec 2010 r.
J. J. J.

„Myśl Polska” – 28 marca – 4 kwietnia 2010 r.

Gdzie się podziały pieniądze na polską koleję?

Stowarzyszenie Polskiego Lobbysty Przemysłowego, Konfederacji Kolejowych Związków Zawodowych i Sekcji Krajowej Kolejarzy NSZZ „Solidarność” w sprawie usamodzielnienia polskich kolei regionalnych

1. Decyzja o usamodzielnieniu Przewozów Regionalnych nie ma precedensu w Unii Europejskiej. Proces usamodzielnienia został przeprowadzony wobec stanowiska społeczności kolejowej i związków zawodowych. Dla pozbicia się przez rząd problemu deficytowych przewozów regionalnych mających charakter usługi publicznej, mimo sprzeciwu, dokonano przekazania spółki RP do samorządów, a sama ustawa, która zawierała elementy oddłużenia, okazała się dalece niedopracowana.

2. W procesie usamodzielnienia sytuacja Spółki Przewozy Regionalne jest bardzo zła. Już kilka miesięcy po rozpoczęciu tego procesu organa statutowe spółki poddały pod głosowanie wniosek o jej upadłość. Ze wstępnych szacunków wynika, że zeszły rok Przewozy Regionalne zakończyły stratą w wysokości ok. 360 mln zł, znowu nie przekraczając kwoty 0,5 mld zł z tytułu umów z samorządami. Dotacje w 2008 roku zostały zrealizowane w ok. 1/3. Wszystko to oznacza to, że polska kolej była i jest restrukturyzowana przy zbyt małym wsparciu sektora fi-

nowanego są przez spółkę.

3. Brak sankcji i wyciągnięcia konsekwencji za niepodpisanie umów na świadczenie usług przez poszczególne województwa prowadzi do tego, że spółka Przewozy Regionalne realizuje przewozy narażając się na ryzyko nieotrzymania zapłaty za ich wykonanie.

4. Wiele wskazuje na to, iż samorządowcy nie odnaleźli się jeszcze jako współwłaściciele spółki i dominuje wśród nich myślenie kategoriami przede wszystkim własnego województwa. Do tego dochodzi kwestia sprzecznosci interesów 16 samorządowych właścicieli Przewozów Regionalnych, którzy nie są w stanie stworzyć spójnej strategii rozwoju firmy, a mimo to podejmują działania restrukturyzacyjne. W „śliniejszych” województwach pojawia się opinia, że wcześniej czy później dojdzie do rozłamu spółki na kilka kampanii „słabsze” zaś skłaniają się do wyłaniania przewoźnika w przetargu, bo tak jest taniej. Zastrakło więc wsparcie i monitorowanie procesu usamodzielnienia na szczeblu operacyjnym.

5. W Grupie PKP szybko doszło do urealniania cen za usługi wykonywane dla Przewozów Regionalnych. Zamiast negocjować, okładano się pozwami, karnymi odszkodowaniami, wypowiadano i zrywano umowy. Obecne kłopoty wynikają przede wszystkim z demontu naturalnego całocięgowego systemu i braku koordynacji, za co od-

powiedzialny jest Rząd. Dobitnie potwierdził to chaos i bałagan jaki zaplanował na wielu dworcach w pierwszych dniach maja br.

6. Szansy na poprawę sytuacji upatrujemy m.in. w ustaleniu, dlaczego ze strony samorządów do spółki Przewozy Regionalne nie wpłynęło tyle pieniędzy, ile zakładano. Postulujemy także wyzna-

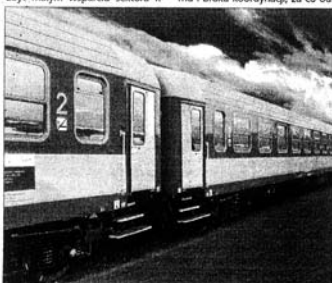
czenie terminu podpisywania umów z samorządami na świadczenie przewozów. Jeśli chodzi o konflikt między PR a Intercity i uruchomienia sieci pociągów Intercity, to ta wojna na torach najdłuższą dotychczas pracowników i pasażerów, którzy otrzymują gorszy rozkład jazdy, a ostatnio pozabawiani są wcześniej zapowiadanych połączeń. W tej sytuacji niezbędny jest dialog samorządowców z kolejarzami, by wyjąć na przeciw oczekiwaniom pasażera, który w tym wszystkim jest najważniejszy, o czym się niestety zapomina. Stąd jedyną drogą to porozumienie się Przewozów Regionalnych ze spółkami Grupy PKP, przy czym aktywną rolę w doprowadzeniu do tego porozumienia powinien odegrać resort Infrastruktury. Ponadto trzeba uwzględnić zapisy wynikające z konieczności wdrożenia unijnego prawa: konkurencji regulowanej, zakazu przyznawania operatorowi wyłącznego prawa organizowania przewozów oraz rozsądnego zysku tam, gdzie przewozy nie są opłacalne i związanej z tym rekompensaty. Ich wdrożenie pozwoli na przezwyciężenie trudności.

7. Domagamy się, aby Ministerstwo Infrastruktury i regionalne organy kontroli skarbowej wyegzekwowały informacje, w jaki sposób marszałkowie rozdysponowali pieniądze z odpisu na podatek CIT, które miały służyć podwyższeniu kontraktów ze spółką PR. Z docierających do resortu infrastruktury sygnałów wynika bowiem, że faktycznie mogły wzrosnąć jedynie o ok. 100 mln zł, zamiast planowanych ok. 250 mln zł.

8. W ramach procesu usamodzielnienia polskich kolei nie należy likwidować linii kolejowych o marginalnym znaczeniu lecz przekazywać je samorządom. W tym celu trzeba by powołać samorządowego zarządcę infrastruktury kolejowej i wykorzystać partnerstwo lokalno-społeczne, m.in. dla lobbingu prokolejowego.

9. Należy zadbać o pasażera i wprowadzić takie rozwiązania, które pozwolą na udostępnienie dworców wszystkim spółkom pasażerskim i obsłudze podróży za pośrednictwem wspólnego systemu sprzedaży biletów. Informacja kolejowa dla podróży musi być precyzyjna, jednoznaczna, i zawierać wyczerpującą treść dla ogłaszanego pociągu.

Warszawa, maj 2010 r.

nanów publicznych, a i te skromne pieniądze trafiają niekiedy po czasie, przez co nie doszarcowano np. stratę PR za 2008 r. w wysokości 138 mln (plus odsetki). Co więcej, majątek konieczny do funkcjonowania Spółki, pomimo określonych zapisów ustawy, nie został dotąd przekazany, a w dodatku wypowiedziano wszystkie umowy dzierżawy na obiekty, które uży-

powiedzialny jest Rząd. Dobitnie potwierdził to chaos i bałagan jaki zaplanował na wielu dworcach w pierwszych dniach maja br.

6. Szansy na poprawę sytuacji upatrujemy m.in. w ustaleniu, dlaczego ze strony samorządów do spółki Przewozy Regionalne nie wpłynęło tyle pieniędzy, ile zakładano. Postulujemy także wyzna-

Rząd odpowiedzialny za chaos na torach

Przedstawiamy wspólne stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego, Konfederacji Kolejowych Związków Zawodowych i Sekcji Krajowej Kolejarzy NSZZ „Solidarność” w sprawie usamorządowania polskich kolei regionalnych. To efekt dyskusji panelowej organizowanej 10 marca przez te trzy organizacje.

Pisaliśmy o niej obszernie w nr 3/2010 GM. Oto treść stanowiska.

1. Decyzja o usamorządowaniu Przewozów Regionalnych nie ma precedensu w Unii Europejskiej. Proces usamorządowania został przeprowadzony wbrew stanowisku społeczności kolejowej i związków zawodowych. Dla pozbycia się przez rząd problemu deficytowych przewozów regionalnych mających charakter usługi publicznej, mimo sprzeciwu, dokonano przekazania spółki RP do samorządów, a sama ustawa która zawierała elementy oddłużenia, okazała się dalece niedopracowana.
2. W procesie usamorządowania sytuacja Spółki Przewozy Regionalne jest bardzo zła. Już kilka miesięcy po rozpoczęciu tego procesu organa statutowe spółki poddały pod

głosowanie wniosek o jej upadłość. Ze wstępnych szacunków wynika, że zeszły rok Przewozy Regionalne zakończyły stratą w wysokości ok. 360 mln zł, znowu nie przekraczając kwoty 0,5 mld zł z tytułu umów z samorządami. Dotacje w 2008 roku zostały zrealizowane w ok. 1/3. Wszystko to oznacza to, że polska kolej była i jest restrukturyzowana przy zbyt małym wsparciu sektora finansów publicznych, a i te skromne pieniądze trafiają niekiedy po czasie, przez co nie doszacowano np. straty PR za 2008 r. w wysokości 138 mln (plus odsetki). Co więcej, majątek konieczny do funkcjonowania Spółki, pomimo określonych zapisów ustawy, nie został dotąd przekazany, a w dodatku wypowiedziano wszystkie umowy dzierżawy na obiekty, które użytkowane są przez spółkę.

3. Brak sankcji i wyciągnięcia konsekwencji za niepodpisanie umów na świadczenie usług przez poszczególne województwa prowadzi do tego, że spółka Przewozy Regionalne realizuje przewozy, narażając się na ryzyko nieotrzymania zapłaty za ich wykonanie.
4. Wiele wskazuje na to, iż samorządowcy nie odnaleźli się jeszcze jako współwłaściciele spółki i dominuje wśród nich myślenie kategoriami przede wszystkim własnego województwa. Do tego dochodzi kwestia sprzeczności interesów 16 samorządowych właścicieli Przewozów Regionalnych, którzy nie są w stanie stworzyć spójnej strategii rozwoju firmy, a mimo to podejmują działania restrukturyzacyjne. W „silniejszych” województwach pojawia się opinia, że wcześniej czy później dojdzie do rozłamu spółki na kilka kampanii, „słabsze” zaś skłaniają się do wyłaniania przewoźnika w przetargu, bo tak jest taniej. Zabrakło więc wsparcia i monitorowania procesu usamorządowania na szczeblu operacyjnym.
5. W Grupie PKP szybko doszło do urealniania cen za usługi wykonywane dla Przewozów Regionalnych. Zamiast negocjować, układano się pozwami, karnymi odsetkami, wypowiadano i zrywano umowy. Obecne kłopoty wynikają przede wszystkim z demontażu naturalnego całościowego systemu i braku koordynacji, za co odpowiedzialny jest Rząd. Dobitnie potwierdził to chaos i bałagan jaki zapanował na wielu dworcach w pierwszych dniach maja br.
6. Szansy na poprawę sytuacji upatrujemy m.in. w ustaleniu, dlaczego ze strony samorządów do spółki Przewozy Regionalne nie wpłynęło tyle pieniędzy, ile zakładano. Postulujemy także wyznaczenie terminu podpisywania

Fot. G. Miec

1. Głos Maszynisty 6/2010

„Głos Maszynisty” nr 6/2010 – czerwiec 2010 r.

umów z samorządami na świadczenie przewozów. Jeśli chodzi o konflikt między PR a Intercity i uruchomienia sieci pociągów InterRegio, to ta wojna na torach najbardziej dotyka pracowników i pasażerów, którzy otrzymują gorszy rozkład jazdy, a ostatnio pozbawiani są wcześniej zapowiadanych połączeń. W tej sytuacji niezbędny jest dialog samorządowców z kolejarzami, by wyjść naprzeciw oczekiwaniom pasażera, który w tym wszystkim jest najważniejszy, o czym się niestety zapomina. Stąd jedyną drogą to porozumienie się Przewozów Regionalnych ze spółkami Grupy PKP, przy czym aktywną rolę w doprowadzeniu do tego porozumienia powinien odegrać resort Infrastruktury. Ponadto trzeba uwzględnić zapisy wynikające z konieczności wdrożenia unijnego prawa: konkurencji regulowanej, zakazu przyznawania

operatorowi wyłącznego prawa organizowania przewozów oraz rozsądnego zysku tam, gdzie przewozy nie są opłacalne i związanej z tym rekompensaty. Ich wdrożenie pozwoli na przezwycięzenie trudności.

7. Domagamy się, aby Ministerstwo Infrastruktury i regionalne organy kontroli skarbowej wyegzekwowały informację, w jaki sposób marszałkowie rozdysponowali pieniądze z odpisu na podatek CIT, które miały służyć podwyższeniu kontraktów ze spółką PR. Z docierających do resortu infrastruktury sygnałów wynika bowiem, że faktycznie mogły wzrosnąć jedynie o ok. 100 mln zł, zamiast planowanych ok. 250 mln zł.
8. W ramach procesu usamodzielnienia polskich kolei nie należy likwidować linii kolejowych o marginalnym znaczeniu lecz przekazywać je samorządom.

W tym celu trzeba by powołać samorządowego zarządcę infrastruktury kolejowej i wykorzystać partnerstwo lokalno-społeczne, m.in. dla lobbingu prokolejowego.

9. Należy zadbać o pasażera i wprowadzić takie rozwiązania, które pozwolą na udostępnienie dworców wszystkim spółkom pasażerskim i obsłudze podróżnych za pośrednictwem wspólnego systemu sprzedaży biletów. Informacja kolejowa dla podróżnych musi być precyzyjna, jednoznaczna, i zawierać wyczerpującą treść dla ogłaszanego pociągu.

Warszawa, maj 2010 r.

Od redakcji:

Dobrze by było gdyby to wspólne stanowisko KKZZ i SKK NSZZ „Solidarność” stało się podłożem do dalszej, lepszej, współpracy z korzyścią dla polskiej kolei i kolejarzy. ■

„Głos Maszynisty” nr 6/2010 – czerwiec 2010 r.

DOKUMENTY

STANOWISKO Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w sprawie budżetu MON na rok 2011 i realizacji programów modernizacyjnych Sił Zbrojnych RP

1. Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego wyraża zaniepokojenie planowaną wysokością budżetu MON w wysokości 1,95 w perspektywie sześciolatniej (jako średnia z sześciu lat). Realizacja tego zamiaru byłaby nie tylko naruszeniem obowiązującej Ustawy z dnia 25 maja 2001 roku o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych RP, ale wymusiłaby dalsze redukcje polskiej armii i zahamowałaby jej profesjonalizację i modernizację.

2. Wielkie cięcia budżetu MON w latach 2008-2009 spowodowały zapasć w polskim przemyśle obronnym i znacznie spowolniły modernizację naszych Sił Zbrojnych, dlatego budżet na potrzeby obronności w najbliższym roku powinien być wyższy niż w latach ubiegłych. Bardzo ważną sprawą będzie ostateczna, zaakceptowana przez Parlament, struktura budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej w roku przyszłym. Postulujemy, aby jako priorytet w przyszłorocznym budżecie potraktować wydatki na modernizację techniczną Sił Zbrojnych RP i zakup nowego uzbrojenia. Powinny także wzrosnąć wydatki na szkolenie i prace remontowo-modernizacyjne.

3. Budżet powinien zawierać – w odpowiednich proporcjach – wydatki na realizację przyjętych już czternastu programów modernizacyjnych. Jednocześnie warto w najbliższym czasie przyjąć jeszcze jeden program modernizacyjny, a mianowicie wdrożenie i produkcję wielozadaniowej platformy bojowej „Anders”, zaprezentowanej podczas niedawnego Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach. Jest ona przykładem dużych możliwości naszego przemysłu obronnego. Program ten powinien przybrać formę strategicznego programu rządowego.

4. Dla prawidłowej, korzystnej dla obu stron – dla wojska i przemysłu – modernizacji uzbrojenia Sił Zbrojnych RP pożądana jest ścisła, systematyczna współpraca między polskimi przedsiębiorstwami obronnymi i ich zapleczem badawczo-rozwojowym a polską armią, opar-

ta na wzajemnym przekazywaniu wymagań i oczekiwań obu stron. Do tego niezbędne jest stworzenie stałej płaszczyzny wymiany informacji na ten temat, która na przykład może przybrać formę cyklicznych, odbywających się raz na kwartał, spotkań Ministra Obrony Narodowej lub jego zastępcy ds. uzbrojenia i modernizacji, Szefa Sztabu Generalnego WP i dowódców wszystkich rodzajów sił zbrojnych z prezesami przedsiębiorstw i firm zbrojeniowych, państwowych i prywatnych, remontowo-produkcyjnych i szefami jednostek badawczo-rozwojowych prowadzących prace na rzecz obronności.

5. W celu właściwego ukierunkowania procesów modernizacyjnych wskazane jest również powołanie w Ministerstwie Obrony Narodowej specjalnej komórki analizującej doświadczenia z udziału polskich oddziałów wojskowych w misjach w Iraku i w Afganistanie, a zwłaszcza użycia tam uzbrojenia i wyposażenia produkowanego przez polski przemysł. Wynikające z tego wnioski i rekomendacje powinny być przekazywane polskiemu przemysłowi obronemu i jego zapleczu badawczo-rozwojowemu.

6. Postulujemy, aby specjalnie powołany zespół międzyresortowy, w którym zasiadaliby także reprezentanci przemysłu, szybko zajął się implementacją w formie ustawowej (wydaje się, że najlepiej poprzez nowelizację istniejącej ustawy Prawo zamówień publicznych) przyjętej przez Unię Europejską Dyrektywy nr 81 (2009/81/WE), która jest konsekwencją przystąpienia Polski do otwartego, konkurencyjnego europejskiego rynku uzbrojenia. Do 21 sierpnia 2011 r. jej przepisy muszą zostać wdrożone do ustawodawstwa krajowego.

Obok pozytywnych efektów, jakie powodować może implementacja tej dyrektywy (wzrost konkurencji, obniżenie cen, poprawa jakości oferowanych wyrobów i usług), z naciskiem należy stwierdzić należy, iż polski przemysł obronny na obecnym etapie rozwoju nie jest dostatecznie przygotowany do konkurencyjnej konfrontacji z dużo silniejszymi przedsiębiorstwami i zbrojeniowymi z innych krajów

UE, szczególnie pochodzącymi z krajów „starej UE”. Ortodoksyjna, polegająca na „wybieganiu przed szereg” implementacja zasad opisanych w Dyrektywie 2009/81/WE doprowadzić może do całkowitej likwidacji większości spółek należących do polskiego przemysłowego potencjału obronnego.

Stąd do nowelizowanej ustawy należy, naszym zdaniem, wprowadzić zapis mówiący, że „elementem zapewnienia bezpieczeństwa narodowego jest utrzymanie możliwości produkcyjnych w zakresie podstawowych rodzajów uzbrojenia na terenie kraju”. Sformułowanie takie nie dyskryminuje firm zagranicznych – stwarza jedynie wymóg produkcji w Polsce, co ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa dostaw. Należałoby też stworzyć rygorystyczną instrukcję dla MON, określającą jakie wymogi musi spełniać zagraniczny dostawca, aby zagwarantować bezpieczeństwo dostaw.

Ponadto postulujemy:

* uregulowanie w przepisach krajowych, dopuszczone dyrektywą, wyłączenia zakupu sprzętu wojskowego i cywilnego o dowolnej wartości dla wojsk poza terytorium kraju,

* podjęcie próby wyspecyfikowania zakupów podlegających wyłączeniu w szczególnie uzasadnionych przypadkach,

* uregulowanie przestrzegania przez MON zasady posiadania w swoich zasobach jednolitego uzbrojenia i środków bojowych przyjętych na uzbrojenie Sił Zbrojnych na mocy decyzji MON; dopuszczenie do przyjęcia zamówienia przez innych niż dotychczas dostawców wiązać się powinno z pewnymi barierami np. badaniami kwalifikacyjno-wdrożeniowymi na koszt producenta,

* zaproponowanie Ministerstwu Obrony Narodowej rozwiązania polegającego na zawarciu siedmioletnich umów ramowych z przedsiębiorstwami krajowymi, np. w ramach Planu Modernizacji Technicznej Sił Zbrojnych.

* uregulowanie prawa własności dokumentacji technicznej; dobrym rozwiązaniem byłoby tu przejęcie dokumentacji MON-owskiej przez wskazane przedsiębiorstwa, np. w formie darowizny lub dzierżawy wieczystej, bowiem posiadanie własnej dokumentacji preferować będzie wykonawcę w każdym rodzaju przyjętym trybie przetargowym.

Warszawa, październik 2010 r.

„Myśl Polska” – 24-31.10.2010 r.

MON KUPUJE 16 SAMOLOTÓW szkolno-bojowych za ponad miliard złotych

Siedmiu chętnych na kontrakt

Rosjanie i Chińczycy dołączyli do grona zainteresowanych przetargiem. Mimo że termin składania ofert upływa jutro, to już wiadomo, że o kontrakt stara się siedem firm.

Jak ujawnił „DGP” Janusz Sejmej, rzecznik MON, złożyły je włoska Alenia Aeromacchi, Korean Aerospace Industry, brytyjski BAE Systems, czeskie Aero Vodochody oraz fińska Patria Aviation. Są też dwie polskie firmy: IMS Gostynin oraz MAW Telecom z Warszawy. One nie oferują własnego produktu, tylko są pośrednikami.

Sejmej nie chce zdradzić, jakie zaproponowały samo-

loty. Ale rynek aż huczy, że za firmami stoją Rosjanie i Chińczycy.

Paweł Soroka, koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego, twierdzi, że Rosjanie będą mieć marne szanse, nie z uwagi na jakość produktu, tylko ze względu na stosunki z NATO. Trudna do zaakceptowania może być też chińska oferta. Koreańscy wystawiają do konkursu produkowany wspólnie z amerykańskim Lockheed Martin T-50. Pozostali producenci proponują naszej armii: M-346 (Aeromacchi), L-159 (Aero), nowe hawki (BAE Systems) oraz ich zmodernizowane wersje (Patria).

Pośrednicy proponują najprawdopodobniej rosyjski Jak-130 i jeden z trzech produkowanych w Chinach samolotów na licencji rosyjskiej.

Tak duże zainteresowanie konkursem nie dziwi, bo to jeden z największych od lat konkursów w polskiej armii. Jednak jak twierdzi Soroka, to zbyt małe zamówienie, żeby pozytywne skutki mógł odczuć także polski przemysł. Według niego pięć – sześć lat po zrealizowaniu tego zamówienia rząd powinien dokupić przynajmniej dwa razy tyle samolotów. Wtedy byłaby szansa na tzw. polonizację maszyny, czyli

montaż samolotów w naszych zakładach częściowo na bazie produkowanych u nas elementów.

MON chce ostatnie z zamówionych maszyn odebrać w 2015 r., dlatego przetarg zamierza rozstrzygnąć na przełomie tego i następnego roku. Czy to możliwe? – To realny termin, o ile resort wykaże się dużą determinacją i nie ulegnie lobby-stom – uważa Sławomir Kułakowski, prezes Polskiej Izby Producentów na rzecz Obronności Kraju. W przeciwnym razie konkurs, jak wcześniejsze, będzie trwał latami.

CEZARY PYTLOS

„Dziennik – Gazeta Prawna” – 2.11.2010 r.

W trosce o obronność państwa

(09-11-2010)

Zachęcamy do zapoznaniem się ze stanowiskiem Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w sprawie modernizacji polskiej armii.

STANOWISKO Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w sprawie budżetu MON na rok 2011 i realizacji programów modernizacyjnych Sił Zbrojnych RP

1. Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego wyraża zaniepokojenie planowaną wysokością budżetu MON w wysokości 1,95% PKB w perspektywie sześciolletniej (jako średnia z sześciu lat). Realizacja tego zamiaru byłaby nie tylko naruszeniem obowiązującej Ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych RP, ale wymusiłaby dalsze redukcje polskiej armii i zahamowałaby jej profesjonalizację i modernizację.
2. **Wielkie cięcia budżetu MON w latach 2008-2009 spowodowały zapaść w polskim przemyśle obronnym i znacznie spowolniły modernizację naszych Sił Zbrojnych, dlatego budżet na potrzeby obronności w najbliższym roku powinien być wyższy niż w latach ubiegłych.** Bardzo ważną sprawą będzie ostateczna, zaakceptowana przez Parlament, struktura budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej w roku przyszłym. Postulujemy, aby jako priorytet w przyszłorocznym budżecie potraktować wydatki na modernizację techniczną Sił Zbrojnych RP i zakup nowego uzbrojenia. Powinny także wzrosnąć wydatki na szkolenie i prace remontowo-modernizacyjne.
3. Budżet powinien zawierać – w odpowiednich proporcjach – wydatki na realizację przyjętych już czternastu programów modernizacyjnych. Jednocześnie warto w najbliższym czasie przyjąć jeszcze jeden program modernizacyjny, a mianowicie wdrożenie i produkcję wielozadaniowej platformy bojowej „Anders”, zaprezentowanej podczas niedawnego Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach. Jest ona przykładem dużych możliwości naszego przemysłu obronnego. Program ten powinien przybrać formę strategicznego programu rządowego.
4. Dla prawidłowej, korzystnej dla obu stron – dla wojska i przemysłu – modernizacji uzbrojenia Sił Zbrojnych RP pożądana jest ścisła, systematyczna współpraca między polskimi przedsiębiorstwami obronnymi i ich zapleczem badawczo-rozwojowym a polską armią, oparta na wzajemnym przekazywaniu wymagań i oczekiwań obu stron. Do tego niezbędne jest stworzenie stałej płaszczyzny wymiany informacji na ten temat, która na przykład może przybrać formę cyklicznych, odbywających się raz na kwartał, spotkań Ministra Obrony Narodowej lub jego zastępcy ds. uzbrojenia i modernizacji, Szefa Sztabu Generalnego WP i dowódców wszystkich rodzajów sił zbrojnych z prezesami przedsiębiorstw i firm zbrojeniowych, państwowych i prywatnych, remontowo-produkcyjnych i szefami jednostek badawczo-rozwojowych prowadzących prace na rzecz obronności.
5. W celu właściwego ukierunkowania procesów modernizacyjnych wskazane jest również powołanie w Ministerstwie Obrony Narodowej specjalnej komórki analizującej doświadczenia z udziału polskich oddziałów wojskowych w misjach w Iraku i w Afganistanie, a zwłaszcza użycia tam uzbrojenia i wyposażenia produkowanego przez polski przemysł. Wynikające z tego wnioski i rekomendacje powinny być przekazywane polskiemu przemysłowi obronemu i jego zapleczu badawczo-rozwojowemu.
6. Postulujemy, aby specjalnie powołany zespół międzyresortowy, w którym zasiadaliby także reprezentanci przemysłu, szybko zajął się implementacją w formie ustawowej (wydaje się, że najlepiej poprzez nowelizację istniejącej ustawy Prawo zamówień publicznych) przyjętej przez Unię Europejską Dyrektywy nr 81 (2009/81/WE), która jest konsekwencją przystąpienia Polski do otwartego, konkurencyjnego europejskiego rynku uzbrojenia. Do 21 sierpnia 2011 r. jej przepisy muszą zostać wdrożone do ustawodawstwa krajowego.

Strony internetowe kwartalnika „Obywatel” – 9.11.2010 r.

Minister finansów Jacek Rostowski wpadł na pomysł, jak „obejść” zapis ustawy z maja 2001 r., która mówi o przeznaczaniu na armię każdego roku 1,95 proc. produktu krajowego brutto. Dzięki pomysłowi Rostowskiego teraz ma być ten sam procent PKB, ale liczony, jako średnia z ostatnich sześciu lat. Każda Rząd uwija się wokół pieniędzy na wojsko, które są mu potrzebne na inne cele

go przedstawiło stanowisko w sprawie budżetu MON na przyszły rok, ustosunkowując się do realizacji programów modernizacyjnych armii i konieczności przyjęcia już w sierpniu przyszłego roku unijnej Dyrektywy nr 81 (2009/81/WE). Wkrótce wszystkie armie Unii Europejskiej będą musiały kupować uzbrojenie

Bezpieczeństwo jutra zaczyna się dzisiaj

Wiesława Mazur

gospodyni domowa wie, że to nie jest to samo, gdyż powoduje konieczność zadłużania się, a potem spłatę długu z procentami.

**Trzeba pomyśleć,
jak mniej stracić**

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskie-

wyłącznie na przetargach otwartych. Producenci min, czołgów i granatów boją się, że polskich żołnierzy będą zbroić wyłącznie obce firmy. Koordynator PLP prof. dr hab. Paweł Soroka oraz grupa społecznych ekspertów Lobby apelują, gdzie mogą, żeby

Cd. czytaj – s. 6

„Nasza Polska” – 30.11.2010 r.

Rząd uwija się wokół pieniędzy na wojsko, które są mu potrzebne na inne cele

Bezpieczeństwo jutra zaczyna się dzisiaj

Siły Zbrojne systematycznie współpracowały z polskimi przedsiębiorstwami zbrojeniowymi. Wskazują na konieczność powołania w MON specjalnej komórki analizującej doświadczenia z udziału polskich wojskowych w misjach w Iraku i Afganistanie, zwłaszcza z używanego tam uzbrojenia i wyposażenia produkowanego przez polski przemysł. Wnioski i rekomendacje powinny być przekazywane polskim fabrykom i ich zaplecza badawczo rozwojowemu. PIP postuluje powołanie zespołu międzyresortowego, w którym zasiadaliby reprezentanci przemysłu i zajęli implementację – najlepiej w formie ustawowej. – Dyrektorzy nr 81, tak żeby Polska jak najmniej straciła.

Minister Klich schudł bardziej

Ciecia w budżecie Ministerstwa Obrony Narodowej w latach 2008 – 2009 spowodowały modernizację naszych sił zbrojnych i spowodowały zapas w wielu przedsiębiorstwach przemysłu obronnego. Być może zdaje sobie z tego sprawę Bogusław Klich, szef MON, który głośną hipitery i znajduje się poza oczami premiera Donalda Tuska jednak się tym na swój sposób przejmuje i dlatego schudł aż o 14 kg. Niektórzy uważają, że przyjęte zadania daleko go przesztają, a ponieważ działa na oślep, odsyłają do zabawy okłamywanymi żołnierzami. Przypominamy, że budżet MON na rok 2009 wyniósł 24,9 mld zł. Oficjalnie został obcięty o 1,9 mld zł, a jak się wszystko razem policzyć (łącznie z długiem z poprzedniego roku) o 5 mld zł. Jak pamiętamy, Klich na te cięcia bez słowa się zgodził i zameldował premierowi, że gotów jest przyjąć w każdej chwili zadania jeszcze trudniejsze. O rezultacie

„cięć” będzie głośno. Dowiedzieliśmy się ostatnio o fatalnych warunkach na poligonie w Drawsku Pomorskim – gdzie żołnierze pozbawieni są opieki medycznej, mają urągające warunki sanitarne,

Wojskowe przedsiębiorstwa remontowo-produkcyjne powinny zostać skonsolidowane – uważa Małgorzata Kucab (fot. WMI)

nędnę wyżywienie, 4pą stłoczeni w namiotach ogrzewanych koksownikami.

Eksport wyparował, zwolnienia w Bumarze

Z braku środków armia coraz gorzej karmi żołnierzy, w tym największy obronny holding Bumar, składający się z wielu przedsiębiorstw. Nasze wojsko stało się dla Bumaru jedynym żywicielem, ponieważ Bumar przestał eksportować. Przychody holdingu w ub. roku wynosiły 2, 65 mld zł, a rok wcześniej 3,5 mld zł. Z

eksportu polskiej broni w 2009 r. Bumar uzyskał tylko 560 mln zł. Konkurencja wypiera polską broń z rynków Indonezji, Malezji, Indii. Nie jest łatwo, ponieważ na europejskim i światowym rynku mamy

do czynienia z nadprodukcją uzbrojenia, tymczasem naszej zbrojeniówce brakuje zaawansowanych technologii. Szefostwo Bumaru zarządziło tzw. restrukturyzację, zaczynając od zwolnień. Objęła 2,5 tys. ludzi (na ponad 11 tys. zatrudnionych). Z restrukturyzacji zatrudnienia szaleją przed Świętami w Radwazie i Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji, z wymienionych stołecznych spółek, które przez lata były chlubą polskiej zbrojeniówki ma zostać wyrzuconych kilkadziesiąt osób.

Związkowcy w strachu

Grupa kapitałowa Bumaru jest źle zarządzana – uważa Niezależny Samorządny Związek Zawodowy Pracowników Wojska i sprzeciwia się dalszej realizacji „Strategii konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego”, w takiej formie, w jakiej się odbywa, zwłaszcza włączenia Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych – jednoodcinkowych spółek skarbu państwa – do Bumaru. WPRP dokonują ok. 80 proc. wszystkich remontów uzbrojenia i sprzętu wojskowego, w tym świadczą usługi o najwyższym stopniu trudności. Zdaniem związkowców holding Bumar ma kłopotliwą płynność finansową i ryzykownie zastawia akcje spółek zależnych w zagranicznych banku inwestycyjnym (po odmowie udzielenia kredytu przez Bank Gospodarki Krajowej i Bank Gospodarki Żywnościowej). Małgorzata Kucab przewodnicząca Zarządu Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej

choćby zdenerwowana wypowiedziała się jasno – Bumar znajduje się na krawędzi bankructwa. Prowadzi restrukturyzację najprostszą metodą: zwalniania ludzi i wyprzedzanie majątek, a wewnątrz grupy transferuje gotówkę z podmiotów lepszych do gorszych, uniemożliwiając rozwój tych pierwszych. Powoduje się na dyskusje podczas posiedzenia Sejmowej Komisji Obrony Narodowej w październiku br.

Remontówka podpowiada, co robić

W razie włączenia do Bumaru zagrożenie dla WPRP byłoby ogromne, gdyż wszystkie akcje podmiotów Grupy Bumar weszłyby do masy upadłości – mówi przewodnicząca Kucab. Doślabo do niekontrolowanej przywłaszczania i wrogich przejęć przez nieznane, nie wykluczone, że podstawione, podmioty. Obecnie Bumar generuje zysk głównie ze sprzedaży nieruchomości spółek zależnych – informują związkowcy, którzy boją się przezwyciężenia ich firm przez holding, jedno po drugim, a następnie rozproszenie w tzw. bumarowskich, branżowych dywizjach (konsorcjach produkcyjnych). Żaloga domagają się jak najszybszego skonsolidowania WPRP i utworzenia sektorów: lotniczego, uzbrajania wojsk lądowych i specjalnych oraz sektora morskiego. Po dokonaniu konsolidacji w przypadku sektora lotniczego (zakłady w Łodzi, Bydgoszczy, Dębnie, Warszawie i Instytutu Wojsk Lotniczych) powstałaby zważona grupa przedsiębiorstw będących polską własnością (reszta firm tego sektora została sprzedana kapitałowi zagranicznemu, głównie amerykańskiemu). W warunkach globalizacji i silnych tendencji do sprzedawania naszego wspólnego majątku, włączenie całych segmentów gospodarczych do firm podległych resortowi skarbu stało się niebezpieczne – argumentuje M. Kucab.

Implementacja Dyrektywy nr 81 bez ortodoksji!

Nie wszyscy eksperci, którzy doskonale znają problemy wojska i przemysłu zbrojeniowego zgadzają się ze związkowcami, broniącymi przecież miejsce pracy. Ta grupa stawia na Bumar, którego powołanie w ich opinii było słuszne, trzeba teraz dopilnować, żeby był właściwie zarządzany. Bez holdingu niejedno przedsiębiorstwo zbrojeniowe, które znalazło się pod jego czapką już by nie istniało. Nikt jednak nie kryje, że polski przemysł obronny na obecnym etapie, nie jest dostatecznie przygotowany do konkurencyjnej konfrontacji z dużo silniejszymi przedsiębiorstwami zbrojeniowymi z krajów „starej” UE. „Wybieganie przed szereg, tj. ortodoksyjna implementacja zasad Dyrektywy nr 81 jest składową, może do prowadzić do całkowitej likwidacji spółek należących do polskiego potencjału obronnego” – czytamy w stanowisku PIP. Dlatego zdaniem niezależnych ekspertów do implementowanej ustawy należy wprowadzić zapis, że elementem bezpieczeństwa narodowego jest utrzymanie możliwości produkcyjnych w zakresie podstawowych rodzajów uzbrojenia na terenie kraju. W Lobby „da, że takie sformułowanie nie dy... minuje firm zagranicznych – stwarza jedynie wymóg produkcji uzbrojenia w Polsce, co ma znaczenie dla naszego bezpieczeństwa. ■

Wiesław Mazur

„Nasza Polska” – 30.11.2010 r.

Trzeba zmian w systemie

Z Pawłem Soroką, koordynatorem Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego rozmawia Rafał Zarzecki

– Sytuacja na kolei i w jej otoczeniu jest nie do pozazdroszczenia. Reforma PKP nie przyniosła spodziewanych efektów. Kolejne rządy brnęły jednak w ślepą uliczkę. PLP od lat wnikliwie przygląda się problemom kolei i próbuje im przeciwdziałać, ale to głos wołającego na puszczy...

– Współpraca PLP z ZZM została nawiązana pod koniec lat 90. Rozpoczęły się wówczas prace nad ustawą o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego PKP, przyjęta ostatecznie 8 września 2000 roku. Do tego czasu zorganizowaliśmy dwie ogólnopolskie konferencje, a później jeszcze trzy, poświęcone problemom polskiego kolejnictwa, gdzie wypowiadaliśmy się na temat dokonujących się przekształceń, ich kierunków i przestrzegaliśmy przed ich skutkami.

Od samego początku mieliśmy świadomość, że przekształcenia PKP są konieczne, bo dotychczasowy system nie przystawał do warunków gospodarki rynkowej i otoczenia zewnętrznego. Toczyły się dyskusje w jakim kierunku reformować kolej, jakie przyjąć narzędzia i sposoby przekształceń, by punkt docelowy okazał się korzystny dla pasażerów i klientów oraz dla gospodarki. Zderzały się różne poglądy. PLP stało na stanowisku, że cały proces należy przeprowadzić bardzo rozważnie. Uważaliśmy, że kolej to wielkie i złożone przedsiębiorstwo infrastrukturalne stanowiące system, który trzeba reformować ewolucyjnie z uwzględnieniem jego specyfiki oraz na bieżąco monitorować proces przekształceń. Z drugiej strony pewne środowiska lansowały model przemian oparty na bardzo liberalnych regułach ekonomicznych, forsując idee przyspieszonego tworzenia

rynku kolejowego i konkurencji. Niestety, to ich racje wzięły wówczas górę i miały decydujący wpływ na przyjęte wówczas przez resort transportu, a później infrastruktury kształt ustawy o PKP i akty wykonawcze.

– Jak to się stało, że przyjęto takie a nie inne kierunki reform?

– Już wtedy dużą rolę odgrywali rosnący w siłę przewoźnicy prywatni i grupa skupiona wokół powstałego Zespołu Doradców Gospodarczych TOR, z Adrianem Furgalskim na czele, którego długo traktowano niczym wyrocznię. Do tego doszedł lobbying firm zagranicznych oraz procesy liberalizacji rynku kolejowego w Unii Europejskiej. Ostatecznie polską kolej podzielono na wiele części, wręcz poszatkowano. W skali całej Europy to wydarzenie bez precedensu. Zapisy słynnej unijnej dyrektywy 91/440/EWG wymagały jedynie podziału przedsiębiorstwa na część infrastrukturalną i przewozową. Nie było konieczności dzielenia firmy na tyle rywalizujących ze sobą spółek. Nikt tego od Polski nie oczekiwał. To wyglądało na celowe wybieganie przed szereg. Kompletnie nie uwzględniono specyfiki przedsiębiorstwa PKP – że to wielka firma stanowiąca złożony system, w którym niezwykle istotna jest koordynacja w czasie rzeczywistym, kwestie bezpieczeństwa, czy efekt skali w odniesieniu do np. zakupów czy remontów taboru. Myślę, że na taki kierunek reform nałożyły się czyste interesy. To oczywiście, że rozczłonkowanie było korzystne dla przewoźników prywatnych, bo osłabiało konkurencję ze strony PKP oraz w interesie operatorów zagranicznych, którzy znając kierunki przekształceń mieli świadomość, że wcześniej czy później uzyskają równy

dość do linii kolejowych w Polsce. Szkoda, że zagrożeni z tym związanych nie widzieli politycy, a zwłaszcza ówczesni ministrowie odpowiadający za kolej, czy kierownictwo PKP. Tworzenie spółek było otwarciem furty do ich prywatyzacji. Jedynie środowisko związkowe dostrzegało zagrożenia i dzieliło się swoimi obawami. Szczególnie aktywny był w tym ZZM.

– Nie całe środowisko, uściślijmy. To były czasy rządu kierowanego przez premiera Jerzego Bużka. Transport przypadł w udziale Unii Wolności, ministrami byli Eugeniusz Morawski i Tadeusz Syryjczyk, którego asystentem był zresztą wspomniany Adrian Furgalski.

– Niektóre środowiska kolejarskie zostały zapewne przekonane do tego kształtu ustawy. Pierwsze otrzeźwienie przyszło jednak stosunkowo szybko. W 2003 roku ZZM, SKK NSZZ „S”, ZZ DR PKP, ZZ PW, ZZD PKP, MZZ RT, ZZDK w RP i Solidarność 80 powołały wspólny Krajowy Komitet Protestacyjno-Strajkowy Kolejarzy, który rozpoczął w 2003 roku protest – rozprzestrzeniający się strajk głodowy, który zmierzał do strajku generalnego.

– Ale to już był akurat okres rządów SLD–PSL–Unia Pracy i rządu kierowanego przez premiera Leszka Millera. Czy to wtedy Polskie Lobby

Głos Maszynisty 1/2011

„Głos Maszynisty” nr 1/2011 – styczeń 2011 r.

Przemysłowe przygotowało własny program naprawy dla kolei?

– Tak. W marcu 2004 roku PLP wspólnie z kolejarskimi związkami zawodowymi, zorganizowaliśmy konferencję pn. „Polska potrzebuje narodowych kolei. Alternatywne propozycje funkcjonowania i rozwoju PKP”. To tam po raz pierwszy przedstawiliśmy Alternatywny Program Naprawy PKP, który powstał z inspiracji KKP-SK. Dziś należy patrzeć na niego historycznie, ale strategia ta wytyczała zupełnie inne kierunki reform niż te przyjęte przez rząd AWS-UW. Mimo udziału w tej konferencji wielu decydentów kolejowych i posłów nie podjęto jednak z nami dyskusji, a nasze koncepcje pozostały na papierze.

– A może do niektórych wartości w obecnej sytuacji wrócić? SLD przygotowało program naprawy dla kolei, który zakłada konsolidację kolejowych spółek. Czy to jest możliwe do przeprowadzenia?

– Wspomniany Alternatywny Program Naprawy PKP wymagałby aktualizacji i pewnych modyfikacji, bo czas biegnie i świat nie stoi w miejscu. Należy dokonać wnikliwej analizy jak wygląda otoczenie kolei i jakie są wyzwania ze strony konkurencji. Zdaję sobie sprawę z faktu, że niektóre procesy może być trudno odwrócić bo wiązałyby się to ze zbyt dużymi kosztami. Warto się jednak zastanowić co można zmienić, aby przestawić ten organizm na lepszą jakościowo strategię, by dostosować go do obecnych wyzwań stojących przed polską gospodarką i stawianych przez rynek europejski. Nasz rynek kolejowy jest bardzo intratny ze względu na strategiczne położenie tranzytowe Polski. Pytanie kto będzie czerpał z tego korzyści.

Na pewno nie musi być aż tyle spółek. Stosunkowo najprostsza wydaje się konsolidacja infrastruktury. Reintegracji wymaga kolej regionalna. Na tym polu jest kompletny bałagan, przed czym ostrzegaliśmy au-

torów koncepcji usamorządowienia. Nie posłuchano nas, niestety i takie są efekty. Kolejny palący problem to kształt Grupy PKP, która mogłaby mieć strukturę holdingową. Ostatnie doświadczenia pokazują, że ktoś musi mieć wpływ na koordynację rozkładów jazdy. Należy wypracować nowy system współdziałania na styku Ministerstwo Infrastruktury–Urząd Transportu Kolejowego–Grupa PKP.

– Gdzie tkwi przyczyna obecnej sytuacji na kolei? Na pewno winien jest zły system, ale może też i ludzie?

– Duży wpływ na obecny stan rzeczy miał brak monitorowania rezultatów dotychczasowych przekształceń, nie wyciąganie wniosków i nie dokonywanie na bieżąco korekt. Dziś oczywiście nikt nie poczuwa się do winy. Mało kto mówi, że winna była zła strategia. Najchętniej winą obarcza się wykonawców – przedstawianych jako ludzi bez kompetencji, lub zwalnia ją na brak konsekwencji w działaniu czy powolne tempo wprowadzania reformy. Uważam, że odpowiedzialność za obecną sytuację ponoszą przede wszystkim osoby decyzyjne – poszczególne rządy i ministrowie odpowiadający za kolej. Żaden rząd nie wypracował polityki transportowej, w której określiłby zasady polityki zrównoważonego rozwoju i nakładów na drogi i kolei. O interes PKP nie pomyśleli w wystarczający sposób zadbać szefowie PKP. Pytanie, czy w ogóle byli w stanie tego dokonać. A może bali narazić się politykom?

– Tak czy owak mamy zmiany na kluczowych stanowiskach. Czego można się dalej spodziewać?

– To doraźny zabieg, który sam z siebie nie przyniesie zmiany jakościowej. Narastające od lat problemy mogą się znowu ujawnić w najbliższych miesiącach. Kolejny nagły atak zimy poskutkować może jeszcze większymi problemami natury

techniczno-eksploatacyjnej. A mamy przecież do czynienia z kampanią całkowitego zniechęcania do polskiej kolei, odstraszenia i przygotowania gruntu pod innych przewoźników. Oczywiście wiele dziennikarskich interwencji w ostatnim czasie było zasadnych, ale trudno oprzeć się wrażeniu jakby celowo zorganizowanej nagonki ze strony części mediów, zwłaszcza TVN 24.

Sytuację kryzysową można wykorzystać na wiele sposobów. Ci, którym zależy na dalszym demontażu kolei pewnie usztywnią stanowisko i z uporem maniaka będą twierdzić, że ich koncepcje nie do końca zostały zrealizowane, że trzeba brnąć dalej w kierunku liberalizacji i prywatyzacji. To może być połączone z decyzjami personalnymi. Przy tak głębokim kryzysie duże ruchy kadrowe są bardzo niebezpieczne. Kolej ma swoją specyfikę i nowi ludzie będą potrzebowali czasu na wdrożenie się, co może wpływać destabilizująco. Przed nowym ministrem Andrzejem Masselem bardzo trudne zadanie. Będzie pod naciskiem wielu środowisk. Spoczywa na nim ogromna odpowiedzialność.

– Temat kolei jest jednym z wiódących w życiu publicznym. Szkoda tylko, że w takim ujęciu.

– To można akurat zapisać na plus kryzysu. Debata publiczna – nawet jeśli odbywa się z udziałem polityków, kolejarzy, niezależnych ekspertów, mediów, czy części społeczeństwa – o niczym jednak jeszcze nie przesądza. Trzymam kciuki za głoszoną przez ZZZM ideę zwołania szczytu kolejowego. Lepszego momentu niż najbliższe miesiące długo chyba nie będzie. Najlepiej aby patronat nad szczytem objął prezydent Polski, bo gwarantowałoby to ponadpartijność działań. Nie ma jednej „jedynie słusznej” koncepcji. Zaraz po szczycie należy jednak wybrać optymalną koncepcję naprawczą możliwą do

szybkiego wdrożenia, bo transport kolejowy jest jednym z filarów polskiej gospodarki.

– A co radziłby Pan kolejarzom związkom zawodowym?

– To moment, kiedy wszystkie organizacje powinny ściśle ze sobą współpracować, bo mają w tym nadrzędny interes. Kryzys jest zagrożeniem, ale i szansą – na mobilizację oraz poprawę sytuacji. Wszystko pod warunkiem, że wypracowana zostanie wspólna strategia, która zostanie wdrożona w życie. Uważam, że kolejarzkie związki powinny rozpocząć działania od zorganizowania debaty i postawienia dokładnej diagnozy. Szczyt kolejowy, jeśli uda się do niego doprowadzić, powinien być zwieńczeniem wcześniejszych dyskusji koncepcyjnych. Do tej pory siły

prokolejowe nie miały wystarczającej siły przebic i przełożenia na środowiska opiniotwórcze, bo były zbyt słabo zintegrowane. Mam nadzieję, że teraz to się zmieni.

– Przygotowywane jest prawo umożliwiające upadłość spółek powstałych na bazie ustawy o PKP. Polskie Lobby Przemysłowe bacznie przygląda się innym branżom gospodarki, więc bez wątpienia dostrzeże pewne analogie. Czego mogą spodziewać się kolejarze?

– Jako Polskie Lobby Przemysłowe poznaliśmy to zjawisko na przykładzie konkretnych podmiotów gospodarczych. W przypadku upadłości firm znajdują się podmioty, które przejmą najlepsze elementy rynku, ale nie będą one już polskie. W lotnictwie mieliśmy np. przypadek upadłości PZL Mielec,

gdzie powstałe na bazie majątku firmy podmioty zostały sprzedane kapitałowi zagranicznemu. Polska branża stoczniowa i elektroniczna też przed upadłościami miały ogromne tradycje i potencjał.

Niewykluczone, że pewne środowiska na styku media-grupy eksperckie-politycy celowo lobują w kierunku takich zmian ustawodawczych. To jeden ze scenariuszy, którego należy się obawiać i przed którym powinny stanowczo ostrzegać kolejowe związki zawodowe. W innych branżach upadłość nie doprowadziła do powstawania nowych, silnych podmiotów. Ta koncepcja na pewno nie umocni firm, w których pracują kolejarze.

– Dziękuję za rozmowę.

Fot. Władysław Kwiatkowski

„Głos Maszynisty” nr 1/2011 – styczeń 2011 r.

Zbudujmy, a nie pożałujemy

(21-02-2011)

Polskie Lobby Przemysłowe zgłosiło najwyższym władzom państwowym i wojskowym pakiet propozycji, którego realizacja stymulowałaby rozwój gospodarczy, a także miała istotne znaczenie z punktu widzenia naszych potrzeb obronnych.

W najbliższej perspektywie niezbędne jest pozyskanie samolotów szkolenia zaawansowanego, które służyłyby m.in. do szkolenia pilotów samolotów wielozadaniowych F-16. W związku z tym, PLP zaproponowało konkretne założenia dotyczące ustanowienia strategicznego programu rządowego pozyskania dla naszych Sił Powietrznych takich samolotów. *Wysoce niesatysfakcjonujące, wręcz negatywne doświadczenia polskiej gospodarki, które przyniosły zagraniczne zakupy sprzętu wojskowego, w tym zwłaszcza samolotów F-16 i CASA i związany z nimi offset, wskazują na konieczność zaproponowania nowego modelu pozyskiwania samolotów szkolenia zaawansowanego, w najwyższym możliwym stopniu uwzględniającego polskie interesy ekonomiczne* – przekonuje organizacja.

PLP dowodzi, że *w fazie zaawansowanej programu, wraz z montażem końcowym, oczekiwać można polskiego udziału w wartości końcowej samolotu na poziomie 40–60%. Zdaniem ekspertów Lobby, uzyskane doświadczenia i technologie oraz przeszkolona kadra mogą zaprocentować w stosunkowo nieodległej przyszłości możliwością samodzielnego zaprojektowania i wyprodukowania przez nasz przemysł samolotu szkolno-bojowego najnowszej generacji, który uzupełniłby potrzeby Sił Powietrznych w zakresie ich możliwości bojowych po wycofaniu z uzbrojenia dotychczas używanych samolotów Su-22. Zdaniem ekspertów będą też liczne inne korzyści z realizacji programu w zaproponowanej wersji, np. utworzenie Międzynarodowego Ośrodka Szkolenia Lotniczego w Dęblinie.*

Tekst o potrzebie budowy przez Polskę samolotu szkolno-bojowego ukazał się w „Obywatelu” nr 48. Z kolei w „Nowym Obywatelu” nr 2 przeczytać będzie można przekrojowy artykuł o potrzebach modernizacji polskiej armii.

Strony internetowe „Obywatel” – 21.02.2011 r.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE IM. EUGENIUSZA KWIATKOWSKIEGO

Zbudujemy następcę „ISKRY”

Propozycje Polskiego Lobby Przemysłowego, dotyczące ustanowienia strategicznego programu rządowego znaczącego z punktu widzenia dla Sił Powietrznych samolotu szkolenia zaawansowanego (LIFT) pod nazwą: „Przyszłość samolotu szkolenia zaawansowanego – I etap. Rozciągnięcie tego samolotu do wersji szkolno-bojowej nowej generacji wraz z systemami wspomagającymi – II etap”.

Wprowadzenie

Zawarte w tym dokumencie propozycje i rekomendacje są rozwinięciem i aktualizacją wniosków i propozycji z Seminarium pt. „Możliwości wyprodukowania polskiego samolotu szkolno-bojowego nowej generacji we współpracy między narodowej”, które 29 października 2008 roku Polskie Lobby Przemysłowe zorganizowało w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych w Dębnie.

1. Potrzeby Sił Powietrznych w interesie polskiej obronności i gospodarki.

Z analiz przedstawianych w czasie Seminarium zorganizowanego przez Polskie Lobby Przemysłowe 29 października 2008 roku w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych w Dębnie wynika, że Siły Powietrzne w ciągu najbliższych 30 lat powinny posiadać w wyposażeniu co najmniej kilkadziesiąt samolotów szkolno-treningowych i szkolno-bojowych wraz z otaczającymi je nowoczesnymi systemami wspomagającymi. W najbliższej perspektywie niezbędne jest więc pozyskanie samolotów szkolno-zaawansowanych, które będą mogły efektywnie służyć do szkolenia pilotów nowych samolotów wielozadaniowych (F-16). Potrzeba o najmniej 16 takich samolotów. Należy zmniejszyć, na bazie ich konstrukcji modyfikacji, jest budowanie samolotu szkolno-bojowego o rozwiniętych właściwościach uderzeniowych, który uzupełniłby potrzeby Sił Powietrznych w zakresie ich możliwości bojowych po wycofaniu z użycia dotychczas używanych samolotów Su-22 (nie jest też pewne ilość i okres użytkowania w linii samolotów Mig-29). Wzrost odporności potencjału bojowego potrzeba co najmniej 32 takich samolotów, przy czym część z nich powinna zostać przystosowana do wykonywania zadań na rzecz

Marynarki Wojennej RP (niektórzy eksperci idą dalej twierdząc, iż w państwach europejskich normą jest posiadanie od 5 do 10 samolotów bojowych na każdy 1 mln mieszkańców, z tego wniosek, że Polska powinna posiadać od 190 do 380 samolotów bojowych). Co więcej, należy takim programem zainteresować także inne kraje potrzebujące podobne samoloty. W grę wchodzi takie państwa jak Chorwacja, Słowenia, Słowacja, państwa bałtyckie – Litwa, Łotwa i Estonia oraz Bułgaria i Rumunia.

Gdyby udało się je przyciągnąć do programu rozwinięcia – pozyskania przez Polskę nowego samolotu LIFT – do samolotu szkolno-bojowego (uderzeniowego) najnowszej generacji, to wówczas można by mówić o rynku obejmującym, w perspektywie najbliższych 10 lat, zapotrzebowanie na co najmniej 60 takich samolotów. Taka liczba samolotów znacząco podnosiłaby efektywność ekonomiczną przedsiębiorstwa i powinna stworzyć u dostawcy producenta samolotu LIFT silną motywację do głębokiego zaangażowania się we wspólny projekt i mogłaby go skłonić do udostępnienia najnowszych technologii i kodów.

Zadna ze znanych nam dotychczasowych analiz nie bierze pod uwagę w wystarczającym stopniu ewentualnych korzyści gospodarczych, jakie może przynieść tak poważne przedsięwzięcie, jak zakup i produkcja kilkunastu bardzo nowoczesnych samolotów oraz związany z tym rozwój systemów wspomagających. Wycofanie nie satysfakcjonujące, wręcz niedopuszczalne dla polskiej gospodarki, które przyniosłoby ograniczone korzyści ekonomiczne, w tym zwłaszcza samolotów F-16 i CASA i związane z nim offset, wskazują na konieczność zapropionowania nowego modelu przyszkolenia samolotów szkolenia zaawansowanego, w najwyższym możliwym stopniu uwzględniającego polskie interesy ekonomiczne.

Dlatego uważamy, że oferta przemysłowa związana z zakupem przez Polskę samolotów szkolenia zaawansowanego (LIFT), powinna być czymś więcej niż tylko zwycięstwem ofiarnym będącym konsekwencją zwykłego przetargu na nowy samolot. Mianowicie, stanowiąc ona powinna strażnicą programem rządowej wieloletniej, pogłębionej kooperacji przemysłowej z dostawcą samolotu LIFT, umożliwiającej pozyskanie, przez polskich użytkowników oraz polskich przemysł zbrojeniowy i lotniczy, wysoce zaawansowanych technologii, zarówno w obszarze systemów lotniczych, jak i systemów wspomagających (I), szkoleniowych, medycznych, eksploatacyjnych, remontowych i badawczo-rozwojowych). Tym bardziej, że w Unii Europejskiej obecne

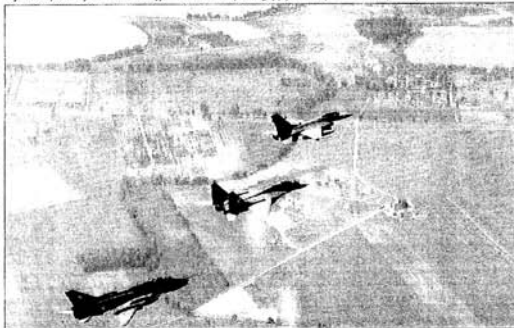
są tendencje do odejścia od offsetu. Jeszcze niedawno polski przemysł lotniczy, elektroniczny i radiotechniczny miał zdolność projektowania i wytwarzania samolotów odrzutowych, a także systemów wspomagających ich efektywne użytkowanie, na równi z kilkusetami sprzedającymi państwami świata. Nierówny w najbliższych latach zakup samolotów szkolenia zaawansowanego jest szansą na to, aby we współpracy międzynarodowej przywrócić tę zdolność i pobudzić nasz przemysł lotniczy wraz z współzależnym otoczeniem naukowym i przemysłowym do opracowywania innowacyj-

nie i ich konstrukcję – podjęcia prac rozwojowych i wyprodukowania w okresie 5-8 lat, ze znaczącym udziałem polskiego przemysłu lotniczo-zbrojeniowego i ośrodków naukowych oraz badawczo-rozwojowych, samolotu szkolno-bojowego nowej generacji, o rozwiniętych właściwościach uderzeniowych, mającego odpowiednie oparcie w nowoczesnych systemach wspomagających.

Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego, racjonalne podejście do programu budowy takiego samolotu i sprzętowego z nim rozwoju systemów wspomagających, odpo-

dowy europejskiego myślenia Eurofighter Typhoon. Co więcej, należy rozważyć nadanie programowi formy ustawy, co zapewniłoby mu wieloletnie stabilne finansowanie.

W nowym programie trzeba wykorzystać w pierwszej kolejności pozostałe po polską kontrolą przedsiębiorstwa produkcyjne i remontowe, instytucje oraz placówki naukowe i badawcze, a także struktury konsolidujące się przemysłu lotniczo-zbrojeniowego i jego systemowego otoczenia, zapewniającego zaspokojenie kompleksowych potrzeb użytkownika końcowego. Zakup nowych samolotów szkole-

nych konstrukcji i systemów wojskowych oraz cywilnych.

Wzorem w tym zakresie mogą być takie kraje, jak Włochy i Hiszpania, które dzięki racjonalnej polityce przemysłowej odnoszą dziś nieporównywalnie sukcesy techniczne i ekonomiczne, a ich przedsiębiorstwa uczestniczą w kluczowych lotniczych programach rozwojowych, takich jak duże samoloty pasażerskie i transportowe (Airbus), samoloty bojowe nowej generacji (Eurofighter Typhoon), nowe platformy bezzałogowe itp. Podobnie postępuje czeski przemysł lotniczy.

2. Udział polskiego przemysłu w realizacji programu rozwoju samolotu LIFT do wersji uderzeniowej najnowszej generacji i jej produkcji.

Proponowana przez nas oferta przemysłowa dotyczy pozyskania od producenta zagranicznego całkowitego nowego samolotu szkolenia zaawansowanego i stworzenia na jego bazie samolotu szkolno-bojowego nowej generacji. Wybór partnera zagranicznego z zaawansowanym projektem na etapie latającego prototypu pozwoli zaoszczędzić około 4 lat i stworzyć warunki do pozyskania w krótkim czasie kilkunastu nowych samolotów LIFT, a następnie w opar-

o takim stopniu złożoności oraz udziałem partnera zagranicznego na zasadach wspólnego przedsięwzięcia, zmniejszałyby ryzyko niepowodzenia polskiego projektu budowy samolotu nowej generacji. Udział dostawcy nowego samolotu szkolno-zaawansowanego, czyli partnera posiadającego zaawansowane rozwiązania i zdolności przybliżony sukces pod względem terminu jak i efektu końcowego.

Przy czym wybrany powinien być taki partner, który zapewni dostępność polskiego przemysłu do nieodwracalnych kodów źródłowych, know-how i oprogramowania, a także do technik i technologii konstrukcji, która będzie rozwijana do poziomu wersji uderzeniowej najnowszej generacji. Dotyczy to również w całej rozciągłości potrzeb rozwojowych systemów wspomagających.

W przypadku wejścia do tak zakreślonego przemysłu, kolejnych partnerów z innych państw zgłaszających zapotrzebowanie na taki samolot, warto by utworzyć międzynarodowe konsorcjum lub międzynarodowe przedsięwzięcie typu joint-venture – w celu zwiększenia efektywności jej realizacji, za wdrożenie to posłużyć zakończony powołaniem wieloletniego programu bu-

dy zaawansowanego musi więc być połączony z utworzeniem nowego zakładu (najlepiej jako oddziału lub istniejącego zakładu przemysłowego, w którym te samoloty będą montowane, oraz placówki badawczo-rozwojowej, która będzie nadzorowała proces transferu technologii i uczestniczyła w opracowaniu na ich bazie konstrukcji – we współpracy międzynarodowej – samolotu szkolno-bojowego nowej generacji. Brak własnego, rozbudowanego przemysłu lotniczego nie może tu być wręcz pozytywnym czynnikiem. Pozytywnie stosowane systemy komputerowego projektowania pozwalają minimalizować prace konstrukcyjne, a użycie kompozytów do budowy płatowca nie wymaga zaangażowania wielkiego zakładu przemysłowego o tradycyjnym profilu.

Do powołenia całego przedsięwzięcia niezbędne będzie powołanie nie dofinansowanego menedżera projektu. Nieodzowna jest też specjalista, zadaniowa struktura zarządzająca dla podejmowania decyzji selekcyjno-koordynacyjnych w ramach przedsięwzięcia. Powołenie kierownika projektu konstruktora nie gwarantuje takiej racjonalności zarządzania, jaką może zapewnić doświadczeni menedżer, koordynujący kompleksowe prace systemowe, projektowe, konstrukcyjne, a następie

Myśl Polska – 27.02-06.03 2011 r.

montażowe, kompletacyjne i wdrożeniowe. Dobrym wzorem mogą tu być procedury Programu Manhattan, do którego wyprodukowania przez USA bomb atomowych.

Konieczne jest utworzenie wieloletniego podmiotu odpowiedzialnego za efektywne realizowanie programu. W praktyce najlepszym z punktu widzenia spełnienia wymagań (posiadane doświadczenia, wykwalifikowana kadra, teren pod inwestycje, dostęp do lotniska) przedsiębiorstwem, w którym mogłyby powstać nowe samoloty, są Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 2 S.A. w Bydgoszczy. Pracująca przy tym programie polska grupa badawczo-rozwojowa, ściśle współpracująca z biurem konstrukcyjnym oferenta samolotu UFT, może powstać z uwzględnieniem postępującej teraźniejszości sektora lotniczo-brzojowego, z udziałem WZL nr 2 S.A., WZL nr 1 S.A. (jak wiadomo, do ich struktury włączono WZL nr 3, które mogło przejąć główną odpowiedzialność za wdrożenie i eksploatację pierwszych samolotów szkolenia zaawansowanego przeniesionych do uczelni debilitacji). WZL nr 4 S.A. wybranych polskich przedsiębiorstw elektronicznych, Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych, Wojskowego Instytutu Medycyny Lotniczej oraz odpowiednich jednostek Politechniki Warszawskiej, Politechniki Rzeszowskiej, Wydziału Akademii Technicznej i Wydziału matematyczno-przyrodniczych innych polskich uczelni oraz Wyższej Oficerskiej Szkoły Sił Powietrznych Akademii Lotnictwa.

Szczególnie pożądane jest włączenie młodego pokolenia inżynierów i konstruktorów, którzy przy realizacji tego projektu mogliby realizować swoje ambicje i aspiracje. Stworzenie wspólnego programu z dostawcą samolotu szkolenia zaawansowanego, stworzyłoby również polskim przedsiębiorstwom warunki do wykształcenia i przeszkolenia w zagranicznym produkcie odpowiedniej liczby pracowników w celu uzyskania przez nich kwalifikacji umożliwiających udział ich w procesie jego rozwinięcia do uderzeniowego samolotu najnowszej generacji. Może to zostać połączone z przyznaniem stypendiów, w tym doktoranckich, przez wskazanie przez stronę polską uczelnie i odbieranie staży w wybranych placówkach naukowych i zakładach produkcyjnych. Komponenty w tym kompozycje, struktury płatowca mogą być budowane przez prywatny polski zakład lotniczy, a wyposażenie – powstać przy udziale coraz liczniejszych prywatnych i kontrolowanych przez państwo nowoczesnych rodzimych przedsiębiorstw branży elektroniczno-informatycznej.

Według wstępnych analiz, w Polsce może powstać – po dokonaniu niezbędnych inwestycji i po odpowiednim przeszkoleniu naszej kadry u producenta samolotu UFT – nawet do 50% podzespołów mechanicznych i 20-30% wyposażenia elektronicznego, a także – w kooperacji – symulatory i wyposażenie ser-

wisowe. W fazie zaawansowanej programu, wraz z montażem końcowym, ostatecznie można poklebić ułomki w wartości końcowego samolotu na poziomie 40-60%, zależnie od zaangażowanego potencjału i liczby budowanych samolotów.

Uzyskane doświadczenia i przeszkolenia kadra, a także pozyskane technologie mogą procentować w stosunkowo niedalekiej przyszłości możliwości samodzielnego zaprojektowania i wyprodukowania przez nasz przemysł, przy wykorzystaniu niektórych komponentów pozyskanych za granicą, polskiego samolotu szkolno-brojowego najnowszej generacji, tym bardziej, że taki projekt pod nazwą „GROT-2” już powstał w wyniku współpracy podjętej przez Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych z grupą konstruktorów i pracowników naukowych skupionych w Politechnice Warszawskiej i Politechnice Rzeszowskiej. Ponadto zaistniałaby możliwość włączenia polskiego przemysłu lotniczo-brzojowego w strukturę europejską jako równocześnie go partnera. A to oznacza poważne korzyści ekonomiczne. Szczególnie perspektywicznie jest branża dużych samolotów pasażerskich, w której roczne zamówienia średnio dwumilijardowe przekraczają obecnie możliwości produkcyjne istniejących wytwórni.

3. Sens strategiczno-ekonomiczny.

Włączenie polskiego przemysłu lotniczo-brzojowego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w zaprojektowanie i rozwój konstrukcji – na bazie pozyskanego nowego samolotu UFT – a także w produkcję finalną samolotu szkolno-brojowego nowej generacji, jest szczególnie pożądane w warunkach globalnego kryzysu gospodarczego, ponieważ takie wieloletnie przedsięwzięcie – oparte na nowoczesnych podsta-ach naukowych i wysokiej technice – stymulowałoby, wywołując efekty mnożnikowe, polską gospodarkę zagrożoną globalnym kryzysem (co jest realne z uwagi na duże skooperowanie przemysłu zbrojeniowo-lotniczego i postępującą tendencję rozwijania w nich technologii podwodnego zastosowania).

Udziałem wielu ekonomistów, ten strukturalny i systemowy kryzys, niestety, nie skorzystał z nich, bo w swoim charakterze pękającym i bardzo mowa jest jego druga faza, która bardziej niż pierwsza może dotknąć Polkę. Przy czym szczególnie niepokoią pogłębiający się kryzys finansowy w strefie Euro i gwałtownie dające rószone zadłużenie Stanów Zjednoczonych, pojawiające się tendencje inflacyjne i symptomy wojen walutowych, a przede wszystkim całkowite odwrócenie się rynków finansowych, opartych na instrumentach pochodnych, od realnej gospodarki.

Budżet odzyskuje bowiem w postaci różnego rodzaju poddałów (VAT, PIT, CIT) 20-30% wydatków w ich rodzimych przedsiębiorstwach kwoty, także jest serwisowa-

niach, taki kraj jak Polska – a określonym położeniu geopolitycznym – musi zachować niezbędny, wysoki poziom samowystarczalności obronnej, niezależnie od przynależności do sojuszu NATO i tworzących się struktur obronnych Unii Europejskiej.

Warto tu zwrócić uwagę na fakt, iż takie państwa jak Grecja i Francja, podejmując działania przeciwdziałające recesji, przeznaczają znaczne środki z budżetu na modernizację walnych sił zbrojnych w oparciu o nowoczesne technologie podwodnego zastosowania.

Zakup 16 nowoczesnych samolotów szkolno-treningowych do wydatku, taki samolot (16 samolotów po ok. 20 mln USD, czyli ok. 60 mln zł – konkretna cena zależy będzie od typu samolotu, konfiguracji i pakietu logistycznego). 32 samoloty szkolno-brojne zbudowane na ich bazie to wydatek na poziomie 2 mld zł. W 30-letnim okresie eksploatacji należy liczyć się z kolejnymi wydatkami, stanowiącymi 2-3-krotność tej kwoty, przeznaczonymi na eksploatację, remonty i modernizację zakupionych samolotów.

Doświadczenia polskie i innych krajów wskazują jednoznacznie na to, że tak duże programy zakupowe związane z budżetem muszą przybrać formę planu wieloletniego, a wiodącą rolę w ich realizacji musi odgrywać rodzimy przemysł lotniczo-brzojowy wspomagany krajowymi, a w razie potrzeby – w ramach współpracy międzynarodowej – zagranicznymi placówkami naukowymi i rozwojowymi. Tak, w Europie jest 6,9 państw, które postępują w podobny sposób (Francja, Hiszpania, Szwecja, Szwajcaria, W. Brytania, Włochy), a w pewnym stopniu także Czechy, Dania i Belgia. Potencjał gospodarczy Polski sytuuje ją w naturalny sposób w tym gronie, a do realizacji odpowiedniego programu potrzebna jest przede wszystkim wola i decyzja polityczna.

Duży program zakupów samolotów szkolno-treningowych realizując obecnie Indie. Zakupy one pierwszą partię samolotów u producenta, a kolejne montują we własnym przedsiębiorstwie przez państwo kontrolowanym przez państwo przedsiębiorstwo (HAL). Z dostępnych danych wynika, że cena jednostkowa samolotu kupowanego za granicę wynosi ponad 18 mln USD, zaś samoloty montowane (sic!) w Indiach – 4 mln USD. W Polsce, dzięki posiadanym przez rodzime przedsiębiorstwo technologiom i wykwalifikowanemu kadrowi, ta różnica mogłaby być jeszcze większa. W rzeczywistych kwotach zaszczytów budżetu i możliwości do za-inwestowania wdrożenie się w wypadku podobnych programów znacznie większe.

Budżet odzyskuje bowiem w postaci różnego rodzaju poddałów (VAT, PIT, CIT) 20-30% wydatków w ich rodzimych przedsiębiorstwach kwoty, także jest serwisowa-

we zyski może przynieść eksport opracowanego z podobnym udziałem sprzętu, jeśli w negocjacjach zadba się o odpowiednie zapłaty kontraktowe, a zwłaszcza gdy do projektu uda się pozyskać inne kraje. Trudną do oszacowania, a niewykonalnie skoryfikować, jest wysokość wykwalifikowanej kadry, zdolnych do opracowywania i eksploatacji wypracowanych technicznie wyrobów, jakimi są oparte na głębokiej wiedzy i najnowszych technologiach, wyrobów z nowoczesnymi materiałami i pełni skomplikowanych, samoloty nowej generacji wraz z systemami wspomagającymi i odczytującymi.

Warto tu podać jeszcze jeden aktualny przykład rozwoju rozwijającej się współpracy przemysłowej związanej z dużym kontraktem zbrojeniowym, korzystną dla nabywców uzbrojenia. Chodzi o niedawno zawarty kontrakt między Rosją i Francją, dotyczący budowy dla Rosji czterech dużych okrętów desantowych „Mistral”. Otóż dwa pierwsze okręty zbudowane zostaną w stoczni francuskiej, a dwa kolejne zbudują na licencji rosyjskie stocznie. W ramach kooperacji Rosjanie wykonają 20-40 proc. prac przy „Mistralach” budowanych we Francji, natomiast Francuzi wykonają 20-40 proc. prac w okrętach wykonanych w Rosji.

4. Program pilotażowy.

Finansowanie programu powinno opierać się na środkach budżetowych, a ustanowienie o utworzeniu odpowiedniego programu poziomu podjętą Radą Ministrów na podstawie obowiązujących ustaw (m.in. ustawa o finansach publicznych). Ustanowienie rządowego programu strategicznego pod nazwą „Pozyskanie samolotu szkolenia zaawansowanego – I etap.

Rozwinięcie tego samolotu do wersji szkolno-brojowej nowej generacji wraz z nowoczesnymi systemami wspomagającymi – II etap”, zapewnienie stabilny, wieloletni planowy środków. Nadzór nad ich wydatkowaniem, zgodny z przyjętym harmonogramem, powinien sprawować ustanowiony Dyrektor Programu, współpracujący z niezbędnym zakresem z partnerni zagranicznymi, między innymi w tym przedsięwzięciu mieliby do odegrania powołający Inspektorat Uzbrojenia jako instytucja rozliczająca osiągnięcie szczególnych etapów programu.

5. Szansa, która się nie powtórzy.

Budowa i projektowanie samolotów szkolnych i szkolno-brojowych nowej generacji pozwoli na uzyskanie wymiernych efektów gospodarczych: zmniejszenia kosztów zakupu i eksploatacji samolotów dla Sił Powietrznych, zwiększenia zatrudnienia wysoko wykwalifikowanej kadry, pozyskania nowych technologii umożliwiających wykorzystanie w innych przedsiębiorstwach przemysłowych, uzyskania nowych możliwości eksportowych.

Dzięki uruchomieniu montażu, a potem produkcji nowych samolotów

możne będzie także znacząco oszczędzić w ich eksploatacji w oparciu o polski potencjał przemysłowy. Kolejnym krokiem, realizowanym w miarę możliwości równoległe do podstawowego przedsięwzięcia, powinno być zbudowanie nowoczesnych systemów wspomagających, efektywnie i bezpiecznie działających tak wyposażonych lotniczych oraz utworzenie międzynarodowego ośrodka szkolenia lotniczego w Polsce. Obecne światowe zapotrzebowanie na specjalistów lotniczych znacznie przekracza możliwości istniejących ośrodków.

To dla Polski szansa, która trzeba przedsięwzięcia powinna być Wyższa Oficerska Szkoła Sił Powietrznych w Dęblinie (niebawem już Akademia Lotnicza), a partnerni polskie i zagraniczne instytucje oraz przedsiębiorstwa współpracujące w tym zakresie. Warto tu zauważyć, iż aktualnie w Europie nie funkcjonuje żaden międzynarodowy ośrodek szkolenia lotniczego. Szkolenie komercyjnie zdominowały Stany Zjednoczone i Kanada. Od dłuższego czasu zainteresowanie szkoleniem pilotów samolotów bojowych w Dęblinie wyraża wiele państw.

Uczelnia Dęblńska powinna pełnić kluczową rolę w szkoleniu pilotów wojennych, a na bazie ośrodka debilitacji powinno zostać zorganizowane przedsięwzięcie cywilno-wojskowe o znacznie większej niż dotychczas skali. Potrzebny rynku cywilnego w zakresie wykształcenia kadry latającej i naziemnej lotnictwa nie przewyższają obecnie możliwości całego systemu szkolnictwa lotniczego w Polsce.

Analizując potrzeby zakupowe nowego sprzętu i zintegrowanych systemów, warto wziąć pod uwagę nie tylko samoloty wojenne, ale też inne wyposażenie. Można je nabyć we współpracy z przedsiębiorstwami komercyjnymi, zarówno kontrolowanymi przez państwo, jak i prywatnymi. Użytkany w ten sposób efekt synergii może przynieść budżetowi państwa znaczne oszczędności, a lotnictwu państwowemu bardziej efektywne bar.

Przed MON pojawia się ogromna szansa zbudowania programu o zupełnie nowej jakości. Mamy nadzieję, że obecne szanse zostaną wykorzystane do szanse. Polskie Lotnictwo przemyśle i związani z nim eksperci są gotowi do maksymalnego wsparcia Ministerstwa Obrony Narodowej w urzeczywistnianiu tej szansy.

Przez cały czas, od momentu pozyskania samolotu szkolenia zaawansowanego, podjętym przez nas, budującą konstrukcję polskiego samolotu „GROT-2” i bezproblemową wojnę manewrową wojny platformy latającej.

Warszawa, luty 2011 r.

Kalendarium Polskiego Lobby Przemysłowego (marzec 2010 – marzec 2011 r.)

– 20 marca 2010 r. w sali Konferencyjnej KOARA EXPO odbyła się uroczystość siedemnastej rocznicy Polskiego Lobby Przemysłowego, w której uczestniczyli menedżerowie przemysłu, dyrektorzy instytutów i jednostek badawczo-rozwojowych, przedstawiciele wojska, eksperci, działacze różnych związków zawodowych współpracujących z Polskim Lobby Przemysłowym oraz dziennikarze.

– 1 czerwca 2010 r. – odbyło się posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego.

– 24 czerwca 2010 r. – w Gdańsku z okazji **Bałtyckich Targów Militarynych BALT-MILITARY-EXPO 2010** odbyła się II Konferencja Naukowa pt. „Stan obecny oraz perspektywy rozwoju Marynarki Wojennej RP”. W jej trakcie Koordynator PLP prof. dr hab. Paweł Soroka wygłosił referat pt. „Modernizacja Marynarki Wojennej RP a przezwyciężenie kryzysu gospodarczego w Polsce”.

– 12 lipca 2010 r. – Dowódca Sił Powietrznych gen. broni pil. Lech Majewski przyjął prof. dr hab. Pawła Sorokę – Koordynatora Polskiego Lobby Przemysłowego. Rozmowa dotyczyła oferty przemysłowej związanej z pozyskaniem dla Sił Powietrznych nowego samolotu szkolenia zaawansowanego.

– 14 września 2010 r. – Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego Generał Mieczysław Cieniuch przyjął koordynatora Polskiego Lobby Przemysłowego prof. dr hab. Pawła Sorokę. Rozmowa dotyczyła współpracy PLP z Wojskiem Polskim w sprawie modernizacji technicznej sił zbrojnych RP oraz przyszłości wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych.

– 22 września 2010 r. w Przemysłowym Centrum Optyki S.A. odbyło się robocze spotkanie członków Komisji Polityki Gospodarczo-Obronnej PLP, poświęcone projektowi budżetu MON na rok przyszły oraz Dyrektywie nr 81 Unii Europejskiej, dotyczącej liberalizacji europejskiego rynku uzbrojenia.

– 6 października 2010 r. – Koordynator PLP prof. dr hab. Paweł Soroka na zaproszenie Dowódcy Operacyjnego Sił Zbrojnych RP gen. broni Edwarda Gruszki na poligonie w Wiccu Morskim obserwował Połączone Ćwiczenie Sił Zbrojnych i Układu Pozamilitarnego „Anakonda 2010”.

– 12 listopada 2010 r. Dowódca Wojsk Lądowych gen. broni Zbigniew Głowienka spotkał się z Koordynatorem Polskiego Lobby Przemysłowego prof. dr hab. Pawłem Soroką w celu omówienia celów i założeń Ogólnopolskiej Konferencji pt. „Modernizacja wojsk lądowych impulsem rozwojowym dla polskiej gospodarki”.

– 19 listopada 2010 w Przemysłowym Centrum Optyki S.A. odbyła się konferencja prasowa zwołana przez Polskie Lobby Przemysłowe poświęcona budżetowi MON na rok 2011 r.

– 8 grudnia 2010 r. – w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych odbyło się posiedzenie zespołu zadaniowego do opracowania oferty przemysłowej związanej z pozyskaniem samolotu szkolenia zaawansowanego dla Sił Powietrznych.

– 9 grudnia 2010 r. – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej ds. Uzbrojenia i Modernizacji Marcin Idzik przyjął Małgorzatę Kucab – przewodniczącą Zarządu Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Sfery Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska i prof. dr hab. Pawła Sorokę – koordynatora PLP. Tematem spotkania był program Ogólnopolskiej Konferencji pt. „Modernizacja wojsk lądowych impulsem rozwojowym dla polskiej gospodarki”, którą Polskie Lobby Przemysłowe zamierza zorganizować wspólnie z Wojskową Akademią Techniczną.

– 19 stycznia 2011 r. w klubie Wojskowej Akademii Technicznej odbyło się wspólne posiedzenie Klubu Generałów Lotnictwa i Polskiego Lobby Przemysłowego poświęcone kryteriom

pozyskania dla Sił Powietrznych samolotu szkolenia zaawansowanego (samolotu LIFT). Wprowadzenia do dyskusji dokonali Gen. broni prof. dr hab. pil. Jerzy Gotowała i prof. dr hab. Paweł Soroka.

- 24 stycznia 2011 r. – odbyło się kolejne posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego.

- 1 lutego 2011 r. – w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych odbyło się drugie posiedzenie zespołu zadaniowego do opracowania oferty przemysłowej związanej z pozyskaniem samolotu szkolenia zaawansowanego dla Sił Powietrznych. Na zakończenie obrad przyjęto uzgodnioną treść propozycji PLP, które zostaną skierowane do decydentów odpowiedzialnych za tę transakcję.

- 11 lutego 2011 r. – zebrał się zespół zadaniowy PLP do opracowania stanowiska w sprawie przekształceń polskiej elektroenergetyki.

- 9 marca 2011 r. – Dowódca Operacyjny Sił Zbrojnych RP Gen. broni Edward Gruszka przyjął Koordynatora Polskiego Lobby Przemysłowego prof. dr hab. Pawła Sorokę. Rozmowa dotyczyła przygotowań do Ogólnopolskiej Konferencji pt. „Modernizacja wojsk lądowych impulsem rozwojowym dla polskiej gospodarki”.

BIBLIOGRAFIA

dotychczasowych wydawnictw PLP

Dotychczas ukazały się następujące wydawnictwa Polskiego Lobby Przemysłowego:

- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, Warszawa, marzec 1994 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 2, Warszawa, marzec 1995 r.
- Sektor naftowy w Polsce, Polskie Lobby Przemysłowe (oprac. mgr inż. Marian Bardecki i dr Paweł Soroka), Warszawa, maj 1995 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 4, Warszawa, marzec 1996 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 5, Warszawa, marzec 1997 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 6, Warszawa, marzec 1998 r.
- I Ogólnopolskie Sympozjum „LNG Poland '98” (materiały i opracowania), Polskie Stowarzyszenie Budowniczych Rurociągów, Polskie Lobby Przemysłowe i Biuro Promocji Inwestycji EGERIA, Jastrzębia Góra, czerwiec 1998 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 7, Warszawa, marzec 1999 r.
- Konferencja „Strategia przekształceń polskiej energetyki” (opracowania). Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodo-

- wych Ruchu Ciągłego, Polskie Lobby Przemysłowe, Legnica, 18 listopada 1999 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 8, Warszawa, marzec 2000 r.
 - Polska Racja Stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego. Polskie Lobby Przemysłowe. Publikacja nr 9, Warszawa, marzec 2000 r.
 - Ogólnopolska Konferencja „Perspektywy kompleksu paliwo-energetycznego w Polsce” (referaty), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Związek Zawodowy Górników w Polsce, Katowice, 7 marzec 2000 r.
 - Ogólnopolska Konferencja „Militarne i ekonomiczne aspekty modernizacji polskiego lotnictwa wojskowego” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe i Krajowa Rada Lotnictwa, Warszawa, 9 maja 2000 r.
 - Ogólnopolska Konferencja „Czyja będzie polska kolej? Alternatywne koncepcje przekształceń PKP” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe i Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Warszawa, 30 maja 2000 r.
 - Ogólnopolska Konferencja „Perspektywy polskiego hutnictwa”, Krajowa Sekcja Hutnictwa i Koksownictwa Związku Zawodowego „Kontra”, Polskie Lobby Przemysłowe, Krajowy Sekretariat Hutnictwa, Koksownictwa i Przeróbki Metali NSZZ „Solidarność 80”, Dąbrowa Górnicza, 13 lipca 2000 r.
 - Ogólnopolska Konferencja „Alternatywne koncepcje przekształceń polskiego systemu gazowniczego” (materiały), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Federacja Związków Zawodowych Górnictwa Naftowego i Gazownictwa, Sekcja Krajowa Górnictwa Naftowego i Gazownictwa NSZZ „Solidarność” i Sekcja Górnictwa Naftowego i Gazownictwa Porozumienia Związków Zawodowych „Kadra”, Warszawa, 14 listopada 2000 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Kierunki przekształceń strategicznych dziedzin polskiej gospodarki a suwerenność polskiej gospo-

- darki (w warunkach globalizacji) (materiały), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Warszawa, 9 stycznia 2001 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska. Publikacja nr 10, Warszawa, marzec 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Sposoby ratowania polskiego hutnictwa”, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, NSZZ „Solidarność 80”, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80” i Związek Zawodowy „Kontra”, Częstochowa, 19 kwietnia 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Zagrożenia dla polskiego przemysłu samochodowego” (teksty wystąpień), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Federacja Związków Zawodowych „Metalowcy”, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80”, Tychy, 13 czerwca 2001 r.
 - Ogólnopolska Konferencja „Ustawa o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego PKP. Naprawa czy destrukcja polskiej kolei?” Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Warszawa, 6 listopada 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Modernizacja polskiej armii i przemysłu obronnego a przyszłość polskiej gospodarki” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe, Warszawa, 12 grudnia 2001 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2001 i początku 2002 roku. Publikacja nr 11, Warszawa, marzec 2002 r.

- Ogólnopolskie Forum Programowe „Alternatywne koncepcje przezwyciężenia kryzysu gospodarczego w Polsce” (teksty wystąpień), Ogólnopolski Komitet Protestacyjny i Polskie Lobby Przemysłowe, Forum Związków Zawodowych, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność 80”, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80”, Warszawa, 14 listopada 2002 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2002 i początku 2003 roku. Publikacja nr 12, Warszawa, marzec 2003 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Polska potrzebuje narodowych kolei. Alternatywne propozycje funkcjonowania i rozwoju Polskich Kolei (materiały)”, Krajowy Komitet Protestacyjno-Strajkowy Kolejarzy i Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Warszawa 2 marca 2004 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2003 i początku 2004 roku. Publikacja nr 13, Warszawa, marzec 2004.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2004 i początku 2005 roku. Publikacja nr 14, Warszawa, marzec 2005 r.
- O stanie państwa i sposobach jego naprawy. Raport Konwersatorium „O lepszą Polskę”, Polskie Lobby Przemysłowe. Publikacja nr 15, Kongregacja Przemysłowo-Handlowa OIG, Warszawa, czerwiec 2005 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2004 i początku 2005 roku. Publikacja nr 14, Warszawa, marzec 2005 r.

- O stanie państwa i sposobach jego naprawy. Raport Konwersatorium „O lepszą Polskę”, Polskie Lobby Przemysłowe – publikacja nr 15, Kongregacja Przemysłowo-Handlowa, Warszawa, czerwiec 2005 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2006 i początku 2007 roku. Publikacja nr 16, Warszawa, marzec 2006 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska. Publikacja nr 17, Warszawa, marzec 2007 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2007 i początku 2008 roku. Publikacja nr 18, Warszawa, marzec 2008 r.
- Seminarium pt. „Możliwości wyprodukowania polskiego samolotu szkolno-bojowego nowej generacji we współpracy międzynarodowej”, Polskie Lobby Przemysłowe, Dęblin 29 października 2008 r.
- Ogólnopolska Konferencja pt. „Przekształcenia polskich kolei w warunkach globalnego kryzysu gospodarczego”, Polskie Lobby Przemysłowe i Konfederacja Kolejowych Związków Zawodowych, Warszawa 2008 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2008 i początku 2009 roku, Publikacja nr 19, Warszawa, marzec 2009 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe i Wydział Dowodzenia i Operacji Morskich Akademii i Marynarki Wojennej, Modernizacja Marynarki Wojennej RPA przezwyciężenie kryzysu gospodarczego w Polsce, AMW Gdynia 1009.
- Krajowa Rada Spółdzielcza i Polskie Lobby Przemysłowe, Spółdzielczość i akcjonariat pracowniczy jako elementy bezpieczeństwa społecznego i trwałego rozwoju, Warszawa, 12 października 2009 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2009 i początku 2010 roku, Publikacja nr 20, Warszawa, marzec 2010 r.